

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK

2015

Hamvazószerdától Szenháromság vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedések az Érted vagyok c. folyóiratban is megjelennek.

A Messiás nem azért jött, hogy eltörölje a törvényeket, hanem, hogy tökéletessé tegye azokat. Így van ez ebben a három esetben is. Vita nincs! Szükséges az imádság, a böjt és az alamizsna, csak a hogyanjában van változás. Nézzük őket egyenként:

I. Imádság

„Te, amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz. S Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.” Lehet imádkozni mindenki szeme láttára. Ezzel elérhető, hogy az emberek csodáljanak minket, vagy összesúgjanak mögöttünk. Lehet, ha valaki számára az imádság végső érték.

De Jézusunk nem erre hívott minket! Számunkra végső érték csak a szeretet lehet, és minden más, így az imádság is eszköz. Milyen az én imádságom? Rutin? Monológ? Párbeszéd? Tudok „csak” hallgatni? Szeretetre indít? Megteremti bennem a költő által megénekelte békét?

Reményik Sándor: Béke

Valami furcsa összehangolódás,
 Valami ritka rend-
 Széthúzó erők erős egyensúlya,
 Mély belső bizonyosság idebent-
 Bizonyosság arról, hogy élni jó.
 Szenvedni elkerülhetetlen,
 Szeretni tisztán: megistenülés,
 Meghalni szép-
 S a kifejezést meglelni mindezekhez.
 Megtalálni a felséges Igét:
 Az Igét mindezekhez:
 A Béke ez.
 Orkán ordíthat aztán odakünt,
 Robbanhat ezer bomba: kárbament,
 De kárt nem okozott.
 Bent:
 Csend.
 A Béke itt kezdődik.
 Bent:
 Csend.
 Isten hozott.

Ha igen, megkaptam a Jézus által ígért jutalmat a Mennyei Atyától.

II. Böjt

Böjtölni kell! Lehet savanyú képpel közölni, hogy ma nem ehetek húst, mert katolikus vagyok, vagy csak látványosan félretolni a tányéromat. Lehet, ha a böjt a cél.

De, ha a böjt eszköz, márpedig annak kell lennie, s akkor arra való, hogy megszabadítson minket azoktól a testi kötődésektől, amelyek megakadályoznak az imádságban feladatként felismert szeretet cselekedeteink gyakorlásában. Milyen az én böjtöm? Van egyáltalán? Vagy a tökéletességnek azon a fokán állok, hogy nincs is rá szükségem? Ha mégis van, akkor általános, vagy személyre szabott?

III. Alamizsnálkodás

Paul Claudel így ír erről: „Mit sem ér, ha birtokunkba vesszük a Napot, ha képtelenek vagyunk továbbadni”. Manapság harsogja a média, hogy „Jónak lenni jó”. Sokak adakoznak nagy hírveréssel, ez egyfajta státuszszimbólummá is vált. Valóban ez lenne a mi utunk?

A Mt 6,3-4-ben Jézus ezt mondja: „Te úgy adj alamizsnát, hogy ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb!” A mi adásunknak irgalomból, imádkozós csendben megszületett szeretetből kell fakadnia. Én hogyan adok? Irgalomból, vagy kötelességből? Csak a feleslegből, vagy a szükségesből is? Akarom, tudom ezt titokban tartani?

Végezetül egy ismeretlen szerző gondolatait idézem:

*Uram, két hang szólal meg bennem:
A sokaságé.
Meg ami egyedül a Tied.
Amikor elhallgat az önzés lármája,
Amikor elülnek az indulat hullámai,
Amikor elhallgat az írógép zaja,
Amikor szertefoszlanak az emlékek,
Amikor lassan leülök
Korlátaim padjára,
Fölismerem a hangot.
Uram, a Te Teremtő Lelked
Közeledik.*

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Február 19., csütörtök

Lk 9,22-25

Jézus megjövendöli szenvedését. A jövendölés a mára is igaz; a kor változott, mi emberek kevésbé. Ugyanúgy elveszejtenék Jézust, elítélnék! Az emberek befolyásolhatók, egymás ellen fordíthatók. Az igaz úgyról, a jézusi útról a világi értékek reklámozása, hajhászása, az ego-vezérelt élet eltérít.

Nekem ezzel szemben kell talpon maradnom minden nap, ha Jézus hívását meg akarom hallani. Számomra a kereszt a látható és a láthatatlan világ közti átmenetet jelképezi, amit keresztvez a mi emberi természetünk. Kapocs a külsőm és a bensőm között.

Külsőm az életem a világban, a bensőm ahogyan élem. Jézus arra hív, hogy kövessem=hasonlóvá váljak Hozzá. Ő igent mondott az Atyának, felvette keresztjét, elfogadta az Utat. Jézus a szeretetet élte élénk tanításában, minden cselekedetében.

Minden nap fel kell vennem keresztemet, ami akadályoz a jézusi úton. Gondolataim nem az ego-vezérelt, hanem szívből jövő tiszta gondolatok legyenek, hogy tetteimet, cselekedeteimet szívből tegyem. Tudjak hallgatni, és akkor szólni, ha építenek. Tudjak az adottságaimat figyelembe véve úgy, hogy más ne bántsak vele.

Ahogy követem Jézust, úgy ismerem föl keresztjeimet, ismerem meg önmagam. Közelről kicsi a rálátásom magamra, elfogult vagyok. Külső szemlélőként távolabbról kell nézmem tetteimet, hogy tisztán lássak.

Szeressem a keresztemet, akkor könnyebb vinni, csak olyat kaptam, amit elbírok! A kereszt egy feladat, amit meg kell oldanom, lehet hogyan ugyanazt, lehet hogy más, a nap végére is Embernek maradni. Legyőzni önmagam, félmegoldás nincs, mert akkor nem követem Jézust. Isten hívott, amihez lelkem teremtette. Jézus erre emlékeztet, és mindarra, ami emberi természetemből fakad, amikor felszólít: *„Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét minden nap, és kövessem engem!”*

Napnyugtával számadást tartok, mennyire voltam hú Jézushoz, a nagy Énemhez. Az egyik nap nehezebb, a másik könnyebb. Kérdés, mennyire tudok ráhangolódni Jézusra. Van, hogy elszégyellem magam, amikor mások életét látom, és az ő keresztjeiket. Én csak a saját keresztemet tudom vinni, vagy kell vinnem a másikat is? Az hiszem ezt is megtehetem, Jézus is ezt tette!

Vighné Marika, Budapest

Február 20., péntek

Mt 9,14-15

A böjt valójában tisztulási folyamat. Megszabadul a test, a szervezet minden olyan anyagtól, amire nincs szüksége. Az elme is tisztul, és egyre jobban tágul, fogékonyabb a spiritualitás, a transzcendens világ érzékelésére.

Jézus negyven napig böjtölt, utána kezdte *hirdetni* „...*Változtassátok meg gondolkodásotokat, elérkezett ugyanis a Mennyek Országá!*” (Mt 4,17).

A János tanítványok és a farizeusok sokat böjtöltek, de mégsem eleget, ha figyelték, hogy mások mennyit böjtölnek, és mit esznek.

Jézus a tanítványaival evett, ivott, vigadott (esküvőre ment). Jól érezték magukat egymás társaságában. Figyelték és tanulták, amit Jézus mondott és tett. Nem bántódtak, természetesen éltek. (Amíg „velük van a vőlegény” Mt 9,15).

Amikor a „vőlegény” – Jézus – nélkül maradtak a tanítványok, eljött számukra is a böjtölés, a bántódás ideje.

- Érzem-e a böjt szükségét vagy az „előírásokat” követem?
- Miért böjtölök (ha érzem szükségét)?
- Hogyan böjtölök? Étél, ital megvonással, vagy mással?
- Mivel, meddig?
- Hogy érzem magam utána?

Kovácsné Sári, Halásztelek

Február 21., szombat

Lk 5,27-32

„*Látott egy Lévi nevű vámost.*” Milyen sokat mond ez a szó „látott”. Jézus nem néz felületesen, nem siklik át a tekintete az emberen. Akire ránéz, ahhoz teljes lényével fordul. Így láthatta meg Léviiben azt az embert, aki lelkében talán már szakítani szeretett volna eddigi életével, de a társadalom beszorította a „bűnös” kategóriába. Beszorította, mert esélyt és lehetőséget sem hagyott arra, hogy ha megváltozott a gondolkodása a munkájáról, életmódjáról, változtasson életén. Ebben a történetben így nem is az a csoda, hogy Lévi az első szóra követi Jézust, hanem maga a hívó szó. Lévi számára a „kövess engem” hívó szó elfogadása a gyógyulást jelentette. A történet végén Jézus maga is összekapcsolja, azonosítja a betegséget a bűnösséggel – nem a gonosszággal –, a gyógyítást a hívással. Lévi számára Jézus követésével megkezdődött, ill. már meg is történt a gyógyulás, hiszen mindenét otthagyta. Egész életének hátat fordított azért az emberért, aki megszólította és meghívta, hogy lépjen vele közösségre és kövesse őt.

Komoly lelkiismereti vizsgálat tárgyává kellene tenni, hogy életem, útjaim során hány Lévit hagytam az út szélén, átnézve rajta, meg nem szólítva. Ki kellene dobálni a jó előre legyártott sablonjainkat, melyekbe egy pillantással besoroljuk az embereket. Azt a bizonyos „maga tehet a sorsáról”, vagy csak mert a magatartása, viselkedése az általam elvárt formától eltér, már átsiklik a szemem fölöttem, nem akarok közösséget vállalni vele és ezért kerülöm a társaságát?

Dévai Zoltán, Pécel

Február 22. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mk 1,12-15 – Kísértés – Megtérés

A nagyböjti liturgiában a halál és az élet misztériuma jelenik meg: „Ember, por vagy, és porrá leszel!” „Ember, a halálon győzni fog az Élet!”

Jézus megkísértése és Jézus nyilvános működésének első mondata a válaszütről szól. A Kísértő mutatja a halálba vezető utat, a Megkísértett Jézus pedig az Életbe vezetőt.

1. Kísértés – Jézus a Jordán vizébe való bemerítésekor eszmél rá, hogy az Isten nem lehet a büntető, fojtogató Isten, amint arról a Keresztelő prédikál; Isten életadó és életmentő Jóság. A pusztába vonul, hogy átgondolja az új felismerést, és azt, hogy miként hozhatná népének tudtára az Örömhírt.

Szembesül azzal a ténnyel, hogy a népnek kenyér kell, hogy a népnek cirkusz kell, hogy a népnek vezér kell. Lehetne ő gazdasági Csodadoktor, fényes kultuszt képviselő Főpap, lehetne akár kardot viselő vezér, messiás Király. Hiszen a nép gazdagságra, élvezetre és hatalomra vágyik. Gazdag, fényűző, hatalmas Messiásként megnyerhetné magának az egész világot.

Ennek a kísértésnek mond nemet Jézus, mert ez az út nem az életbe, hanem a halálba vezet. Mint azoknak a messiásoknak útja, akik gazdagságot, jólétet és boldogságot hazudtak a népnek, és viszályba, hatalmi harcokba és gyilkos háborúkba juttatták a világot.

2. Megtérés – Jézus a pusztában leszámol nemcsak a büntető, haragvó, megtorló istenképpel, de ennek az Istennek szolgálatával is. Átlátja, hogy rokona, a Keresztelő, noha megtérést hirdet a népnek, de a „fejszés” és „pelyvát égető” Istennel fenyegetőzik, és ezzel a félelem prófétája, aki nem tud békét hozni a földre.

A Keresztelő börtönbe jutása után kisemberként, vándorprédikátorként indul útnak a maga új mozgalmával, új megtérést hirdetve. *Metanoéite!* Fordítsatok a gondolkodásotokon és életviteleteken: szerzés helyett szeressetek, segély helyett segítsetek, ütés helyett öleljetek! Ez keskeny út ugyan, de az életbe visz, míg a másik a széles út, de a szakadékba, a halálba juttat.

Mert a Szeretet Országá az élet országa, már itt a földön is. És ez az Út az, amely a halált is legyőző Életbe visz!

A nagyböjti program már a Miatyánkban is megfogalmazódott: „*Ne vígy minket a kísértésbe!*” és „*Jöjjön el a te Országod!*”

Kovács László, Budapest

Február 23., hétfő

Mt 25,31-46

Az embernek mindig döntenie kell. Nincs más lehetőség, mint vagy a szeretet mellett dönt, vagy az önzés, az öndédelgetés mellett. Ritkán kezdünk azon gondolkodni egy szituációban, hogy a másik számára mi a jó. Pedig ez az igazi szeretet, ha azt keresem, hogy a társ, az éppen mellettem ülő számára mi a kellemes, hiányát pótló cselekvésem. Lehet ez csak egy mosoly, amivel átadom a helyet a nehezen mozgó embernek, vagy a babakocsit segítem felemelni a busz lépcsőjén a három gyerekkel felszállni igyekvő kismamának. Kilépnünk önmagunkból, hogy megtaláljuk magunkat. Az isteni szeretet erre próbál megtanítani Jézus élet példájával: csak önmagunk elvesztése árán találjuk meg a békét, a nyugalmat, a harmóniát. Mint ahogy a magnak is át kell alakulnia, hogy termést hozzon 50 vagy akár 100-szorost! És nem lehet elkerülni a nehézségeket! Meg kell oldani! Hiszen azért kaptunk értelmet, asszociációs képességet, hogy kitaláljuk a megoldást.

Életünkben nehezen vesszük észre, hogy minden percben döntést hozunk és cselekvésünkkel meg is valósítjuk az elgondolásunk. Ezért jó, ha van egy mércém, etalonom, hogy mihez is kell tartanom magam. Nekem ez Jézus élete, cselekvése. Próbálok többet tudni róla, hogy úgy tudjak cselekedni, ahogy Ő tette.

Istenem! Szeretnék előtted majd úgy állni, hogy azt mondhassam, mikor adtam innod vagy enned? Hogy ne is emlékezzem arra, hogy bárkinek is adtam, vagy tettem olyan dolgot, amiért hálás lehetne.

Segíts, hogy ne mérlegeljek, hogy nekem milyen veszteséget jelent, ha ki kell segítenem valakit anyagi kátyújából, vagy az időmet kell odaadni valakit meghallgatva.

Erdélyi Klára, Káposztásmegyer

Február 24., kedd

Jn 15,9-17

Isten kiválasztott egy népet, hogy megőrizték a vele kötött szövetséget, hogy a világ tudomására hozza létezését, hogy megmutassa: nem az ember a csúcs, fölötte áll a Teremtő, aki létrehozta és létben tartja. Ez a nép ugyan sokat tett, hogy el ne vesszen az Istenről való tanítás, de az idők során a tisztánlátásuk mégis elveszett; lehet, módjuk sem volt tisztán látni.

Ezért az Atya elküldte Fiát a világba, hogy az ember most már tisztán lássa, értse és tudja, hogy milyen kapcsolatot kell kialakítania az Istenrel. Szerencsések vagyunk, hogy már abban a korban élhetünk, amikor Jézus elmondta, megmutatta, megélte azt az utat, amelyen nekünk is járnunk kell.

A tanítás nagyon egyszerű, „szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”.

Tiszta, világos, egyenes beszéd, és mégis a világ legnehezebb feladata szeretni. Szeretni mindenkit, aki „meg sem érdemli”, aki bántott, aki nem veszi észre, hogy mennyit fáradunk érte, aki nem viszonozza, aki egészen másként gondolkodik, mint mi, aki rosszat akar nekünk, aki megaláz, kisemmiz, félredob.

Istenem milyen nehéz!

De nekünk már van Jézusunk, és van Evangéliumunk, és csak rajtunk fordul, hogy mennyi időt és energiát, csendet és elmélkedést szánunk arra, hogy a látásunk tiszta legyen. Jól szeretni csak akkor fogunk megtanulni, ha nem a magunk erejéből akarunk okosak lenni, hanem megfogjuk Jézus kezét és hagyjuk, hogy vezessen.

*„Örömöm sokszorozódjék a te örömödben. Hiányosságom váljék
jóssággá benned.
Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni,
gondolkozni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.
Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: alattad a föld, fölötted az ég,
benned a létra.”
(Weöres Sándor)*

Fityusné Zsuzsanna, Pécel

Február 25., szerda

Lk 11,29-32

A mai nap nagy kérdése számomra, hogy hitünk megerősödéséhez szükség van-e valamilyen különös jelre, vagy elég nekünk az Emberfia jele, vagyis hogy Jézus Krisztus megszületett, elmondta az Atyától hozott tanítást, életével és halálával tanúságot tett a szeretetről, a végsőig kitartó, a barátaiért életét is odaadni kész szeretetről.

Fiatalabb koromban vágytam rá, hogy Jézus vagy Mária, vagy legalább egy angyal megjelenjen a szobámban, és mondjon valami biztatót, valami csak nekem szóló üzenetet. Úgy éreztem, ettől a hitem megerősödne, megelevenedne. Irigyeltem mindazokat, akiknek ilyesmi élményben volt része, Fatimában, Lourdesban vagy Medjugorjában. A közvetlen környezetemben is volt, aki ilyesféle találkozást élt át. Amikor Medjugorjába utaztunk, már odaérkezés előtt lestem az eget, hogy látok-e valami különleges fényjelenséget. A jelenések idején az épület előtti téren a tömeggel együtt imádkozva lestem az ablakot, ami mögött a jelenés zajlott, és vágytam valami szemmel látható jelre, Nap-csodára, vagy bármi különös fényjelenségre, de semmi ilyesmi nem történt. Amikor az első jelenés hegyén egy éjszakai jelenés részesei voltunk, ott sem láttam semmi rendkívülit, mégis éreztem, hogy Mária itt van köztünk. Igyekeztem is utána ennek tudatában élni, több-kevesebb, ideig-óráig tartó sikerrel.

Ma már talán bölcsebb lettem, úgy érzem, elég erős a hitem, nincs szükségem különleges jelekre. Főleg, ha az ilyen figyelmeztetésekre gondolok, mint a mai evangélium szövege. Akinek nem elég az Emberfia jele, azt gonosz nemzedéknek nevezi Jézus, oda pedig igazán nem szeretnék tartozni. Az adventi elmélkedésekben, december 20-án olvastuk Acház királlyal kapcsolatban, hogy aki párbeszédben él az Istennel, annak nincs szüksége semmilyen plusz jelre. Acház így felelt az Úrnak az Iz. 7.12-ben: „*Nem kérek jelet, nem kísértem az Urat.*” Úgyhogy én is inkább erre a folyamatos párbeszédre akarok koncentrálni, és nem a rendkívüli jelenségekre várni. De elgondolkodtat a Jézus Krisztus Szupersztár filmbeli jelenet is, amikor a gögös és nyegle Heródes kér jelet Jézustól: „Ha borrá változtatod a vizemet, vagy ha végigsétálsz az úszómedencém vizén, akkor hiszek neked.” Ha ... akkor...! Én nem akarok Jézusnak feltételeket szabni! Tökéletesen megbízom benne, és elfogadom, hogy Ő jobban tudja, hogy mire van szükségem. Ezzel a lelkülettel tudom minden imámban kimondani kéréseim után: De ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd!

Ezeket a sorokat Nagyböjt kezdetén olvassátok, de én Újévkor írom. Az új évet is ezzel a lelkülettel akarom kezdeni: „Uram, nem tudom, mit fog hozni számomra a 2015-ös esztendő. Biztosan sok örömet, és sok nehézséget, talán fájdalokat is. De Benned való bizalommal akarom kezdeni az évet, azzal a meggyőződéssel, hogy a javamat akarod, a legjobbat akarod számomra, és Te jobban tudod, hogy mire van

szükségem, mint én magam. Maradj velem Uram ebben az évben is, és ne engedd, hogy a Veled való folyamatos párbeszédet hanyagoljam! Amen.”

Gyulai Zsolt, Budapest

Február 26., csütörtök

Mt 7,7-12

Kérő imádság. Kérjétek és adnak nektek, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak. Mindaz, aki kér, kap, aki keres talál, és a zörgetőnek ajtó nyílik...

„Mindazt, amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük..”.

Sok mindent kérhetünk Istentől, de biztosan azt fogjuk megkapni amire szükségünk van, ami a hasznunkra válik. Még akkor is, ha pillanatnyilag úgy érezzük, hogy semmit sem kaptunk meg abból, amit kértünk. Ő ismer bennünket és tudja, hogy mire van szükségünk hosszútávon. Ezért leginkább a Szent Lélek kell kérnünk. Ő majd elvezet minden jóra. A Szent Lélek indít bennünket a másokért való tenni akarásra, közbenjáró imára.

Ahhoz, hogy meghalljuk Őt, két feltétel szükséges: a csend és a nyitott szív. Ha lelkiismeretünk szavára figyelve engedelmeskedünk a belső indítatásnak, megtörténnek a változások: a szükségben szenvedő enyhülést, a beteg gyógyulást, a bánatban lévő vigaszt kap. Eszközök vagyunk-lehetünk Isten kezében a szófogadásunkkal. Isten az ember által segíti a másik embert. Ha mi halogatjuk ezt a meghívást, vagy elmulasztjuk, a lelkiismeretünk ellen cselekszünk.

A bizonytalankodás, a magunk lebeszélése (erre biztosan nem lennék képes, vagy: most nem alkalmas az idő) nem elfogadható egy helyes Isten-kapcsolatban. Nem csak szóval, tettel, de mulasztással is vétkezhetünk. Ilyenkor nem teljesítjük Isten rólunk megálmodott képét. Esélyt kell adni az Istennek, hogy tudjon velünk mit kezdeni! Érezzük át annak a felelősségnek a súlyát, ha nincs bátorságunk megtenni a jót, úgy megmarad a bajában a másik ember. Nem szabadna abba a gyakori hibába esnünk, hogy az okoskodásainkkal meghalasztjuk a tetteinket. Viszont ha elindulunk ezen az úton, úgy a nehézségi fokozatok is egyre erősödhetnek. Egyre többet bízhat ránk az Úr. Ettől nem kell félnünk, mert a Lélek ajándékai segítenek majd. Ahogy teljesítjük sorban megbízásainkat, megkapjuk az örömet is mellé. Egy-egy hálás tekintet embertársaink szeméből is már ajándék. Isten pedig megjutalmaz a belső béke, boldogság átélésével. De a dicsőséget nem arathatjuk le, az az Istené! Fontos tudnunk, hogy nem a magunk erejéből, hanem az Úr segítségével tettük azt. Ilyenkor visszacsatoljuk a dicsőséget a forráshoz. Betegek gyógyulásakor is a közvetítő és a kapó is Istent dicsőítse. Ez kedves az Úr előtt. Mert nagyobb boldogság adni, mint kapni.

1. Mi mindenre vonatkozik az én kérő imádságom?
2. Szoktam kérni a Szent Lélek megvilágosító erejét?
3. Tudok-e csendet teremteni magamban?
4. Le szoktam-e beszélni magam a jó indítatásokról?
5. Milyen gyakran esem a mulasztás bűnébe?
6. Milyen múlandó örömeiket kergetek?
7. Mi ad nekem boldogság-érzést?

Széplakiné Erzsébet, Pécel

Február 27., péntek

Ez 18,21-28; Mt 5,20-26

Amikor a bűnös elfordul a bűntől, amit elkövetett, s a törvényhez és az igazsághoz igazodik, megmenti életét. Magába szállt és elfordult elkövetett bűneitől, azért életben marad és nem hal meg. (Ezekiel proféta)

Aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette... Békülj ki előbb atyádfiával...Békülj meg ellenfeleddel hamar... (Máté evangélista)

Istenképünk a kinyilatkoztatás során egyre alakult: a haragvó és büntető uralkodóból szerető, megbocsátó, irgalmas atya lett. A héberben gyakran használták az irgalomra a 'rahamim' kifejezést. Ez a szó az anyaölt jelentő 'rehem' többes száma. 'Rahamim' tehát azt az összetartozást jelöli, amely az anyaság birodalmában terem: összetartozás egy tehetetlen lényvel, akinek élete teljesen tőlünk függ (Vö. Zsolt 25,6!). Isten irgalmas szeretete (vö. a latin misericordia = irgalmas-szívű – Zsolt 136) az egész – néha igen véres – történelmet átjárja.

A szelíd és alázatos szívű **Jézus**, bár újra meg újra tudott igen határozott és kemény lenni, tanításának fókuszába állította a megbocsátást. Távol áll tőle a harag és a haragtartás. Megbocsátó szeretetével az elveszett megkeresésére indít (Lk 15). Halála sem haragot váltott ki belőle, hanem ellenségeiért fohászkozó, megbocsátani akaró szeretetet.

És **mi?** Isteni tettet valósíthatunk meg világunkban, ha legyőzzük haragunkat, megbocsátunk és irgalmasok vagyunk – még ellenségeinkkel szemben is.

A Hegyi-beszédbeli sokkoló prédikációjával Jézus egyszerű igazságot akar belevésni hallgatói lelkébe: Istennel jóban lenni csak úgy lehet, ha békességre jutunk embertársainkkal, a kultikus engesztelő áldozat, amelyet embertársainkat megkerülve szeretnénk felajánlani neki, semmit sem ér. (Gromon)

„Amikor megbocsátasz, a múltat már nem változtathatod meg – de befolyásolhatod a jövőt.” (Bernard C. Meltzer) Mi is ilyen jövőt szeretnénk építeni magunknak és gyermekeinknek!

Ne neved, jó uram, az Istent pontosan olyannak képzelem, mint magam vagyok. Csak magasabbnak, erősebbnek, bolondabbnak és halhatatlannak. Lány báránybőr bundákon ül lustálkodva, és az ég a kunyhója. Nem ilyen pléhdobozokból összetákoltt kunyhó, mint a miénk, hanem felhőből van. Jobb kezében nem kardot tart, nem is mérleget – az efféle szerszámok gyilkosok és mészárosok kezébe valók –, hanem egy nagy szivacsot, teli vízzel, mint a felhő. Balról van a paradicsom, jobbról a pokol. Jön a szegény lélek, meztelenül, mert elvesztette a testét, és remeg. Az Isten szemügyre veszi, és kuncog a bajusza alatt, de játssza a félelmetest: „Gyere ide – mondja neki, és mélyíti a hangját –, gyere ide, átkozott!” És elkezd a vallatást. A lélek Isten lábához veti magát. „Irgalom, kegyelem – kiáltja –, bűnös vagyok!” és mondja, mondja a bűneit. Beszél, se vége, se hossza. Az Isten meg unja, és ásítózik. „Hallgass már – kiált neki –, megsüketülök!” És zsupsz, veszi a szivacsot, törül rajta egyet, és már föl is oldotta minden bűnéből. „Mars a paradicsomba! Péter, ereszd be a szerencsétlent!” Mert tudnod kell, jó uram, hogy az Isten hatalmas, nagylelkű úr, és a nagylelkűség megbocsátást jelent. (Nikosz Kazantzakis)

Totyá, Budapest

Február 28., szombat

Mt 5,43-48

„Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!”

Akit ti ellenségnek tekintetek, nagy valószínűséggel titeket tart ellenségének. Lehet, hogy az érdekeitek nem egyeznek, sőt ellentétesek, de szeretném, ha konfliktusaitokat békésen, kölcsönös kompromisszumokkal oldanátok meg. Mindnyájan a gyermekeim vagytok, és az a vágyam, hogy a testvérek szeressék egymást. Nagyon fáj, amikor ártani akartok egymásnak, amikor azért fohászkodtok, hogy pusztítsak el valakit. Aki az üldözőjéért imádkozik, az jobban ismer, jobban szeret engem is.

A napot nem tudjátok felkelteni, esőt sem tudtok hullatni, tökéletesek sem tudtok lenni, ezek nem a ti hatáskörötök, hanem az enyém. De aki szeretni tudja az ellenségét, az valamennyire hozzám hasonlít.

(Egy dokumentumfilm – „Beyond right and wrong”, „Túl jón és rosszon” – tanúsága szerint ruandai, palesztin-izraeli és észak-ír áldozatok családtagjai és szeretteik gyilkosai találkoznak rendszeresen, hogy emberként tudjanak tekinteni egymásra, és próbálják megérteni a másik helyzetét a tragédiák bekövetkeztekor. Nem is kell ilyen extrém helyzetekig eljutni, hogy megkezdhezzük gyakorlatainkat mindennapjainkban.)

Fiers Márta, Budapest

Március 1. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mk 9,2-10 – Megtisztító imádság

Jézus tanítványnevelő pedagógiája mutatkozik meg a Tábor-hegyi jelenetben. A tanítványok értetlenül hallgatták Jézust arról, hogy sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok elvetik, megölik. Pétert emiatt fedtte meg keményen Jézus, mert ezt a tényt nem akarta tudomásul venni (Mk 8,33 „*Eredj mögém, sátán...*”).

A Tábor-hegyen a három kiválasztott tanítvány:

- megtapasztalta az imádság erejét,
- meglátta az épülő Isten Országá dicsőségét,
- szellemi-lelki erősítést kapott a jövőre nézve.

Jézus imádságának erőtere elbűvölte a három kiválasztott tanítványt. Talán ezért nem imádkozott Jézus közösen a tanítványokkal, mert az Atyával való kapcsolatának intenzitása megrémítette őket.

Mindannyiunknak meg kell tanulnunk imádkozni. Életem első imaélménye az volt, amikor kisgyermekként elkísértem nagyanyámat egy esti imára. Öreg nének gyűltek össze az egyik háznál, és végigimádkozták az egész estét. Ma már tudom, milyen jelentős dolgot tettek. Ministránsként hatást gyakorolt rám az áhítatos templomi ima, ének. A teológián spirituálisunk azzal kezdte, hogy megtanította az elmélkedő imádság alapjait, ami nekem elsőre sikerült, ezzel nagy lendületet kaptam a folytatásra. Az első kisközösségi lelkigyakorlat távlatokat nyitott a saját szavakkal történő ima gyakorlására. Ettől kezdve többször átélhettem az imádság ünnepi pillanatait, élményeit. Bár azóta tudom, hogy az imának nem lényegi része az élmény; akinek osztályrészüln jut, ajándékul kapja; az élményt nem mi hozzuk létre, csak átéljük. Nem tudták ezt teológiai tanáraink, akik azzal vádoltak bennünket, hogy csak a lelki élményekre törekszünk.

Az imádságnak sok arculata van. Az egyik szembetűnő az, hogy nehéz, mint általában minden rendszerességet igénylő tevékenység. Egy szent életű remetét kérdezett valaki arról, hogy mi volt életében a legnagyobb aszkézis. A válasz: „Az imádság, fiam, az imádság...”

Az ima másik arculata: a lélek békéjének kialakítása. Életem feszültségeinek, problémáinak legnagyobb része a csend, az Isten-kapcsolat mélységeiben oldódott meg. Gondjaim abból adódtak, amikor a „kezembe veszem életem irányítását” öntudatos kijelentését kezdtem gyakorolni. Ma már tudom, hogy a helyes megoldás: „Isten kezébe teszem életem irányítását”.

Kilenc évvel ezelőtt a Börzsöny-hegység egyik csodálatos hegycsúcsán sikerült 36 órát imádságban töltenem. Azóta kiemelt helye van életemben, gondolkodásomban a Tábor-hegyi jelenet tanításának, mondanivalójának.

Lelkiismeret-furdalást okoz az a gondolat, mennyire tudtam a rám bízottakat megtanítani imádkozni, elcsendesedni? Az eredmény nem túl biztató.

Az imádság egyik kulcsszava a rendszeresség. Nem az időhiány a legfőbb probléma. Egy szent életű emberhez elment valaki tanácsot kérni. Ő azt mondta neki, megtanítalak imádkozni. „Nincs időm” – jött a szokványos válasz. „Hasonlítsz ahhoz az emberhez, aki bemegy az erdőbe bekötött szemmel, és arra hivatkozik, nincs időm levenni a kötést” – válaszolta a bölcs.

Jézus Krisztus mindannyiunkat hív a Tábor hegyére. Ne hivatkozzunk időhiányra!

Vincze József, Pír

Március 2., hétfő

Lk 6,36-38

A kereszténység legalapvetőbb tanításáról van szó ebben a részben. Ez a kereszténység lényege, olyan mint egy definíció, nem kell, és nem is lehet sokat beszélni róla.

A magyar közmondás: „Amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten” is találóan ragadja meg a mondanivaló kvintesszenciáját.

Irgalom, ítéletnélküliség, megbocsátás és adás – ezek a mai kulcsszavak. Hogy a fogalmak mit takarnak? Egy aktív, kiszolgáltatott és a világ szemében gyenge embert, aki hagyja magát kizsákmányolni és kihasználni. Ez az életmód végső fokban a kereszten fejeződik be. De nekünk talán nem kell addig elmenni. Fontos, hogy próbáljunk naponta nem ítélni és megbocsátani.

- Tudom-e, hogy milyen a „jó, tömött, megrázott és túlcsonduló mérték”?
- Mondtam-e már valakire, hogy reménytelen eset, többet hallani sem akarok róla?
- Tudok-e szívből megbocsátani és mindig újrakezdeni?
- Mennyire hagyom kizsákmányolni magam?

Kramm-Hampel Mária, Törökbálint

Március 3., kedd

Iz 1,10.16-20; Mt 23,1-12

Sokasodjatok és szaporodjatok...

Elkönyveljük, hogy a növények, állatok kihozzák magukból a legtöbbet. Azt is, hogy egyre nemesebb, értékesebb kultúrák születnek belőlük. Nem a körülményeik, maguk gyarapodnak. Így gondolhatta az Úr az embernek adott parancsában is: Ne csak létszámban, mennyiségben, ne csak környezetük alakításában, hanem értékeikben gyarapodjanak és sokasodjanak.

Szodoma és Gomorra fejedelmei jó ezer esztendővel Izajás kora előtt lelték vesztüket. Izajás korában a nép megmondói ugyanabban a cipőben (saruban) jártak. Hétszáz évvel később a farizeusok, írástudók és a papi fejedelmek még mindig nem változtak semmit. Ugyanaz a külsőség, a külsőségben modernizálódás, de az Isten által belénk vett értékek magok maradtak, ha maradtak.

Most, kétezer év után. ámulatba ejtő civilizációs fejlődés, képtelen kényelem és komfort, – de az ember szíve nemigen változott. Sokat adunk a külsőre, hagyjuk elfonnyadni a belsőt. Kapcsolataink elsovadnak, megölnénk egymást egy kanál vízben.

Pedig ha...! Olyanok lennének bűneink, mint a hó, vétkeink, mint a fehér gyapjú! Belső változásra, Isten komolyan-vételére lenne szükségünk. Nem kell érte messzire menni, mert nagyon közel van. Sőt, itt van. A nagybőjt meg szinte tálcán kínálja, hogy hagyjuk már a külsőségeket, és a bensőség legyen egyetlen ügyünk.

Sokfelé járunk, láthatjuk: szépen rendezett utcák, terek, mindenütt felújított templomok – széles imaszíjak –, többször újabbra cserélt, méregdrága burkolatok – és belül ásító inség a szép szeretet után. Lehetne a Szodoma és Gomorra Isten városa! Nosza!

Podmaniczki Imre, Páhi

Március 4., szerda

Mt 20,17-28

A fenti evangéliumi részben két dologról esik szó. Jézus harmadszor jövendöli meg szenvedését, majd a Zebedeus-fiak anyjukkal elkérik Jézustól a legjobb helyeket maguknak. Vajon Jakab, János és édesanyjuk mennyire figyeltek arra, amikor Jézus az eljövendő szenvedésről beszélt? Meghallották egyáltalán? Vagy csak azon járt az eszük, hogy mikor tudnak végre beszélni Jézussal, hogy bebiztosítsák, hogy a legjobb pozíciók az ő családjukon belül kerüljenek szétosztásra? Mennyire járt olyasmin az agyuk, hogy: „nehogy Péternek előbb eszébe jusson kérni a jó helyet magának! Jaj, csak előtte tudjunk beszélni vele!” (Hisz Jézus őket, hármukat egyértelműen kitüntette, ők voltak – mai szóhasználattal élve – a „kemény mag”.)

S mikor Jézus megkérdi a két ifjút, tudják-e mit kérnek, mily magabiztosan válaszolják. „ki tudjuk inni a kelyhet!” S a többi tíz ezért rögtön megneheztelt a Zebedeus gyerekekre. Ezután Jézus magához hívta mindegyiküket, a nagyon egyszerűen, mindenki számára jól érthetően elmondja, mit gondol a hatalomról.

Én mennyire vagyok süket Jézus szavára? Imáimban figyelek rá? Vagy a saját gondolataim teljesen lekötik figyelmemet? Mennyire beszélem tele imádságaimat? Meg akarom megértetni Istennel, hogy mit kellene

tennie? Vagy meg akarom érteni amit Ő mond? Esetleg csak azt hallom meg, ami egyezik elgondolásommal, terveimmel?

„Hatalomnak azt a társadalmi kapcsolatokban rejlő lehetőséget nevezzük, amely megengedi, hogy az egyik ember akár a másik ellenállása ellenére is véghez vigye akaratát, függetlenül attól, hogy erre a lehetőségre mik, vagy milyen eszközök adnak módot.” (Max Weber, A szociológia alapfogalmai)

Ahhoz, hogy az egyik ember alávesse magát, engedelmeskedjen a másik akaratának valójában nem kell erőszak vagy erőszakkal való fenyegetés. Gondoljunk csak arra, hogy a betegséggel zsarolva is uralkodni lehet egy családon, közösségen.

Mikor, kikkel szemben akarok hatalmi pozícióba kerülni? Hogyan? Mit teszek meg a hatalomért? Másrészt, tisztában vagyok vele, hogy kik felett rendelkezem hatalommal? Azzal a hatalommal, mellyel rendelkezem, igyekszem minél kevesebbszer visszaélni? Ha azt hiszem, nem becsülnek meg kellően azok, akik felett hatalommal bírok, lehet, hogy nem csak jóra használom a hatalmamot, bár azzal áztatom magam.

Kire neheztelek? Kivel nem vagyok hajlandó szóba állni? Mit teszek meg, mit nem teszek meg azért, hogy a békesség helyreálljon? Ha Jézus szól hozzám, figyelek rá?

Idikó, Budapest

Március 5., csütörtök

Lk 16,19-31

A dúsgazdag és a szegény Lázár

A gazdagsággal akkor van baj, ha nem osztom meg az éhezőkkel, szomjazókkal, a hiányt szenvedőkkel.

Az evangéliumi történetben a gazdag ember nap mint nap lakomákat rendezett, de az éhező, fekélyekkel teli Lázár nevű embernek, aki ott volt mellette, nem adott semmit. Csak a kutyák segítették, nyalogatták a sebeit.

Nem az egész világot kell segítenem, csak aki mellettem van, aki hozzám jön segítségért. Minden embernek megvan a maga néhány embere, akit neki kell segítenie. A családja, talán a szomszédja, távolabbi hozzátartozója, a munkatársa.

Ha az ember befelé figyel, a Nagy Énjére, Isteni Szellemére, megtudja, hogy kinek, mikor kell segítenie és hogyan, mivel. Az emberi okosság nem elég, ehhez kell az isteni bölcsesség – hogy okosságunkat mire használjuk – kit, mikor, hogyan segítsünk. Az odafigyeléssel az isteni bölcs szeretet átáramlik a másik emberbe, s mindkettőnket isteni boldogság jár át. Növekszik Isten Országá, a Szeretet Országá bennünk is, a másik emberben is, a körülöttünk levő világban is.

Ha nincs istenkapcsolatunk, hiába a földi gazdagság, a földi örömök csak rövid ideig tartanak. Jön a megcsömörlés, a túltelítettség, az istennélküliség borzasztó hiányérzése. Ha Isten helyett a világban uralkodó Ellenerőre, az Ördögre hallgatunk, az általa kapott rövidtávú örömök hamar elmúlnak, s az egyre többet akarással fenntartott örömök a pusztulásunkat okozzák.

Csak a mértékletesség válik mindenki javára. De hogy mi a jó mérték, azt emberi okossággal nem igazán tudjuk, csak ha Istenhez fordulunk. Az ő bölcsessége segít a szenvedésből, a pokolból, a gödörből kihúzni.

Ehhez kérni kell Isten Lelkét, Nagy Énünket, hogy a szeretetlenség gödréből Isten szeretetével, bölcsességével, erejével ki tudjunk jönni, s valódi egyéni, nekünk szánt feladatainkat, a szeretet továbbadását meg tudjuk tenni egyéni módon.

Akkor a gazdagságom továbbadása által egyre kevesebb éhező, beteg Lázár lesz, Isten, a Szeretet Országá egyre inkább valósulni tud itt a földön, úgy, ahogy működik fenn a mennyekben. A gazdagságba, Isten Országába mindenki bele fog tartozni, ha kérjük az Atyát, ahogy a „Miatyánk” imában benne van: *„Bocsásd meg minden bűnünket, ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, s ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom és dicsőség”.* Amen

Venczelné Dr. Varga Éva, Leányvár

Szőlőművészek panasza

1. Nem érdemes rendes embernek lenni. Az ember csak tipródik a létharcban nap mint nap. A tömegközlekedésben, a munkahelyen, a bevásárlócsarnokokban. Az autósok, a munkatársak, a többi vásárló. (Honnan van ennyi ember?) A család, a feleség, az anyós (após). Megannyi küzdőaréna. Az APEH, a devizahitel és már tavaly sem cseréltük le a kocsit. (A szomszédok már röhögnek, hogy milyen tragacccsal járunk.) Két éve ugyanaz a telefonom és már három éve nem voltunk nyaralni, és hihetetlen, mibe kerül a gyerek iskoláztatása.

2. Ha pedig ez nem elég, újabban a főnököm kitalálta, hogy *mindezek tetejébe*, még neki is adjak! Hogy is mondotta? „Terményadó”-t! AZ MEG MI FÁN, akarom mondani, *mi szőlőtől terem?* Hát ez aztán már több a sok(k)nál! *Miből? Minek?* Hét bőrt akar lehúzni – lenyúlni – rólunk? Nem elég, hogy gürcölünk látástól Mikulásig, „gályázunk”, hogy ő „csordaszámra” tartsa „gyűlévész szolgálát”? Akiből aztán nap mint nap küld valakit a nyakunkra, hogy „Időben adjátok meg a terményadókat!!”

Fel se tudjuk fogni. MI KELL NEKI? Hát már a nyugalmunkat is elveszi? Hogy ő meg a drágalátos fiacskájával lopja a napot? DE HÁT MI KELL MÉG NEKI? Különben is! – *azé a föld* (az ország), aki megműveli. Ő még egy kapavágás nem sok, annyit sem tett. Hát igazság ez?!? Majd adunk neki olyant, hogy arról kódul! Meg hogy elveszi tőlünk a földet (az országot). Nem ajánljuk, hogy megpróbálja. Térjen észhez, amíg finomak vagyunk és nőiesek... Tudunk mi gorombák is lenni.

Próbáljuk kitalálni, hogy MI LEHET AZ, AMIVEL – szerinte – *még tartozunk* neki, de nem sikerül. Mert hogy – szerinte! – ezt más szőlőművészekől megkapná? „Kellő időben és módon szolgáltatásokat be” – így üzent. Na, majd kellő időben és módon, úgy vágjuk kupán küldönceit. Úgy hogy csak nyugodtan felejtsem el minket is, az állítólagos „terményadó”-ját is, jól elvagyunk egymás közt nélküle is.

3. *KEDVES TESTVÉREIM!*

A terményadó megadása az átlagemberben szorongást idéz elő. Ezért fogalmazott úgy Jézus, hogy „*Add meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené.*” Ha csak a császárnak adjuk meg, amit vár tőlünk, vagyis a terményadót, és Istent kihagyjuk az életünkéből, akkor a földi dolgokkal való foglalkozás, az hogy az összes gondolatunk, energiánk a terményadó befizetésére összpontosul, előidézhet bennünk egy olyan fajta aggodalmat, félelmet, ami előbb-utóbb átcsaphat agresszióba. Ez az agresszió, ha ugyan nem is konkrét fizikai gyilkolás, de a másikkal való energiaszívó kommunikációtól kezdve az ember saját magát rombolásán át (dohányzás, szenvedélybetegség - ami lehet akár a számítógépes játékok iránt tanúsított túlzott lelkesedés is -) széles a skálája annak, hogy az ember ne pozitív rezgéseket keltsen a világban. Tehát az ember érzi, hogy valami nincs rendben, de sajnos a legtöbbször mégsem nyílik ki a magasabb világok tanulmányozása és a szeretet gyakorlása felé.

Ez az evangéliumi rész szerintem az emberben lévő ősbűn, az önzés bemutatása. Ha nem úgy születtünk eleve, hogy Istenre és a szeretetgyakorlására is tudunk figyelmet szánni, akkor az élet meghozza azokat a nehézségeket, ami által kénytelenek leszünk vagy mi is a szőlőművészek technikáit alkalmazni (vagyis embertársainkról és a környezetünktől energiát leszívni), vagy pedig az Isten felé haladás technikáit egyre inkább kifejlesztjük magunkban.

Próbálok tippelni arra, hogy mi lehet az, amit Mennyei Gazdánk, Atyánk „terményadó”-ként vár tőlem-tőlünk. A teljesség igénye nélkül:

- Szeretet-adást?
- Odafigyelést a másik emberre, időt-adást?
- Házastársamra, gyermekeimre, közösségi testvéreimre odafigyelés adást?
- A gyilkos kenyérharcban velem együtt tipródóknak együttérzést-előzékenységet adást?
- Szüksős anyagi-időbeli helyzetemben is pénzt-időt adást? (A nálamnál is rosszabb helyzetűeknek? Kinek mit?)

A felsorolást mindenki folytathatja *a maga* módján.

TŐLEM ENNYI TERMÉNYADÓ KELLENE, HOGY KEDVE TELJEN ATYÁNKNAK?

Venczel Ferenc, Leányvár

„A vámosok és bűnösök mind odamentek hozzá, hogy hallgassák. A farizeusok és az írástudók azonban méltatlankodtak: Ez bűnösökkel áll szóba, és velük eszik. Akkor ezt a példabeszédet mondta nekik...”

Jézus nem válogatta meg hallgatóságát. Mindig azoknak hirdette az örömhírt, akik éppen hallgatni akarták. Szóba áll a vámosokkal és bűnösökkel is, hiszen azért jött, hogy őket hívja megtérésre.

Egy alkalommal, mikor ezek köréje gyűlnek, észreveszi a farizeusok és írástudók méltatlankodását, Három példabeszédet mond el. Beszél az elveszett bárányról, az elveszett drachmáról és az elveszett fiúról (tékozló fiú). Mindhárom példabeszéd tanulsága: nagyobb öröm van a mennyben egy megtért (megtalált) bűnösön, mint 99 igazon.

Ezek a példázatok mindkét félnek szólnak. A bűnösöknek Isten irgalmát és a megtérést hirdetik, a méltatlankodóknak pedig figyelmeztetés vallásos gőgjük hiábavalóságára, és igaz voltuk fölösleges fitoktatására.

A mai evangélium példabeszéde a jól ismert „tékozló fiúról” szól. Igazából nehéz megállapítani, ki is itt a főszereplő. A két fiú merőben emberi tulajdonságokat képvisel. Az apa az Isten atyai voltát. Minden alakról külön elmélkedést lehetne írni.

De nézzük az Atyát!

Két fia közül a nagyobb, szorgalmas, engedelmes, törvénytisztelő.

A kisebb izgága. Szűk neki az atyai ház. Kíváncsi a világra, ki akarja próbálni. Megtehetné a szülői háttér biztonságával tett kirándulásokkal is, amely megóvná az evilág veszélyeitől, de ő ezt nem gondolja meg. Nagy magabiztonsággal az apja elé áll, kikéri a ráeső örökséget, és beleveti magát a külvilág élvezeteibe.

S az Atya? Bizonyára fáj neki fia magatartása. Ismeri a pazarlással járó élet következményeit. Aggodalommal gondol fia jövőjére. Mégis! Tiszteletben tartja szabadságát. Nem gördít akadályt, elereszti. Vállalja a fájdalmas rizikót. Hírét sem hallja többé. Vagy ha hallja is, a hírek csak szomorúságát fokozzák.

De reménykedik.. Minden nap kiáll a kapuba, és várja hazatértét. Hosszú évek telnek. De nem adja fel. Nincs számára tűző nap, vagy fagyos hideg, vár és vár.

Vajon min gondolkodik a várakozás közben? Tesz-e szemrehányást, hogy az ő szerető gondviselését ilyen hálátlansággal viszonzza ez a gyermek? Vagy háborog-e amiatt, hogy ennyi gyötrelmet kell miatta elviselnie? Nem gondolnám. Áll és türelmesen vár, bár nem biztos a visszatérésében. Szeretetét, hívó szavát sugározza felé. És nem csügged.

S ím, egyszercsak megpillantja. Piszkos, lesóványodott koldus bukácsol az utcán. De az ő Fia!

Tárt karokkal szalad eléje. Az bűnbánattal eléje roskad. Felemeli, megöleli becipeli. Összekiabálja a ház népét. Megfürdetik, menyegzős ruhába öltöztetik, gyűrűt húznak az ujjára, levágják a hizlalt borjút, nagy vigasságot csapnak.

A nagyobb fiú az emberi igazságosság talaján áll: a jók jutalmát, a rosszak büntetését érdemelnek. Méltatlankodik atyja irgalmassága miatt, szemrehányással illeti az ajándékokért, öccsére haragudva a testvérség vállalását is megtagadja.

S az Atya?

Felkeresi. Nem korholja, kérleli. Értékeli hűségét, és biztosítja a teljes örökség felől. Gyengéden helyre teszi a testvérség fennállását. Megmagyarázza öröme és az ünneplés okát: „mert ez a te öcséd meghalt és föltámadt, elveszett és megtaláltatott.”

Így hallom Jézus tanítását az Isten szeretetéről.

És mi? Tékozló fiúk, vagy botránkozó farizeusok. Mi milyennek ismerjük az Atyát? Gondolunk-e aggódó szeretetére, amellyel bennünket is vár? Hogy nagy türelemmel és segítőkészséggel nyújthassa felénk a kezét? Csak azt várja, hogy mi is kezet nyújtsunk neki, és kéz a kézben formálódjunk olyanokká, amilyeneknek elképzelt bennünket, mikor életet ajándékozott nekünk.

Március 8. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 2,13-25 – Jogos indulat

Az indulat az egészséges lelkű ember rendszeres megnyilvánulása. Amikor nem értünk valamivel egyet, amikor vérlázító esztelenséggel, gazemberséggel találkozunk, amikor kihoznak bennünket a sodrunkból, amikor elfogy a türelmünk, akkor indulat keletkezik bennünk. De egyáltalán nem mindegy, hogyan vezetjük le, mit teszünk, mondunk feszültségeink idején. Aki ilyenkor dühöng, káromkodik, tör-zúz, üvöltözik, sérteget, verekszik, megsértődik, az még nem jutott el a fegyelmezett ember szintjére. Pedig ilyenkor nemcsak fegyelmezettnek, hanem jézusi magatartásúnak is kell lenni.

Jézus példája, gyakorlata nagy tanítás. Miért volt Jézus dühös, amikor meglátta a jeruzsálemi templom udvarában az árusokat és a pénzváltókat?

A zsidók az Egyiptomból való szabadulást ünnepelték a pászkaünnepen. Jeruzsálem 30 km-es távolságából mindenkinek ide kellett zarándokolnia, de jöttek távolból is. Évente egyszer zarándokként kellett megjelenni a fővárosban. 19 éves kortól kezdve templomadót kellett fizetni. Sokféle pénz volt forgalomban, de csak galileai sékelben lehetett templomadót fizetni, ezért voltak ott a pénzváltók. A templomadó egy munkás kétnapi bére volt, de a pénzváltók drágábban váltották be (gyakorlatilag háromnapi munkabért kellett befizetni), ezért a pénzváltóknak óriási hasznuk lett (a zarándokok terhére).

Sokféle állatáldozatot mutattak be a templomban, és az állatokat a templom előcsarnokában kellett megvásárolni. A felügyelő állapította meg az állat hibátlanságát, de a nem a templomból származó állatokat hibásnak minősítette. Csakhogy a templom előcsarnokában megvett állatok nyolcszor többbe kerültek, mint a kintiek. Ez nyilvánvaló uzsoráskodás volt (Gyökössy Endre: János evangéliuma, 42-45. oldal).

Tehát Jézus szembesült a zarándokok kifosztásával, az uzsoráskodással, és arról is biztosan volt információja, hogy az aktuális főpapak mindebből óriási haszna származott. Ebből keletkezett Jézus indulata. Kikergette, kiutasította mindazokat a templomból, akik akadályozták a templom igazi funkciójának működését.

De Jézus a korbácsot nem adta át tanítványainak. Az ő indulatának célja nem mások megsemmisítése, megalázása volt, hanem a tanítás. Meg kell tanulni bánni az indulatainkkal, a feszültségeinkkel. Jézus kijelölte az emberi indulat határait: nem csaphat át szeretetlenségbe, erőszakba, hisztériába, rombolásba. A fegyelmezett indulatnak tanító ereje van.

A teológia ideje alatt sokat futballoztunk. A foci alkalmas arra, hogy veszekedjünk, indulatba jöjjünk. Velem ez sokszor előfordult. Ezért elhatároztam, hogy inkább egyedül megyek le labdázni, mert a kispapok közötti veszekedés botrányos. Rugdaltam a labdát a győri püspökvár fülesbástyája falának, a többiek pedig jót szórakoztak ezen az emeleti ablakokból. Akkor egy felsőbbéves odahívott, és azt mondta, nem ez az igazi megoldás. Igaza volt. Később megtanultam a relaxációt, ami sokat javított indulatos természetemen.

Dombi Feri bácsi tanította meg évtizedekkel ezelőtt nekem is: ha nem sikerül valami, ha ráütök az ujjamra, ha elesek, ha valamit nem tudok azonnal megoldani, akkor az indulat helyett inkább azt mondjam: „Dicsőség az Úrnak!” Meg lehet tanulni, csak sokat kell gyakorolni.

Vincze József, Péter

Március 9., hétfő

Lk 4,25-30

Ezt a szakaszt megelőzi egy nagyon fontos rész, amikor is Jézus felolvasott Izajás próféta könyvéből. A felolvasás után az olvasottakat magára vonatkoztatva jelentette ki, hogy a prófécia beteljesedett. Erre a zsinagógában mindenki csodálkozva helyeselni kezdett. Az emberek örültek annak, hogy nagy idők tanúi lehetnek: a foglyok megszabadulnak, a vakok újra fognak látni és felszabadulnak az elnyomottak.

A lelkesedés hamar elszállt, a jelenlévők gondolkodóba estek. „De hát nem József fia?” – kérdezték. Jézus, akit láttak felcseperedni, és ott élt közöttük, hogyan lehetne ő a Felkent. Miért merül föl bennük a kétely? Valószínűleg a legtöbbjük nem ismerte eléggé Jézust, nem ismerte fel benne az Isten küldöttjét.

Velünk is gyakran előfordul, hogy nem ismerjük eléggé a hozzánk közel állókat. Amikor találkozunk egymással, akkor gyakran nem az embert látjuk és halljuk, hanem a róla kialakított véleményünket akarjuk

igazolva látni. Viszont hiába figyelünk a mások szavaira, még akkor sem lehetünk egészen biztosak abban, hogy pontosan tudjuk, mire is gondolt. Kivételesek azok, akik nem önmagukat keresik másokban, hanem a másik ember valódi mivoltát képesek megismerni.

Akik hallották Jézus szavait, nem vették észre, hogy az, aki eddig köztük élt, meg tudja, és ha akarják, meg fogja megmenteni az életüket. Ez is a mi mindennapjaink fontos problémája, hogy elsiklunk azok felett a dolgok felett, aminek az életünket köszönhetjük, illetve hallatlanra vesszük azt, amin az életünk múlik.

Az embereken túl a saját életünket sem látjuk tisztán. Életről alkotott véleményünk, és tapasztalataink útján ítéljük meg saját magunkat, de az élet sokkal több, mint a mi élettapasztalatunk. Ne féljünk új gondolatokat és új tapasztalatokat gyűjteni.

Istent sem ismerjük teljesen. Isten jóval több, mint amit hitünkkel fel tudunk fogni. Keressük Istent, az új tapasztalatokat és egymást!

Jézus látta a tömeg kételyeit. Tudta (és mondta), hogy sokak ellene lesznek és bizonyosságot várnak majd tőle. Így szólt: *„S igazán mondom nektek, sok özvegy élt Izraelben Illés idejében, amikor az ég három évre és hat hónapra bezárult, úgyhogy nagy éhínség támadt az egész földön. De közülük egyikhez sem kapott Illés küldetést, csak a szidoni Száreptában élő özvegyasszonyhoz. Ugyanígy Elizeus próféta korában is sok leprás élt Izraelben, s egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.”* Jézus ezzel azt mondta, hogy a küldetés csak azokhoz szól, akik azt nyitott szívvel fogadják. Jézus ezzel arra utal, hogy nyitott szív kell ahhoz, hogy az isteni küldetést meghalljuk.

Jézus hallgatói haragra gerjedtek. Sajnos mi emberek még mindig hajlamosak vagyunk így reagálni. A zsinagógában lévő emberek nem akarták saját magukat és vallásosságukat megkérdőjelezni, hanem a könnyebb utat választották: Jézus ellen fordultak. Ki akarták úzni a városból, hogy ott a szakadék széléről levessék.

„De ő áthaladt köztük és eltávozott.” Annak a bölcs embernek a tette ez, akik tudja, hogy melyik harcot kell megvívnia. Nem szólt többet, nem hergelte tovább a tömeget mondataival. Tudta, hogy most nem tehet a feldühödött tömeggel semmit. Ő viszont mindvégig megőrizte nyugalmát és kísértelt onnan.

Vincze Kinga

Március 10., kedd

Mt 18,21-25

Hányszor kell megbocsátanom? Én hányszor nyerek bocsánatot?

Jézus példabeszédében azt mondja: *„Az úr pedig megszánta azt a szolgát és elbocsátotta, sőt az adósságát is elengedte neki.”*

Sokszor gondolja az ember, hogy akkor érek valamit, ha bevasalom a körülöttem lévőkön az elvártakat.

Ahogy szereti egy igazgató/vezető, ha az van, amit ő diktál. Ha valaki hibázik, akkor lesz olyan alkalmazottja, aki helyette azt a feladatot jobban is képes megtenni (talán még olcsóbban is). **„JÓ vezető csak akkor lehetsz, ha következetes vagy”** „ilyen hozzáállással sose kerülsz vezetői pozícióba”! *Jutalmaz és büntess, simulj és taposs* világunkban nagyon nehéz megtalálni a helyes hozzáállást! **Mindennek megvan az ára, ha valaki akarsz lenni e világban!** Bizony, itt a földön mindennek megvan az ára, de **Mindent Adó Istenünk**nél ez nem így működik! Ha viszonzás nélkül tudunk adni egymásnak, ha megbocsátunk egymásnak vétkeket, akkor az Isten Országához jutunk közelebb, és nem a ranglétrán lépünk egyet a cégnél. Mi a célunk hát?

Mi számomra a fontos?

Király Kata

„Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni”

Már megint össze-vissza beszél: azt a törvényt nevezi sérthetetlennek, amelyet aztán pár oldallal arrább mindjárt maga szeg meg a szombati kalászszedéssel. „*Irgalmat akarok és nem áldozatot*” – von majd akkor vállat (ő, ezek az elegáns felülemelkedései!), mellesleg épp’ Ózeás könyvét, mellesleg épp’ az Úr szavát idézve.

Nehéz is kőbe vésni az Ő törvényeit – ha elég bennünk a (farizeusi? értelmiségi?) szórszálhasogathatnék, lépten-nyomon az ellentmondásaiba ütközünk. Pedig talán csak bizonytalan óvatosságunk, igyekvő, suta jószándékunk, örök szorongásunk az, ami úgy vágya végre valami félreérthetetlenre s mozdíthatatlanra: egzakt bűn-definíciókra, konkrét jószág-instrukciókra. Hogy legyen egyértelmű végre.

De nem engedi magát beszorítani a mi fogalmaink szűk ketrecébe. S olyan kecses mozdulattal tér ki minden ilyesféle kísérletünk elől, hogy lassan kapizsgálni kezdjük: talán épp ezt akarja megmutatni. Ezt a nagyvonalúságot. A horizontnak ezt a tágasságát.

Nem a törvény ellenében, nem helyette – hiszen tényleg védi, s muszáj észrevennünk: jórészt tényleg tartja is –; csak épp fölötte. A „*szerezz, és tégy, amit akarsz*” flegma Szent Ágoston-i szabadságával, amely képes minket mások és önmagunk botladozásai, ostobaságai, korlátai és korlátoltságai – sőt, sőt!: bűnei – fölé lendíteni.

Amely engedi meglátnunk végre: a teljesség felé nem a szemelgetés, válogatás, törölgetés, cenzúrázgatás vezet. „*Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy beteljesítsem.*” Teljes az, amiben minden benne van. Minden törvény és minden törvényszegés. És éppen így lesz teljessé – ha megadatik egyszer a szükséges távlat. Ahonnan már látszik.

A nagyvonalúság, azt hiszem, mégiscsak sarkalatos erény.

Kipke Ágnes, Budapest

Jézus vs. Belzebub

Ördögtől megszállott néma emberként az a jó hír, hogy Jézushoz nem csak testi, szervi, hanem lelki eredetű bajainkban is fordulhatunk segítségért, gyógyulásért.

„Egyesek”-ként, vagyis farizeusként, írástudóként, itt az idő, hogy magunkba nézzünk, hogy hajlamosak vagyunk-e rosszhír keltésre, pletykagenerálásra, csak azért, hogy saját érdekeinket előremozdítsuk? Képesek vagyunk-e meglátni, ha valaki nagyobb nálunk és ezt belátni, elfogadni, vagy ha valaki leköröz bennünket, akkor a logika ellenére belemenni rosszindulatú hírkeltésbe, magyarázkodásba, csak azért, hogy a saját hibánkat, kisebbségünket takargassuk?

„Jézusként”, vagyis hát Jézus példáját követő tanítóként az üzenet annyi, hogy nincs mese, fel kell venni a kesztyűt, vállalni kell a konfliktust, a vitát, ha Isten ujjával elkövetett tetteinkért, hitünkért belénk kötnek.

Hallgatóságként vegyük észre azt, hogy elérkezett, itt van köztünk az Isten országa.

Az egyszerű példázat üzenete ennyi: Isten erősebb, mint a gonosz. Halleluja!

Tanítványként szól nekünk az utolsó mondat: nem lehetsz semleges, küldetésünk van.

Botlik Dávid, Budapest

„Melyik a legfőbb a parancsolatok közül?” Ezt a kérdést szegezi az írástudó Jézusnak.

Több helyen is olvassuk, hogy Jézus nem a szigorú mózesi törvények maradéktalan betartását tartja fontosnak (lásd kalászszedés szombat), de nem is helyezi hatályon kívül azokat, hanem Isten szándéka szerint használja őket. A Jézus által elmondott kettős parancsolat azonban kiemelkedik a többi közül, hiszen ez tulajdonképpen nem egy parancs, hanem „A Parancs”: maga Isten szándéka, az út az ő Országába.

Az első rész Isten szeretetére vonatkozik. Az, hogy teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elménkkal és minden erőnkkel szeressük az Urat, azt jelenti, hogy egész lényünkkel, feltétlen odaadással kell hozzá viszonyulnunk, nem lehet ezt csak ímmel-ámmal tenni. A gondolatainknak, érzéseinknek és cselekedeteink is ebből a parancsból kell(ene) táplálkoznia.

A második parancsolat elválaszthatatlan az elsőtől, hiszen a kettő egymásból ered. Isten szeretete ugyanis felebarátaink szeretetén keresztül történik, az iránta való szeretet embertársaink szeretetében fejeződik ki. Ez pedig azzal kezdődik, hogy belátjuk, hogy erre mindenki méltó, legyen az rosszakaró, az ellenségem, vagy egy hajléktalan. A szeretet egy hozzáállás, magatartás felebarátainkkal szemben. Már ez a feltétel nélküli elfogadás sem egyszerű a mai világban, ahhoz, hogy ebből önzetlen tettek legyenek, tényleg szükség van teljes szívünkre, teljes elménkre és minden erőnkre.

Szerencsére Jézus tudja, hogy mi sosem leszünk képesek így szeretni, ahogy Ő, megelégszik azzal is, ha törekszünk rá. Ez a törekvés lehet egy jószívű cselekedet, egy tiszta lélekkel elmondott ima, egy teljes elmét kívánó közös Istenről való gondolkodás, vagy egy jó döntés, amelyhez minden erőnkre szükségünk van.

Érdekes, hogy Jézus felebarátunk szeretetét saját magunk szeretetéhez hasonlítja. Egyrészt az arany szabály is ezt az alapelvet tartalmazza, hogy úgy bánjunk az emberekkel, ahogy akarjuk, hogy velünk is bánjanak. Másrészt ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha szeretjük magunkat is, hiszen csak annyit tudunk magunkból adni, amennyink van.

Jó lenne, ha sikerülne Isten szemével magunkra tekinteni és rádöbenni, hogy igenis értékesek vagyunk a számára, a magunk bűneivel, hibáival, tökéletlenségeinkkel együtt, és ezáltal felebarátainkra is ezen az „isteni szemüvegen keresztül” tudnánk nézni.

Urunk, köszönjük, hogy Te Fiaid, Jézus Krisztus által útmutatást adtál, ahhoz, hogy itt a földi életünk során, hogyan boldogulhatunk, s hogyan juthatunk közelebb a Te örök országodhoz. Köszönjük, hogy nem bírói szigorral ítélsz meg minket, hanem szelíd Atyaként türelmesen nevelsz és formálsz minket, s tudod, hogy a magunk erejéből képtelenek vagyunk megvalósítani a jézusi szeretetet. Az áldozatot is Te magad hoztad meg helyettünk, s fiad vérével feded el mindennapi bűneinket, botlásainkat, szeretetlenségeinket. Kérlek, add, hogy megtapasztalhassunk valamit abból a felfoghatatlan szeretetből, amit felénk sugárzol minden nap, és segíts, hogy továbbadhassuk azt!

Maros Zsuzsi, Csíky Lajkó, Budapest

„Két ember fölment a templomba imádkozni”

Elgondolkoztam, ha egy templomban meghallhatnám, ki mit imádkozik, hihetetlen színes és érdekes világ tárulna fel előttem. De nem is kell ilyen messzire mennem. Személyes imám is mindig más és más, de mindig személyes. Ebben a részletben, ami nekem a legnagyobb különbség, az az, hogy a farizeus nem önmagára figyel, hasonlítgat, példálózik, beszámol és veregeti a vállát. A vámos pedig egyszerűen magába néz és nem tetszik neki, amit lát, így csak röviden annyit tud gondolni: „Istenem, légy irgalmas velem, bűnőssel”.

Az én imám milyen szokott lenni?

Mikor szoktam én magamba nézni? Merek magamba nézni és őszintének lenni, mikor kettesben vagyok Istenemmel? Ez a rész ezt is mondja nekem, hogy Istent ezt értékeli. Nem hiszem, hogy az a cél, hogy ki a

nagyobb bűnös, és ki tud nagyobb gaztettet felmutatni, hanem az őszinteség. Mindezek után pedig, hogy magamba néztem és elmondtam gondolataimat, tudok-e csöndben maradni és meghallani Isten válaszát, vagy csak beordítom egy kútba, ami éppen a fejemben jár, és már futok is tovább, vagy érzem szívemben a simogatást, a biztatást, a figyelmeztetést vagy bármi más?

Az ima egy hatalmas lehetőség, éljünk vele ezekben a napokban is.

Sztraka Ági, Budakeszi

Március 15. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 3,14-21 – Isten szereti világunkat

Téli olimpiát rendeztek Kanadában, a mormon vallásúak földjén. Minden sportolót nagy szeretettel fogadtak. Kiválóan rendezték meg az egész sporteseményt. Egy dolgot nem értettek az újságírók: az eredményjelző táblán minden eredmény előtt ez a felírás jelent meg: Jn 3,16. Megkérdezték a szervezőket, mit jelent ez. Ők mosolyogva mondták: János evangéliumának egy mondata: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.”* A mormonok nem szégyellték a hitüket, útravalót adtak a sportolóknak. Európában a liberálisok önmagukból kikelve tiltakoztak volna, hogy a sporteseményt ne keverjék össze a vallási megnyilatkozásokkal.

Jézus a mai evangélium gondolatait Nikodémusnak mondja, aki éjnek idején kereste fel őt. Nikodémus gazdag jeruzsálemi arisztokrata, farizeus volt, aki egész életét a Törvény betű szerinti betartásának szentelte. De Nikodémus az uralkodó osztályhoz is tartozott, a 71 tagú zsidó Nagytanácsnak is tagja volt. Hatáskörükbe tartozott megállapítani valakiről, hogy hamis, vagy igazi próféta-e.

A názáreti ács életreszóló, kemény leckét, tanítást ad a nagyhatalmú arisztokratának: csak a gonosztevők járnak éjszaka, az igaz ember világosságban jár. Aki így akar cselekedni, annak pedig újjá kell születni vízből és Szentlélekből.

De Jézus neki mondja el az evangéliumok evangéliumát is: *„Úgy szerette Isten a világot...”*

A világban minden Isten szeretetéről beszél. Ez nem azt jelenti, hogy mindent könnyen megérthetünk, elfogadhatunk.

Számomra sem volt egyszerű megérteni, hogy ha Isten annyira szereti a világot:

- miért csak a betegségeken keresztül érthető és értékelhető az egészség,
- miért kell a bűnt megtapasztalni ahhoz, hogy megértsük az erényt,
- eredmény miért csak a kínok, keservek, kínlódások után érhető el,
- miért kell a léleknek sötétségben járni, hogy értékelje a világosságot,
- a jó látszólag miért szenved mindig vereséget,
- a világ rendje miért a létharcra épül,
- miért kell a világosság fiainak állandó küzdelmet vívni a sötétség hatalmával?

Ilyen világrendben élünk. A mennyei Atya a Fiával sem tett kivételt. Attól még nem csorbul a szeretet rendje, hogy valamit nem értünk. A „miért”-tel kezdődő mondatok nagy részére csak magasabb szellemi síkon adható válasz, és mi nem abban a létmódban élünk.

Számomra Isten minden értelmet meghaladó szeretete nem kérdőjeleződik meg semmiféle tragédia, nyomorúság, betegség láttán sem. Isten felelősségénél előbb merül fel az ember felelőssége.

Diszkóbaleset történt. Többen meghaltak. Egy fiatal lány életveszélyes sérülésekkel került a szombathelyi kórházba. A lány anyja a folyosón kiabálta: „Hol volt az Isten?” Csókay doktor odament hozzá, és azt mondta: „Asszonyom, nem ez az első kérdés. Az első kérdés, hol volt a szülő, hogy ilyen szórakozóhelyre elengedte a lányát? Hol volt a szülő, amikor részeg sofőr mellé ült be a lánya az autóba? Ez az első kérdés!” Az asszony azonnal elhallgatott.

A hívő ember nemcsak tudja, hanem gyakorolja is Isten mérhetetlen szeretetét.

Albert Schweizert egyszer valaki felkereste Lambarénében, amikor már évtizedek óta ingyenesen gyógyította Afrika betegeit, és megkérte, foglalja össze a hitét. Ő körbemutatott az őserdei barakk-kórházon, és csak ennyit mondott: Már összefoglaltam.

Vincze József, Pár

Március 16., hétfő

Lk 11,14-23

„Aki nincs velem, az ellenem van, ugyanis aki nem gyűjt velem, az szétszór.”

Nem tagadom, az általam képviselt gondolatok, vélemények jelentős része (ha nem egésze) nem saját gondolat. Talán életkori sajátosság, talán a személyiségem az oka (bár az is lehet, hogy valójában mások is így működnek), véleményformálás előtt szeretek utánanézni, -olvasni minden kérdésnek, hiszen mások talán már messzebb jutottak a gondolkodásban, mint én. Így amikor elolvastam a kiemelt részt: *„Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, szétszór”*, a különböző evangélium-magyarzatoktól az előző rendszer hírhedt vezetőjéig bezárólag sokféle értelmezés eszembe jutott. Úgy tűnik, a legtöbb értelmezés ide lyukad ki: Van, aki Jézussal van, és van, aki ellene. Vannak barátok és vannak ellenségek. Vannak jók és vannak rosszak. Van az egyik oldal, és van a másik oldal. Ha ellankad az ember figyelme, egészen úgy tűnhet, mintha Jézus demagóg leegyszerűsítéssel egyrészt a saját személyét használná viszonyítási pontként a köré szerveződő kultusz erősítése érdekében, másrészt kirekesztőnek hat a „vele” és az „ellene” cselekvők éles szembeállítás.

Csak hogy ezt ugyanaz a Jézus mondta, aki ezt tanította: *„Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért, hogy [így] fiaivá váljatok mennyei Atyátoknak, mivel ő [olyan, aki] fölkelte napját gonoszokra és jókra, és esőt küld igazaknak és igaztalanoknak”* (Mt 5,44-45). Ez a Jézus határozottan elutasítja saját személyének piedesztálra emelését. Ez a Jézus barátainak tekintette a társadalom által megtúrt, perifériára szorult embereket. Tehát nem engedem lankadni a figyelmemet, és nekifutok még egyszer ennek az igeszakasznak. Mondanivaló szempontjából a második tagmondat érződik hangsúlyosabbnak, az *„aki nincs velem, ellenem van”* rész inkább a későbbiek felütésének, bevezetésének hangzik, amelyet kiegészít, teljessé tesz az azt követő rész. Nem fenyegetés vagy figyelmeztetés ez a mondat, hanem kijelentő mód. A Jóisten szándékát legjobban ismerő Jézus egyszerű logikát használva „levezeti”, hogy aki nem az ő útját, ügyét követi, és nem építi Isten országát a Földön, az nem a Jóisten szándéka szerint cselekszik, tehát szétdobál, szétszór.

Vajon ez a kiragadott mondat valami ködös általánosság? Hogyan tudom ezt a saját életemre vonatkoztatni? Minden egyes percben döntések sokaságát hozom meg. Néha jól döntök, néha rosszul. Kicsit olyan ez, mint a kettes számrendszer. Lehetek nulla, de lehetek egy is. Ha nullát döntök, akkor nem gyűjtök. Ha az egyet választom, azzal már lehet számolni. Az egész életem ezeknek az egyeseknek és nullásoknak a sokasága, és az a cél, hogy az átlagom az egyet közelítse. A következő pillanatban melyiket választom?

Bajnok Katalin, Budapest

Március 17., kedd

Mt 5,17-19

Jézus a hegyi beszéd ezen szakaszában egyértelművé teszi: *„Nem azért jöttem, hogy megszüntessem [a törvényt], hanem hogy tökéletessé tegyem.”* Az Ő tanításával válik teljessé a Törvény. Tanításának fontosságát is hangsúlyozza, sőt példát ad nekünk: azon túl, hogy betartjuk a törvényét és tanítása szerint élünk, tovább is kell adnunk azt másoknak, azaz Tanítónak kell lennünk. Így lehetünk nagyok a mennyek országában.

Egy sor kérdés merülhet fel bennünk a fenti evangéliumi rész olvasása kapcsán. A szürke hétköznapi során sem felejtünk-e el az Ő tanítása szerint élni? Mindig szeretettel vagyunk-e a minket körülvevő környezet iránt? Mennyire vagyunk sikeresek a Szeretet továbbadásában? Egyáltalán megpróbáljuk-e? Egyáltalán hogyan fogjunk hozzá?

Az utolsó kérdésen rengeteget töprengtem az utóbbi hónapokban. Sokfajta emberrel találkozom nap mint nap. Sokuk nem is hívó, mindegyik más és más. Nehéz találni egy sémát, amely alapján az embereket „tanítani” lehetne. Fontos a másik ember személyét mélyen megismerni, és személyre szabottan megmutatni neki a Jézus által tanítottakat. A Szeretet továbbadása tehát időigényes, arra kell törekednünk, hogy a nap 24 órájában műveljük. Ugyanakkor nem hálátlan feladat, hiszen tudjuk, nagyon is megéri.

Bajnok Balázs, Budapest

Március 18., szerda

Jn 5,17-30

3 éves kisfiam egyszercsak odaáll elélem:

- *Anya, te hiszel az angyalokban?*
- *Igen.*
- *Akkor te egy jó felnőtt vagy!*

A konklúzió, bevallom, nagyon jól esett! De lássuk csak, milyen témákat vet fel ez a kis párbeszéd.

Milyen angyalban hiszek?

Romantikus, érzelmes, szentimentális is tudok lenni, annak ellenére, hogy racionálisnak tartom magamat. Könnyen meg tudok hatódni, igazából szinte bármin. Ebből talán már következhetne is, hogy hiszek az angyalokban. De pontosan hogy képezem el? Gyerekestű, nagyfejű szárnyas pufókként nem. A nyúlánk, felnőtt férfiábrázolás sem jön be. Akkor hogy? Számomra sokkal hétköznapibb: minden gyerek egy angyal. Rájuk nézek, és ezt látom: tiszta, őszinte tekintet, bizalom felém (és néha mások felé is), bizalom a jóban, a szépben, kiszolgáltatottság, szeretetet adni és kapni vágyás.

Tehát hiszek a gyerekekben. Hiszek abban, hogy jót akarnak. És igyekszem hagyni is őket, hogy ezt bebizonyíthassák.

Ameddig meg tudjuk őrizni (vagy újból kifejleszteni) ezeket a tulajdonságainkat, mi is angyalok lehetünk!

Milyen egy jó felnőtt szerintem?

- (Aki hisz az angyalokban :-))
- Aki nem felejt el, hogy volt gyerek.
- Aki nem tagadja le, hogy szüksége van gyermeki vonásokra, tulajdonságokra.
- Aki a szívében is bíz, nem csak az eszében.
- Aki másokban is meg tud bízni (olykor csalódások ellenére is.)
- Aki meg tud bocsájtani.
- Aki ki tudja mutatni / fejezni az érzelmeit. Aki tud sírni és/vagy nevetni.
- Aki gondoskodik szeretteiről, de nem fojtogatón.

Istenem! Add, hogy tudjunk jó gyermekeid lenni! Olyan gyermekeid, akik rád és egymásra is figyelő felnőtt emberek! Segíts nekünk, hogy figyeljünk szeretteinkre!

Bajnokné Kiss Gyöngyvér, Budapest

Március 19., csütörtök

Mt 1,18-21.24a

Még a jószándékú ember is alábecsüli, hogy az isteni szeretet milyen csodákra képes. József példája legelőször egy kérdést vet fel: jegyese állapotát miért magában fontolgatta ahelyett, hogy beszélgetést kezdeményezett volna vele? Kérdéses viselkedéssel vagy jelenséggel szembesülve hasznosabb, ha az okok találgatása helyett inkább kérdezzünk. Ha ettől a feszültség megszűnik, az a bennünk élő Isten csodája, amely felett kár elsiklani.

Ha beszélgetésre valamiért nincs mód, követhetjük József példáját: ítélkezés helyett imádkozunk, hátha meghalljuk úgy az Isten szavát.

Találgatás helyett beszélgetés, ítélkezés helyett imádkozás... a sort folytathatjuk: áldozat helyett könyörületesség, elnézés helyett aktív megbocsátás -- eljuthatunk így akár az ellenségszeretelig, amely (miközben önmaga is hatalmas csoda!) bőven teremheti szívünkben a további csodákat.

Isten csodáit csak akkor veszem észre, ha nyitott szemmel és főként: nyitott szívvel keresem őket. De a nézelődés nem elég. Vajon működtetem-e akkora intenzitással a bennem élő szeretetet, hogy legyen ereje környezetemben csodákat tenni?

Wágner Ferenc, Székesfehérvár

Március 20., péntek

Jn 7,1-2.10.25-30

Jézuson már sokan botránkoznak, néhány tanítványa el is hagyta, az előljárók fontolgatják hogyan veszejthetnék el. Mégis felmegy a sátorverés ünnepére, nem látványosan, hanem „mint aki rejtőzködni akar.” Feszíti az üzenet, amit át akar adni, de érzi és látja, hogy sokan botránkoznak a szövegén, a hatalom őt elveszejtő szándékával is tisztában van. Vásárra viszi a bőrét, kockáztat.

Mi mennyire vagyunk hajlandóak kockáztatni, kiállni az igazság, a szent dolgok mellett? Mennyire kockáztatjuk az épségünket lényegtelenségek miatt?

Sokan azért sem ismerték fel, hogy Ő a Krisztus mert „erről tudjuk, hogy honnan való, ha azonban a Krisztus eljő, senki sem fogja tudni, honnan jön.”

A betlehemi születésű Jézust názáretinek tartották. Sokszor gyenge lábakon álló ismereteinkkel felvértezve nem vétjük-e el a jeleket, amiket kapunk időről időre? Önteltség helyett nyitottsággal előre jutnánk.

Papp Gábor, Budapest

Március 21., szombat

Jn 7,40-53

A főpapok kérdezték a szolgákat, hogy miért nem fogták el Jézust. „Még soha ember úgy nem beszélt, mint ahogyan ez az ember szól.” – válaszolták.

Ellenszenves az előljárók viselkedése: Jézus csodatetteket visz végbe, úgy tanít, mint eddig soha senki, mégis eltüntetni igyekeznek Őt ahelyett, hogy meghallgatnák. A kényelem nagy úr és sok nagyszerű dolog kerékkötője.

Jézus tettei, tanítása nem hagy nyugtot az embernek.

Nekünk mennyire fényes jelre, milyen erejű impulzusra van szükségünk, hogy mozduljunk, hogy a tettek mezejére lépjünk?

A tömeg amely nem ismeri a törvényt sokkal fogékonyabb volt a tanításra (meghallgatására), mint a tudós főpapok és előljárók az egy szem Nikodémus kivételével. A tudásom, az iskoláim, a tapasztalataim nem vakítanak el? Megvan-e bennem még a kereső ember nyitottsága, készsége az alakulásra, fejlődésre?

Papp Gábor, Budapest

Március 22. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 12,20-33 – A nagy kísértés

Nem könnyű megérteni, hogy Jézus miért válaszol lehangoltan, szinte indulatosan arra a kérésre, hogy a Jeruzsálembé zarándokolt hellének látni akarják őt.

A szenzációéhes emberek hallottak Lázár feltámasztásáról. Abban reménykedtek, hogy Jézus megoldja a kenyérkérdést, meggyógyítja a betegeiket, feltámasztja a halottaikat.

De Jézus nem kiszolgálója az emberi elvárásoknak. Nem akart néptanító lenni, csodadoktor sem, politikai szembenálló sem. A szolgálat nem kiszolgálást jelent.

Jézus elfogadta, hogy honfitársai – a vallási vezetők kivételével – megrendültek gyógyításai láttán, tanítását hallgatva. Bizonyos értelemben látványossága lesz a világnak, aki olyat tud tenni, amit más nem. Jézus is így járt övéivel. De miért jött indulatba, amikor a görögök látni akarták őt? Egy elmélet szerint azért akarták látni és megismerni Jézust, mert ők Edessza fejedelmeinek követői voltak, és hazájukba akarták hívni tanítónak.

Ekkor Jézus lelkében elindul a harc. A zsidók között elutasítás, elfogás, kínzás, kivégzés várja. Íme, egy új lehetőség, máshol újrakezdeni, másoknak is meghirdetni Isten Országának eljövetelét. Társadalmi megbecsülés vette volna körül, nem ellenséges légkör. Nem kellett volna vallási fanatikussal küzdenie. Biztos, hogy tanítványai is mehetek volna vele. Nyugodt, békés légkörben épült volna Isten Ország. Útlevelet kapott volna az életre.

Talán Jézus ezért mondta: megrendült a lelkem, nyugtalan a szívem. Megszületik benne a döntés, és meg is magyarázza:

- ha a búzaszem elhal, akkor hoz termést,
- aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt,
- aki el akar futni a kereszttől, elveszik,
- „hiszen azért az óráért jöttem”,
- a világ fejedelme akkor szenved vereséget, ha következetesen végigjárja életútját.

Gyakran akkor következik be a tragédia, ha könnyebb irányba akarunk menni. Egy bányában öt vájár dolgozott. Furcsa, recsegő hangot hallottak. Bányaomlás! A két fiatal bányász azonnal futni kezdett a kijárat felé, nem hallották idősebb társaik kiáltását, akik a tárna belseje felé menekültek. A két fiatal bányász meghalt, a három idősebbet két nap múlva kiásták.

Jézus nem menekült el a kereszttől. Nem a könnyebbik részt választotta. Következetesen végigment a neki kiszabott úton. *„Járjatok világosságban... A világosság fiai legyetek...”* (Jn 12,35-36).

Ha minket kérnének arra, hogy találkozni akarnak Jézussal, képesek lennénk-e kortársainkat hozzá vezetni? Minden keresztény feladata ez. Hol található ma Jézus Krisztus? Minden rászorulóban, a Logoszbán, a nevében összegyűlt közösségben.

„Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is” (Jn 12,26). Nagy igazság ez. Lesznek Tábor-hegyi pillanataink, hallhatunk sok lélekemelő Hegyi beszédet, csodákat élhetünk át a mi Urunkkal, megtapasztaljuk a nevében összegyűlt közösség dinamizmusát, megtartó erejét, részünk lesz idegtépő vitákban, meg nem értésben, és fel kell menni a Golgota hegyére is.

Csak ne engedjünk a könnyebbik út kísértésének, ne fussunk el a kereszttől!

Vincze József, Pér

Március 23., hétfő

Jn 8,1-11

A házasságtörő asszonyról szóló rész közismertsége dacára hiányzik a János-evangélium korai kézírataiból, ezért sokan betoldásnak tartják. Ettől függetlenül a történetnek legalább három nézőpontja van, és mindhárom tanulságos lehet számunkra.

Az első a „főszereplő” nézőpontja, azaz a házasságtörő asszonyé, akit rajtakapnak a szeretőjével, nyilvánosan megszégyenítik, sőt majdnem ki is végzik. Az asszony szerepe látszólag passzív: vádlói bizonyára bántalmazták, aztán egyik kínzója ötletére Jézus és az őt hallgató tömeg elé taszigálják. A rajtakapott bűnöst mardossa a szégyen és megdermeszti a halálfélelem – ha nem is voltunk még ilyen éles helyzetben, bizonyára sokan éreztünk már hasonlóképpen, ha kisebb vétségeink váratlanul kitudódtak vagy (akár igaztalanul is) kipellengéreztek minket. Ebben a helyzetben éri az asszonyt a nem remélt meglepetés: Jézus szavai nyomán vádlói eloldalognak, megmenekül! Története azonban nem ér itt véget: *„Menj, és ne vétkezz tovább!”* – mondja neki Jézus, és innen a bűnös asszony szerepe aktív lesz. A valószínűtlen

megmenekülés megtisztító (katartikus) élmény számára, ám feladata, hogy mostantól jobbá váljon, mint eddig volt. Bárcsak minket is erre indítanának napfényre került hiányosságaink és vétkeink!

A második szempont a nőt Jézus elé cibáló vádlóké, akik között írástudók, farizeusok, és vének is vannak. Könnyen magunkra ismerhetünk bennük. Bár mi nem szoktunk senkit megkövezni, mégis gyakran hozunk mások fölött kimondott vagy kimondatlan ítéletet vélt vagy valós hibáik, bűneik miatt, akár félinformációk birtokában is. E farizeusság egyik jellemző ismérve, hogy éppen abban marasztaljuk el az „áldozatot”, amiben mi magunk is sárosak vagyunk... Mintha bizony mások vétkeinek kipellengérezése semmissé tenné a mieinket! A magunkba nézés, a hibáinkkal való szembesülés viszont megtanít arra, hogy mások hibáival szemben is irgalmasabbak legyünk.

Harmadjára példát vehetünk Jézusról, akit próbára akartak tenni az írástudók. Mózes törvénye szerint (MTörv. 22,21) a paráznának bizonyult nőt halálra kell kövezni, ha tehát Jézus nem akar törvényszegővé válni, akkor jóvá kell hagynia a halálbüntetést. Jézus azonban nem sétál bele a csapdába, hiszen nem mondja, hogy Mózes törvénye embertelen és mellőzendő, hanem rávilágít, hogy élet és halál kérdésében olyan személynek illenék ítélkeznie, aki maga is büntelen. Ezzel megerősíti saját tanítását: *„Ne ítéljetelek, és akkor nem ítélnek meg titeket sem!”* (Lk 6,37; Mt 7,1.) Jézus fölmenti a házasságtörő asszonyt – de rögtön föl is szólítja, hogy változtasson: *„Menj, és ne vétkezz tovább!”* Legyünk hát mi is okosak, ha próbára tesznek minket, ragaszkodjunk elveinkhez, legyünk elnézők a bűnösökkel – de ne hagyjunk meg másokat bűneikben!

Bajnok Dániel, Budapest

Március 24., kedd

Jn 8,21-30

„Aki küldött, velem van, nem hagyott magamra, mert mindig azt teszem, ami tetszésére van”

Könnyű lehet Jézusnak! – gondolhatjuk. Hiszen ebben az evangéliumi szakaszban a fenti idézetten túl azt is elmondja a hitetleneknek, hogy *„nem evilágból vagyok”*. Ilyen „háttérrel” bizonyára nem olyan nehéz a Jóisten kedvére tenni... Nekünk egyszerű halandóknak bezzeg sokkal nehezebb a dolgunk, csak tapogatózunk a sötétben...

Csábító ez a hozzáállás, de inkább csak mentegetőzés, saját felelősségünk elodázása, amivel megnyugtathatjuk a lelkiismeretünket, hogy ne kelljen szétnézni saját magunkban, és a tettek mezejére lépnünk.

Sokan sokfélét gondolunk Jézusról. Nincs azzal semmi baj, ha sokat jelent nekünk „isteni” mivolta. De vigyáznunk kell, hogy ez ne növelje a távolságot közte és köztünk. Valószínűleg nem túl előrevivő, ha hajlamossá válunk elérhetetlen példaként emlegetni. Még ha így is van, inkább azt kéne újra és újra tudatosítani, hogy egyszerű hús-vér emberként is mennyi mindent tudunk eltanulni Tőle.

Biztos, hogy nem kér tőlünk lehetetlent a Jóisten. Mi is lehetünk „nem evilágiak”, talán egészen hétköznapi tettek által is. Fontos, hogy bízzunk a Jóistenben, de helyettünk nem fog megtenni semmit. Hitetlenkedünk magunkban? Vagy valójában csak lusták vagyunk? Ne spóroljuk meg a folyamatos munkálkodást saját magunkban és a környezetünkben, mert *„amit nem emelsz – szüntelen – süllyed.”* (Fodor Ákos). Emellett kívánom, hogy találjuk meg a bölcs egyensúlyt az egészséges befelé nézés és a másokra figyelés között. Ha ez sikerül, talán könnyebben megérezzük, hogy mi is az a – sokszor saját magunk által eltakart – *istennek tetsző*.

Benyhe Robi, Budapest

Március 25., szerda

Lk 1,26-38

Számomra ez a bibliai rész a szíven keresztüli megismerésről szól. Mária összesen egy kérdést tett fel Gábrrielnek, mégpedig: *„Hogyan lehetséges ez?”* A „Miért?” kérdést nem tette fel. „Fontolgatta”, hogy mit jelenthet a köszöntés.

Milyen jó lenne, ha – amikor valaki megkér valamire – az első kérdésem nem a „Miért?” lenne!

Milyen jó lenne, ha tudnék úgy együtt mozdulni másokkal, hogy nem feltétlenül tisztázódik minden „Miért” kérdésre a válasz!

A „Miért” kérdésre az ember világában végesek a válaszok, a világegyetem igazságaihoz képest. Fontos vizsgálni, kutatni az igazságot. Viszont egy adott helyzetben képesnek lenni arra, hogy az ego éhségét, és fellengző becsvágyát lecsitítsam nagy tettel.

A *tudás* nem azonos az *értéssel*. A tudáshoz – szerintem, és a Biblia szavaival élve – „fontolgatni” kell az életünk eseményeinek üzenetét. A tudáshoz folyamatos belső munkára van szükség. A tudást a pillanatnyi értés csak felszínesen, fellengzősen fricskázza.

Az agy szereti gyorsan begyűjteni az információt a kommunikáció révén, és részeredményekre jut. A szív csendben figyel, tapasztal, átél – „fontolgat”. Nem ugrik gyors konklúziókra, folyamatosan a valósághoz kapcsolódik és igazsága így teljesebb.

Milyen jó lenne, ha életem helyzeteiben előtérbe kerülne a szív csendje és figyelme, „fontolgatása”, az agy „Miért”- kérdéseivel, információéhségével szemben.

Mária Gábiel látogatása után tudta, hogy mostantól ez az ő feladata. Tudta – a szívben született felismerés és ráhagyatkozás erejénél fogva – annak dacára, hogy nem értette minden részletét.

A tudás átélés, megélés, bizonyosság. A tudás munka. Az értés agyi, logikai folyamat, pillanatnyi részeredmény. A tudás a szívben születik.

Milyen jó, amikor az életem eseményeiben felvilágosodik a tudásom a szívemben arról, hogy „ez az én feladatom”! Az értés hiányának dacára is akár, teljes bizonyossággal.

Fehér Anna, Érd

Március 26, csütörtök

Jn 8,51-59

„Én ismerem az Atyát, és megteszem, amit mond.”

Jézust a hallgatósága hazugnak tartja, hiszen annál megcáfolhatatlanabb tény szerintük nincs, mint hogy mindenki meg fog halni, aki egyszer megszületett. Ezért ahelyett, hogy megpróbálnák megérteni azt, hogy Jézus a földi léténél többről beszél, inkább ördögtől megszállottnak bélyegzik. Hányszor háborodunk fel mi is elhamarkodottan, még világnézetünkől kevésbé elrugaskodott állításoktól is. Dühünkben meggondolatlan dolgokat mondunk, szavainkkal megkövezzük a másikat és benne Jézust.

Ami a legjobban megbotránkoztatja őket Jézus szavaiban, hogy Őt az Atya küldte, Ő látta és ismeri Istent, sőt az Atyával egylényegű. Érdeemes lehet elgondolkodni azon, mi milyennek látjuk Jézust. Ha Őt ismerjük, úgy az Atyát is?

Jézus tanítása túlmutat az evilági élet határán, és bár ettől érzi az ellenszenv fokozódását, csak még részletesebben beszél az Atyával való kapcsolatáról, remélve hogy ez majd hitre ébreszti a hallgatóságát. Jó lenne, ha mi is így mernénk hinni, egyre bensőbbé válna bennünk Isten lényé, mely segítene nem csak megtartani, hirdetni is Őt.

Bóta-Bachraty Zsófia, Budapest

Március 27., péntek

Jn 10,21-42

A zsidók körülvették, és kérdezték tőle: *„Meddig tartasz még bizonytalanságban minket? Ha te vagy a Messiás, mondd meg nekünk nyíltan.”*

„Mondtam már nektek – felelte Jézus –, de nem hiszitek. A tettek, amelyeket Atyám nevében végbeviszek, tanúságot tesznek mellettem. Mégsem hisztek, mert nem vagytok juhaim közül valók.”

A szó vajon tett? Vannak olyan korok és rendszerek, amelyekben az egyetlen lehetőség a tette a szó. Az embernek pedig mindig annyit kell tennie, amennyit lehetséges. Ha a szó az, ami segít megállni, kitartani a jóban, akkor azt kell tenni. Ilyenkor a szó tettnek számít.

A tett fontos előzményének számít később is, hiszen a szó az, ami vezet minket a jó tett irányába. Nem mindegy, hogy merre és hogyan vezetnek a szavak, tehát fontos marad a szerepe, de nem elegendő. Régebben nem volt szabad a szó, ezért nagyon nagy értéke lett az igaz szónak.

Ma azonban szabad bármit mondani, ezért könnyebben összekeveredik az igaz és a hamis, nehéz szétválasztani őket. Sőt valójában időnk sincs rá. Annyi áramlik mindenfelől, hogy képtelenség minden szót mindig befogadni. Inkább védekeznünk kell, és válogatnunk, mit engedünk közel magunkhoz, és mit nem.

Úgy tűnik, Jézus korában sem volt ez másképp. Ott sem a szónak volt a legnagyobb a jelentősége, hiszen azt azok a zsidók is hallották tőle, akik a szavak elhangzása után továbbra is kételkedtek benne.

Miben lehettek mások azok, akiket Jézus a "juhaim közül valók"-nak hív? Más szavakat hallottak? Külön titkos beszédet mondott nekik? Azt gondolom, abban voltak mások, hogy befogadták szívükbe az élményt. Azt az élményt, amit a szavak csak közvetíteni tudtak, a tettek bemutatni, de a valódi érzékelésnek egy másik síkon kell megtörténnie.

Ma özöne van a szavaknak, mégis valódi élmény nélkül, idegenül, magukra maradnak ebben a világban az emberek. A tettek pedig csak átélt belső élményekből fakadnak.

Nekünk van élményünk. Ez tart itt minket. Semmilyen szó nem képes erre. Ha van élményünk, meg kell találnunk a módját, hogy mások is hozzájuthassanak az élményhez, ne csak a szavakhoz!

Ebben segíts, Uram minket!

Vincze Katalin, Szár

Március 28., szombat

Jn 11,41-56

Ő az, vagy nem ő az? Jézus az isteni küldött, a Messiás, akit úgy várunk, hogy felszabadítson bennünket a római iga alól, vagy csak egy az ügyesebb próféták közül, aki az átlagnál jobb trükköket ismer? Ezek a kérdések vibrálnak a levegőben, ezek foglalkoztatják a közvéleményt – kicsiket és nagyokat, művelteket és egyszerűbb lelkeket, férfiakat és nőket egyaránt. Megy az esélylatolgatás, a valószínűségek számítgatása, és persze megszólalnak az önző egyéni érdekek is: melyik oldalra álljak?, feljelentsem?, ne jelentsem? ha én nem teszem, megteszi más ... akkor már mégis inkább nekem legyen hasznom belőle ... de biztosan nem puskázzuk el a nagy lehetőséget? Hátha mégis ő az?

Egy biztos: a zsidók érezték, hogy nagy dolgok vannak készülöben, amiben így, vagy úgy, de részt kell venniük: itt közömbösségnek, rezignáltságnak helye nincs. Állást kell foglalni, bár ez a döntés talán az életükbe kerül. Vajon érzünk mi még hasonlót? Pislákol még legalább bennünk az a láng, ami annak idején, a kincstalálás örömeiben az eget nyaldosva lobogott? Vagy csak legyintünk: ugyan, hol van az már, hát nem mindegy? Élünk és túlélünk, s már ez is valami – tessék minket a többivel békén hagyni.

Hogyan tudunk kijönni ebből a fásultságból? Fel tudjuk-e pezsdíteni a környezetünket? Tudunk-e hiteles, követhető, vonzó, de meg nem alkuvó alternatívát felmutatni, vagy még inkább példamutatóan megélni kétezer esztendő múltán, ebben az individualista, a diktatúrákhoz képest kifejezetten toleráns és szabadelvű világban? Ahol mindent szabad, de nincs igazán súlya semminek! Mit adhatunk mi, amit e világ összes „zabhegyező köre” sem tud megadni a tiszta szívvel, és nyitott lélekkel kereső ember számára? Ez a fő kérdés, amit nem elég egyszer, hanem nap, mint nap fel kell tennünk magunknak ahhoz, hogy egyszer talán el tudjuk juttatni Jézus örömhírét azokhoz, akiknek „fülük van a hallásra”. De ez személyes, és rendszeresen megújított elköteleződés nélkül nem megy! Segíts ebben minket Uram!

Vincze Péter, Szár

Március 29. – Virágvasárnap – Mk 14,1-15,47 – Beteljesedett!

Jézus műve a passiójával lett teljessé. Sz szenvedése és végső kitartása megpecsételte egész életművét.

Jézus tudatosan készült a végső napokra. Tanítványainak sokszor elmondta életének végkifejletét, szenvedését, halálát, de ők értetlenkedve hallgatták.

Testi szenvedését megelőzte a lelki megpróbáltatás:

- a vallási vezetők esztelen dühe és gyűlölete,
- Júdás árulása,
- a tanítványok alszanak, míg ő a halál gondolatával gyötrődik,
- elfogatásakor az apostolok magára hagyják, elfutnak,
- Péter letagadja őt a cselédek előtt.

Jézus halála véres dráma, mégis magasztos. Megrendítő az a belső tartás, ahogy elviseli a megaláztatást, a legnagyobb fájdalmakat. Példamutatóan tudott szenvedni.

Sok embert láttam szenvedni. Akik nem tudták viselni, gyalázták, káromolták az Istent, vagy szidták az orvosokat. De tapasztaltam olyat is, amikor a szenvedés, a fájdalom tanította, nemesítette, lélekben felemelte a beteget.

A megpróbáltatás, a betegség, a szenvedés olyan lépcső, amely vezethet fölfelé is, lefelé is.

Egy hívő férfi ezt mondta az életéről: „A próbatételek erősítették a jellememet, a szegénység hatására megtanultam Istenre támaszkodni, és megszabadultam a kapzsiságtól. A kudarcok kigyógyítottak a büszkeségből. Ami rossznak látszik, valóságos jót eredményezhet. Ha Isten nem veszi el a fájdalmat, eszközként használja azt.”

A betegség, a fájdalom korlátozhatja, de nem akadályozhatja meg a lelki növekedést.

Dosztojevszkij négy évet töltött kényszermunkatáborban, és hat évet száműzetésben, eközben megingathatatlan keresztény hitre tett szert. Fogolytársai nagyobb részében gyűlölet és bosszúvágy forrongott a büntetésben eltöltött évek alatt, ő viszont megújult életörömmel, és az emberi jóságba vetett hittel szabadult.

A betegség, a szenvedés legnagyobb kísértése, hogy ekkor gondolataink önmagunk körül forognak. Ha ezen változtatni tudunk, az áldás nem marad el.

Egy fiatal leány halálos betegséggel küzdve feküdt a kórházban. De nem önmagával törődött. Járt a kórtermeket Bibliával a kezében, vigasztalta, bátorította, erősítette betegtársait. Úgy halt meg, hogy nem önmagával foglalkozott.

A mi Urunk ebben is példát mutatott nekünk. Nem önmagával és a fájdalmával volt elfoglalva. A jobb lator örök üdvösségét egyengette (Lk 23,43), majd imádkozott gyilkosaiért, ellenfeleiért (Lk 23,34). Halála pillanatában is részvét volt a szívében.

„Sok mindent tanultunk az iskolában, bölcsészetet, teológiát, matematikát, szociológiát, történelmet és nyelveket, de egy tudományt elfelejtünk megtanulni: olvasni a szemekből és arcokból, kiolvasni az elsírt könnyeket és néma zokogásokat, meglátni a tövisszorosút és a vaskoronát, amit annyi ember hordoz a fején, fájdalmasan és láthatatlanul” (Perlaky Lajos).

A mi Urunk némán szenvedett. Nem igazította el a hóhérait, csendben volt vádlói előtt, ajkát nem hagyta el zúgolódó, felesleges szó. Ez adja szenvedésének magasztosságát. Ez teszi igazán hitelessé. Így lett, és lesz példaképpé. Elfogadta és végigélte azt a világrendet, amelyben élünk, az élettől a halálig.

Vincze József, PÉR

Szia Jesua és gyere, mindjárt adok valami ennivalót, ülj csak le ide, a hokedli jó lesz? Nem, dehogy kell. Ahová akarod, igen, persze. Kinyitom az ajtót a gangra, szellőzzön a konyha, nem zavar a huzat?

A barátodnak vágyok lenni és szeretlek téged, adni szeretnék, a legjobbat, amit tudok. Legyen drága és illatos, királyi ajándék, a fenségesek és a felkentek olaja, ez való neked, ez méltó mindahhoz, amit én gondolok rólad. Boldog vagyok, hogy adhatom. Boldog vagyok, hogy veled tölthetem azt az időt, amíg adom. Kell, hogy adjam, mert túlcordult a szívem. Az olaj is csordul, a lábadra, csúszik a lábodon a kezem, a tenyerem fényes, illatos, a hajam is illatos, kitégnak az orrlyukak, mámoros a fűszag mindenütt, rétvan itt, eltűnt a szoba. És ha majd elmész, ha visszamész, ha nem leszel itt, a nádruszolaj illatával emlékezem, csúszós, fényes tenyeremmel emlékezem, illatos hajammal emlékezem, hogy újra eltűnjön a szoba, és az emlék-illatok kitaranak, ha jönnek a rossz idők, akkor is. Megtart majd, hogy megértettél, elfogadtál, szerettél, figyeltél rám, jó voltál hozzám, és azt mondtad, én is így tegyek. Teszem és tenni fogom. Én most így emlékezem, érzelmeimmel emlékezem, érzékeimmel emlékezem, mert a barátodnak vágyok lenni és szeretlek téged. Baj ez?

A barátod vagyok és szeretlek téged. Köszönöm, hogy mozdulsz értem, hogy kifejezed magadat, hogy a legjobbat adod, amit tudsz. Hogy benne van sok pénz, idő, köszönöm a törődést, a gesztust, köszönöm, hogy fontos vagyok, és emiatt fontos az is, amit mondok, tanítok neked. Köszönöm, hogy fontos, amit mondok, és emiatt fontos vagyok én is, hogy megnyertük egymást egy ügynek. Köszönöm, hogy emlékezni akarsz rám. Dehogy baj.

Ohó, van még szoty, szereted? Nem? Nem baj, hagyd csak akkor a gangon, a nagy virágcserep mellett a párkányon van egy cseréptál, a gyerekek meg az égi madarak szeretik, idejönnek érte mindig, ha kiteszük.

Garay Zsófia, Budapest

Bár mire ezt az írást kézbe veszed, nyájas olvasó, rég elmúlt már a karácsony, de az én gondolataimat most még igencsak meghatározzák az ünnepi benyomások. Nem olyan régen a „B-listán” felháborodást okozott a HVG karácsonyi számának címlapja, amelyen a betlehemi jászlat megidézve fél tucat mai vezető politikus átszellemült arccal örül a Kisded helyén ragyogó aranyrudaknak. A címe: *Nagy Harácsony* (<http://hvg.hu/hvgfriss/2014.51>). Nyilvánvaló számomra, hogy a HVG-címlap elsősorban politikai üzenő-falként szolgál, és egyetértek azzal, hogy meglehetősen ízléstelen dolog a karácsonyi történet ilyen felhasználása. Ám be kell valljam, számomra ez nem tartozik a blaszfémia, istenkáromlás kategóriájába. Ellentétben a karácsony 21. századi magyar (budapesti? első világbeli?) megélésével, ami viszont nagyon is oda tartozik.

„Kellems ünnepeket és gazdag jézuskát kívánok” – záró mondatként így búcsúzott az igazgatóm az év végi értekezleten. Abban a pillanatban tényleg azt kívántam, valamelyikünk alatt nyíljon meg a föld és nyelje el. (A helyesírás-ellenőrzőm szerint az idézetben nagy J-t kellene használnom, de nem visz rá a lélek.) Mit tett veled az emberiség, Jézusom?! Mit tettünk mi veled? Hányszor gyalázzuk és fogjuk meggyalázni az emlékedet plázákban és bevásárlóközpontokban hömpölygő tömeggel, „Jézus, Jézus!” kiáltással csatába vonuló katonákkal, „Isten kegyelméből” uralkodókkal?

...

„Miután a persely Júdásnál volt, Jézus azt mondta neki: vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz, vagy hogy a szegényeknek adjon valamit” – gondolták a tanítványok. Jézus közösségében ez volt a természetes. Szükség? Annyira kiszolgáltatottjaink lettünk a fogyasztásnak, hogy ha varázsütésre mindenki csak a szükségeset fogyasztaná el, s így elmaradnának az ünnepekhez kötődő habzsolások, rövid távon csődbe menne talán az ország is. December három hete alatt többhavi forgalom zajlik a kereskedésekben, bizonyos iparágak szinte kizárólag ekkor képesek bevételt termelni. Nem tudom hát, mi a megoldás.

...

„Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek.” Nem tudom, miért, de ez a mondat napok óta visszhangzik bennem. „Ahova te mérsz, megyek én is.” – mondja Ruth Naóminak, és nekem eszembe jutott Bartók Ne

hagyj itt! c. kórusműve. Kikerestem az Interneten, és ezt bizony egynemű karra írta Bartók, így utoljára gyermekkórusban énekelhettem, valamikor a '90-92 táján. Ha tehetitek, hallgassátok meg, szerintem csodaszép: <https://www.youtube.com/watch?v=eslXqFVIN34>. Bárcsak tudnék így ragaszkodni hozzád a mindennapokban, Jézusom!

Bajnok Kristóf, Budapest

Április 1., szerda

Mt 26,14-25

Édes Istenem! A szentírási részt olvasgatva és ízlelgetve, újra odajutottam gondolatban, ahova a legtöbbször szoktam, hogy élni jó, de nehéz. Pontosabban élni jó, de jól élni nehéz. Az élet szép, de sokszor fáj. Két út van. A nehéz és a boldogtalan. És a legjobb, hogy ettől nem kell megijedni sem, hanem csak el kell fogadni, és attól máris könnyebb lesz.

Egyik kedvenc Pálferi idézetem, hogy a házasság ott kezdődik, ahol megoldhatatlan problémák merülnek fel. Ezt a gondolatot én kiterjesztettem az élet egyéb területeire is, és eddig úgy tűnik, hogy ezzel nem tévedtem sokat. Azért kedvencem ez a kis élet igazság, mert felszabadított attól a kínzó érzéstől, hogy biztos azért vannak megoldhatatlan(nak tűnő?) problémáim, mert valamit nem csinálok elég jól, és el tudtam fogadni, hogy ez az élet része, és ez már így is marad.

És, hogy ez az egész hogyan kapcsolódik Jézus és Júdás történetéhez? Talán úgy, hogy Jézus életének nagyon határozott iránya volt, tartott valahová. Mondhatjuk, hogy Júdás kellett ahhoz, hogy beteljesedjen az írás, de igazából valószínűleg, ha Júdás nem teszi meg, akkor a helyzet éleződik tovább még pár napig-hónapig, és valaki más megteszi máshogy. Ha nem történik meg Jézus megölése, az persze könnyebb élet, csak már értelme nincsen.

És Júdás. Szegény. Nem tudom, hogy neki mi lehetett a lelkében. Hogy Ő vajon melyik utat választotta? Kin segített volna, ha nem lesz árulóvá? Jobb lett volna neki? Mi várt volna rá akkor? Ki tudhatja? Remélem Ő tudta.

A mesékben nem érhetik el a boldogságot azok a hősök, akik a könnyebbik ösvény felé térnek. Segíts minket kérlek Istenem abban, hogy ennek a tudásnak a felszabadító erejével vállaljuk az élet hozta nehézségeket, soha nem szem elől tévesztve a célt, hogy az út végén Te vársz majd ránk! Amen.

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest

Április 2., Nagycsütörtök

Jn 13,1-15

A lábmosás gesztusa, mintegy „fordított perspektívaként” szolgál. Rálátni életünkre. A keleti ikonok sajátja ez az „inverz”, visszajára fordított rövidülés. A mai lábmosás szeretetünk leg-határára kényszerít. Jézus cselekedete: fordított perspektíva, ami önmagába helyez. Szeretetünk e határátlépésében, szeretetünk és Isten szeretete között, megértjük: mennyire távol is van e szeretet Isten kimeríthetetlen szeretetétől. Mennyire szegények vagyunk ahhoz a jósághoz és morális fejlődéshez képest, amire meghívásunk szól. E szegénység hirtelen beköszöntő tudata, szeretetünk *nyitottsága*, bibliai kifejezéssel érve *anavim*-má, „szegényekké” tesz bennünket. Akik lehetőségeik innenső „határain élnek”. E határokon-peremekén élve válunk együttérzővé a szegényekkel és nélkülözőkkel. Akik testi és lelki értelemben egyaránt megkívánják szeretetünket.

Hitelességünk attól függ, tisztában vagyunk-e Jézus példájával. A lábmosás Jézusa ezen az estén felruház bennünket Lelkével. E szegénység, azaz, közelség az Atyához, valóban képessé teszi szívünket, hogy szabaddá váljunk – személyes, egyházi és világi hatalomtól. A lábmosás aktusában vágyat kapunk. Megszületik bennünk a vágy, hogy a másik személy valóságához, aki velünk él, a lehető legközelebb jussunk.

A lábmosás egyetemes papságunk fontos emlékeztetője. Mindnyájan tanúságtétellel tartozunk azokról az igazságokról, melyek lelkünkbe íródtak a keresztségünkben.

„János azt a szolgaság és szolidaritás aktív rítusává tette, a pap-központú kultusz helyett, amivé az mára többnyire vált... Meglepő, hogy a lábmosság sohasem vált önálló szentséggé. Pedig nyilvánvaló és világos, Krisztus maga szerezte.” (Richard Rohr)

„Az egyháznak ki kell jönnie önmagából. Elmenni határait, sőt, határain túlra, még azokba a régiókba is, ahol a „hit” ismeretlen. Ha az egyház, figyelmeztetett, csak önmagából és önmagán belül él, soha nem fogja legyőzni azt a teológiai nárcizmust (önszeretetet), melynek csapdájában újra és újra beleragadunk” (Ferenc pápa)

Csizovszki Robi, Ágfalva

Április 3., Nagypéntek

Jn 18,1-19.42

Jézus szenvedéstörténete az isteni szeretet, az emberi gyengeség és a sátáni gonoszság egy helyen való megnyilvánulása

1. **Isteni szeretet:** Jézus szereti a természetet, a getszemáni kertben elimádkozza a hálaadó zsoltárt. Hálát ad a küldetéséért. Tovább adta már az apostoloknak az örömhírt, szinte minden idejét velük töltötte. Most kész arra, hogy befejezze azt, amiért eljött a földre. Tudja mi vár rá, mégis megőrzi belső nyugalmát. Eléje megy a Júdás által vezetett katonáknak és szolgáknak, akik először meghátrálnak és földre rognak. Megmutatja isteni erejét, de nem veszik észre. Nem magára gondol, hanem azt kéri, hogy az apostolokat engedjék el. Figyelmezteti Pétert, ne alkalmazzon erőszakot, ugyancsak azt a poroszlót is, aki arcul ütötte. Pilátusnak beszél Isten országáról és szolgáiról, valamint küldetéséről, tanúságot tesz az igazságról: rávilágít, hogy Pilátus hatalmát felülről kapta. Gondoskodik édesanyjáról és a szeretett tanítványról, aki egyedül maradt mellette az apostolok közül. Hogy valakiben milyen lelkiület van, azt a szenvedés idején lehet megtapasztalni. Nem véletlenül mondta a kivégzést vezető pogány százados Jézusról: Ez az ember valóban Isten Fia volt!

2. Az **emberi gyengeség:** Júdás nem értette meg Jézust. 30 ezüstért elárulta őt. Számomra olyan megrázó a kép, amikor szemtől szembe találkozik mesterével és csókkal, a szeretet jelével árulja el. Jézus még itt is barátjának szólítja. Péterben nincs meg a harmónia. Hirtelen természetű, védené mesterét, kardot ránt, de utána félelmében elmenekül. Meg van zavarodva. Ő, aki kimondta Jézusról, hogy ő a Messiás az Isten Fia Jézus figyelmeztetése ellenére háromszor letagadja, hogy ismeri azt az *embert*. Azonban élete végén nem menekül el, hanem élete feláldozásával tesz tanúságot Jézus mellett. Pilátus érdeklődéssel hallgatja Jézust, háromszor jelenti ki, hogy ártatlan, mégis amikor állása kerül veszélybe, félretelve az igazságot, elítéli Jézust. A kézmosás csak lelkiismeretének megnyugtatóra szolgál. Arimateai József titokban volt Jézus tanítványa, mert félt a zsidóktól, hogy kiközösítik. Amikor meghalt Jézus, leleményes szeretettel elkérte testét és saját sírjába temette. Nikodémus éjnek idején járt Jézushoz és a Mester nem küldte el, nem tett szemrehányást, beszélgetett vele. Ő vitt mirrha és áloe keveréket holt Krisztusához.

3. A **sátáni gonoszság:** fegyverekkel felszerelve mennek Jézusért. Érvekkel nem tudták legyőzni. Lelki vakságuk akadályozta őket a tisztánlátásban. Amikor nyilvánosan tanított, Jeruzsálemben bevonult, megtisztította a templomot, nem mert senki kezét emelni rá, mert féltek a néptől, amely rajongott érte. Most eljött a sötétség órája. Éjjel fogják el, hallgatják ki. Hamis tanúkat állítanak vele szemben. Kora reggel viszik a helytartóságra. Milyen képmutatók: nem lépnek be a pogány házba, nehogy tisztátalanná váljanak és ne fogyaszthassák el a húsvéti lakomát, de azt nem tartották bűnnek, hogy egy ártatlant öletnek meg. Nem az igazság kimondásáért mennek oda, – hisz Pilátus háromszor kimondta Jézus ártatlanságát. – Ők nem ölheték meg, hanem eszközként kellett nekik Pilátus, aki kimondhatja a halálos ítéletet. Amikor kevés volt a kérés, a zúgó tömeg, jött a fenyegetés: kegyvesztett lesz a császárnál. És ez hatott. A kiszolgáltatott Jézust arcul ütheti a poroszló, kigúnyolhatják a hatalom árnyékában a katonák, leköphetik az emberek. A szeretet helyett tombol a gyűlölet. A legkegyetlenebb halált szabják ki rá. Látszólag győzött a gonoszság. De Jézus harmadnap legyőzte a halált, a bűnt, életet, reményt adva nekünk.

Benned működik az isteni erő? Hálás vagy-e Istennek és embertársaidnak a kapott jókért? Törödsz-e másokkal? Elfogadod-e életed keresztyeit? Harmónia van-e benned?

Milyen emberi gyengeségeid vannak? Nemesíted-e természetedet? Kitől, mitől félsz? Mi fontosabb számodra: hogy az emberek mit várnak el tőled, vagy Jézus elvárása?

Őszinte vagy-e magadhoz? Milyen álarcaid vannak? Érdekel-e mások igazsága, vagy csak a te érdeked létezik? A kiszolgáltatottat segíted, vagy te is bántod?

Isten szeretet-erejével győzd le emberi gyengeségedet, hogy távol maradj a sátáni gonoszságtól!

Byl

Április 4., Nagyszombat

Mk 16,1-7

Mire lelt ki korán kelt?

- 1) Három nő a hét első munkanapján összefog, és kora reggel illatszert vásárol, de nem magának. (1-2)
  - 2) Három nő együttes ereje sem elég a Mester sírját lezáró kő elhengerítéséhez. (2-3)
  - 3) A három nő tisztában van avval, hogy saját erőből nem érhet célt, mégsem kérnek segítséget. (3)
  - 4) Hiába járul el a cél elérése elől az akadály, ha a cél elérésére nincs többé szükség. (4.6)
  - 5) Az asszonyok megijednek attól, aki a Mester üres sírjában annak felébredéséről értesíti őket. (5-6)
  - 6) Halottkenetésként helyett a három nőt az élő Jézus hírnökeivé avatják. (7)
-
- a) Kivel fogok össze? Mikor? Mire?
  - b) Mennyire vagyok tisztában képességeimmel s azok határával?
  - c) Mikor kérek segítséget? Mihez? Mikor nem? Miért?
  - d) Milyen hasznos és milyen fölöslegessé vált mázlik szegélyezik életutamat?
  - e) Hogy reagálok, ha váratlan jó hírt kapok?
  - f) Mennyire vagyok az élő Jézus hírnöke? Mihez nem jutok hozzá emiatt?

Kovács Tádé, Tata

Április 5. – Húsvét vasárnap – Jn 20,1-9 – Újra a tanítványokkal...

Miután Jézus meghalt a kereszten, tanítványai nem kerestek vigaszt abban a gondolatban, hogy három nap múlva minden rendben lesz. Épp ellenkezőleg, amikor az asszonyok – akik azért keresték fel a sírt, hogy befejezzék a temetési szertartást – jelentették Jézus testének eltűnését, az apostolok a korszakra jellemző férfiúi felsőbbrendűségük tudatában teljes hitetlenségüknek adtak hangot. Sőt, az asszonyok szavait „badarságnak” tartották! Nem ismerte fel Jézust a két emmauszi tanítvány, de az apostolok sem, amikor Jeruzsálemben először megjelent közöttük. Még a galileai hegyen is akadt kételkedő tanítvány.

Olyan emberek, akiket előre figyelmeztetett karizmatikus Mesterük a tragikus eseményre, vajon miért mutattak ilyen fokú kétséget a tragikus események után? Eszükbe juthatott volna az, amiről oly gyakran hallottak Jézustól!

Az egymásnak sokszor ellentmondó húsvéti eseményleírások, az apostolok viselkedése problémákat vet fel bennünk: Vagy az volt a helyzet, hogy Jézus nem mondta meg előre, mi lesz vele – és így a tanítványok gyáva magatartása természetes kétségbeesésből, gyengeségből, zavarodottságból fakad. Vagy figyelmeztette őket – de ez esetben az apostolok dicstelen viselkedése megmagyarázhatatlan. Valójában az események leírása az evangéliumok szerzőinek műve: valamiféle magyarázatot igyekeznek összeállítani a „megmagyarázhatatlan” eseményre. Az előrejelzéseket, a prófétai szövegeket apologetikai céllal említik.

A húsvéti híradás nem az oknyomozó történetírás eredménye. Nem is ezt várjuk tőle...

Az események lényege az, amit az akkori tanúk így fogalmaztak meg: „Jézus feltámadt”. Valami olyan nagy esemény történt, ami megváltoztatta az elkedvetlenedett, reményvesztett embereket, akik emiatt újragondolták meghívásukat, elkötelezett küldöttek, az életük árán is az örömhír továbbadói lettek.

A 21. század embere számára, ha rendelkezik némi spiritualitással, nem tűnik kudarcnak Jézus műve. Az általa megfogalmazott vallásos alapállás lényege a sürgető érzés, amely az eszméket azonnali cselekvésre váltja. A tanítványok a keresztre feszítés után átérték, hogy Mesterük élete, üzenetének értelme

nem tévedés. Saját karizmatikus tetteik, amelyeket Jézus nevében végeztek, meggyőzte őket, hogy Krisztusuk él, rajtuk keresztül tevékenykedik. Számukra Jézus feltámadt a halálból...

Számomra mi a húsvéti hit lényege? Hiszem ugyan, hogy Jézus testestül feltámadt, de életvitelem ez mit sem változtat? Tudom-e, hogy Jézusnál a hit a tanításának igaznak tartását és az ahhoz való hűséget jelenti? Nem ez lenne-e a legfontosabb?...

Horváth József, Tata

Április 6., Húsvét hétfő

Mt 28,8-15

Jézus jött szembe velük

Szabó Dezső: Az elfelejtett arc c. írásában mondja el, hogy az egyik faluba érkezik egy szakállas fiatalember. Bemegy a boltba, szelíd szeretetére megváltozik a csaló boltos, majd összebékíti a mostohalányt a mostohájával, hatására a gazdaember becsületesen megeteti a napszámosait, a bíró igazságot szolgáltat rokonával szembeni ellenfelének, és mindannyian azt kérdezik, ki volt ő, mert az arca nagyon ismerős valahonnan. Amikor összegyűlik a falu a főtéren, az egyik kisgyerek felkiált, mikor felnéz a keresztre: ő volt az, aki mindenkinek segített a faluban...

A feltámadt Jézust felismerték az üres sírtól a tanítványokhoz tartó asszonyok, mikor szembe jött velük. Minden nap szembe jön velünk Jézus, életünk minden eseményében. Rajtunk múlik, hogy felismerjük-e. Számunkra is elfelejtett arc lesz, ha nem lesz szellemi-lelki látásunk, ha nem fedezzük fel őt az Igében, a rászorulóknak, a csendben, mindennapi életünkben. Jézus Krisztus mindig szembejön velünk.

Sokan próbálják őt letagadni, mint a sírját őrző katonák. Pedig ők álltak legközelebb a sírhoz, mégsem született meg bennük a húsvéti bizonyosság, mert nekik nem az élő Jézus kellett, hanem a halott. Húsvét csodálatos napján kiváltságos helyzetben voltak, ez mégsem tette őket apostolokká, hanem maradtak pénzéhes zsoldosok. A főpapok könnyen megvásárolták a sírt őrző katonák hallgatását, hazudozását. De a valóságot nem tudták megváltoztatni.

Az érzékeny lelkű hívő asszonyok felismerték a feltámadottat. Ugyanez történt a bezárkózva élő tanítványokkal is. Az ő tanúságtételükön keresztül valóság lett, amit kortársaik nem láttak: a meggyőződést, hitet megölni, elnyomni, megsemmisíteni nem lehet. A jóság győz a rossz felett, a sötétség hatalma megsemmisül a világosság győzelmében.

Aki találkozott az élő Krisztussal, mindenki erről az örömhírről számol be. Találkozni pedig mindig lehet vele, mert velünk is szembejön minden nap. Aki felismeri, öröm lesz a szívében.

Vincze József, Péter

Április 7., kedd

Jn 20,11-18

Magdalai Mária az evangéliumok emberarcú, szerethető alakja, akivel nem nehéz azonosulni. Egy ember, egy bűnös ember, aki mélyről jött, aki megjárta a földi poklot, akiből Jézus nem egy, de hét démont is kiűzött, mielőtt a leghűségesebb követőjévé vált az Úrnak.

Ő az, aki először megy a sírhoz, ő az, aki először pillantja meg az elhengerített követ, és ő az, akinek először jelenik meg az Úr. Nem Péternek, nem is a szeretett tanítványnak. Ezen töprengtem, hogy miért pont neki... Üzenetet, szimbolikus tanítást kerestem ebben is, de legalábbis valami izgalmas emberi történetet. Az egyik kedves barátom segített ki, látván tehetetlenségemet, amikor magától értetődéssel megjegyezte: azért, mert ő volt ott. Igen. Ő ott volt. Péter, és az apostolok bezárkózva virrasztottak, vagy fásult álomba zuhanva aludtak. Mária, még mielőtt megvirradt volna, elindult a sírhoz.

Aztán különös dolog történik, Mária elsőre nem ismeri fel Jézust, épp' úgy, ahogy később az apostolok sem Tibériás tavánál, vagy másutt az emmauszi tanítványok. Jézus változott volna meg? Vagy ők változtak meg, mióta az Úr magukra hagyta őket? És nem kevésbé talányosak Jézus szavai sem, amikor nem engedi, hogy

Mária megérintse őt. Jeromos, Ambrus, Órigenész, Ágoston mindannyian híven birkóztak ezekkel a mondatokkal, kellően nyakatekert magyarázatokkal szolgálva, de talán mégis az az olvasat állhat legközelebb az igazsághoz (a szívemhez bizonyosan), miszerint „Engedj!” vagyis igyekezzél, vidd el testvéreimnek a jó hírt, hogy az mielőbb véget vessen bánatuknak. És Mária szalad, tétovázás nélkül, mert Mária megbízható, mert Mária szeretete tevékeny, mindent-odaadó asszonyi szeretet.

Szabó András, Sopron

Április 8., szerda

Lk 24,13-35

Bizonyára mindenki ismeri az emmauszi tanítványok történetét. Nekem ma a következő felismerést ajándékozta ez a rész. Gyakran találkozunk ismeretlen emberekkel utunk, életünk során. Beszédbe elegyedünk, elmeséljük egymásnak a számunkra fontos történéseket, amik betöltik a szívünket.

Aztán amikor elválnánk, úgy érezzük, jó lenne még együtt maradni. Asztalhoz ülünk, megtörjük és megosztjuk ételünket és hirtelen világossá válik, hogy a találkozásunkban sokkal több van. Hiszen jelen van benne Isten szeretete, amely közösségbe gyűjt és megtanít osztozni. Próbáljunk így nézni minden új találkozásra.

Magyar Laci, Székesfehérvár

Április 9., csütörtök

Lk 24,35-48

A húsvét váratlan, a tanítványok forгатókönyvétől eltérő eseményei, félelemmel és bizonytalansággal töltik el az apostolokat. Ezt csak fokozza Jézus nem várt, „ésszerűtlen” megjelenése közöttük. Hasonló dolgok velünk is megtörténhetnek a mindennapokban, kérdés, hogyan reagálunk ezekre?

Ha olyan dolgok következnek az életünkben, amire nem számítottunk, nem ismerünk eléggé, vagy nem tudjuk elfogadni, félelem és bizonytalanság lehet úrrá rajtunk. Előfordul néha az is, hogy teljesen egyértelmű dolgokra nemet mondunk, máskor pedig olyanokat fogadunk el, amire nincs ésszerű magyarázat.

Ezek a megfigyelések, tapasztalások számomra azt mutatják, hogy nem a körülményeink állása, hanem belső nyitottságunk, lelkünk ébrenléte határoz meg és indít cselekvésre bennünket.

Magyar Laja, Székesfehérvár

Április 10., péntek

Jn 21,1-14

A tanítványok Jézus keresztre feszítése után teljes letargiába estek. Összezavarodtak, szétszaladtak és nem tudták, hogy hova tűntek az álmaik, nem tudták, hogy most mi következik.

Heten együtt vannak és Péter reménytelenül, „minden mindegy” hozzáállással, de hogy végre valami történjen, halászni hívja a többieket. A többiek hasonló letargiával csatlakoznak. És ez a hangulat önbeteljesítő próféciává válik – egész éjszaka nem fognak semmit.

És pirkadatkor megjelenik Jézus. A tanítványok azonban annyira el vannak telve saját csalódottságukkal, saját fájdalmaikkal, annyira önmagukba vannak burkolózva, hogy a kifelé figyelésre már nincs kapacitásuk, nem ismerik fel Jézust.

Jézus közvetlen beszélgetésbe kezd velük. Ennivalót kér, de nem tudnak neki adni. Erre megmondja, hogy hol vessék ki a hálót. Követik tanácsát és rengeteg halat fognak. Ez a megtapasztalás hirtelen kiemeli őket az önsajnálataból és szemük megnyílik, hirtelen rájönnek, hogy akit az előbb láttak, az Jézus volt.

Örömmel mennek ki a partra és látják, hogy Jézus már tüzet rakott. Kér a halból, amit fognak. Ő maga adja a tüzet és ad hozzá kenyeret is. És az egymásra találás örömevel együtt lakomáznak.

János külön kiemeli, hogy szám szerint 153 halat fogtak, mégsem szakadt el a háló. Ezt vehetjük a szemtanú pontos visszaemlékezésének, de azt mondják, a kor embere épp' ennyi féle halat ismert. Tehát János a teljességre utal, hogy Jézus követői közt mindenkinek jut hely.

Tanulhatunk a történetből: bármilyen helyzet megoldásához hozzá kell adnunk a magunk részét, Jézus pedig mindig ehhez adja a sajátját. És az önsajnálát, a letargia gátjává válik a megtapasztalásnak, elhomályosítja a látásunkat. Nekem milyen a látásom? Kiben ismertem fel Jézust, aki valami ehhez hasonlót kérdezett: „*Fiam, nincs valami ennivalód?*”

Miklós Tibor, Székesfehérvár

Április 11., szombat

Mk 16,9-15

A mai evangéliumi részből három dolgot szeretnék kiemelni.

Egyrészt hogy az ördögtől megszállottságot (melyre kétszer is utal a mai Evangélium) hajlamosak vagyunk valamiféle régi és téves, elavult szemléletnek, „diagnózisnak” tekinteni. Ebben van ugyan igazság, de ne felejtsük el, hogy a mai pszichiátria pl. Freud betegeinek nagy részére is más diagnózist adna, mint amit ő adott kb. 100 éve. Mindenesetre a Szentírásban ördögűzésnek leírt eseteket bárhogy is ítéljük meg mai szemünkkel, abban biztosak lehetünk, hogy Jézus személye, és a belé vetett hit gyógyító erővel bírt akkor is és ma is. Ha Jézus jól látjuk, akkor biztos, hogy önmagunkat is jól fogjuk látni.

A másik elgondolkodtató dolog a 11 tanítvány „hitelensége”. Úgy gondolom, Jézus nem azért korholta őket, mert mások szavainak nem hittek. Hiszen a hit jelen esetben nem a **valakinek való hívést** jelenti, hanem **a Jézussal való találkozást, és Jézus igazi mivoltának a látását**. A 11 tanítvány már találkozott Jézussal, sőt vele élt 3 évet, de mégsem voltak képesek annak látni Őt, aki **valójában** volt. És igazából ez volt a gond velük. Mindezt a magunk helyzetére is vonatkoztathatjuk. Az, hogy pl. egy bölcs ember egyszer mondott nekem Istenről dolgokat, amiket elhittem neki, még közel sem jelenti azt, hogy megtörtént az igazi találkozásom Jézussal. Hogy van **hitem**.

És ehhez kapcsolódik a harmadik megjegyzés: az üdvösséghez Jézus szerint szükséges hit nem az Egyház hittételeinek az elfogadását jelenti, hanem a találkozást a „valódi” Jézussal. Jézus tehát azt üzeni nekem, hogy amíg Őt nem látom annak, aki Ő valójában, addig nem születik meg bennem az Ő országa. És ez nem egy szigorú követelmény Tőle, hanem pofonegyszerű logika. A (szintén Jézus szerint szükséges) megkeresztelkedés hasonló módon nem a szenteltvízzel való leöntést jelenti, hanem a Szentlélekbe való „belemérülést” (lásd Mk 1,8). Megintcsak a pofonegyszerű a logika: hogyan akarnék bekapcsolódni a Szentháromság közösségébe, ha a Szentlélek „kimarad” belőlem?

Tanos Gábor, Székesfehérvár

Április 12. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-3 – Testi embereknek testi jel

Együtt a reményvesztett csapat. Zárt ajtók. És egyszerre ott van közöttük a Mester. Megdöbbentő pillanat lehetett az apostolok számára. Még félelem szorongatta a szívüket. Nem értették, miként történhetett a kudarcc – hisz' pár napja a nagy tömeg ünneplése láttán reménykedtek a sikerben. Bizakodtak, hogy jó hely jut nekik az új birodalomban. Elképzelhetjük a meglepetést, amint előttük áll Jézus. Bár az evangélium azt sugallja, de az apostolok nem mertek hozzányúlni, s még Tamás sem érintette meg, pedig felszólítást is kapott... Nem mertek hozzáérni, mert féltek, hogy olyan hirtelen szertefoszlik, mint amilyen hirtelen megjelent. Érezték, tudták, hogy Ő az. Az Ő arca, az Ő hangja, és mégis..., a tekintetében volt valami változás, amit még akkor sem tudtak volna szavakba önteni, ha ebben a pillanatban nyugodt lett volna a lelkük. Kénytelenek voltak elhinni, hogy a Mester áll előttük, az újraéledő élet minden jelével. Némán hallgattak, nem kérdeztek. Tamás is „csak” vallomást tett. Szinte rettegetek attól, hogy hinniük kell érzékszerveiknek, mintha csak arra vártak volna, hogy a következő pillanatban felébrednek, és a kézzel fogható világ kizökkenti őket!

Jézus a testi emberek számára testi bizonyítékot akart nyújtani: „*Van-e ennivalótok?*” Majd beszélt hozzájuk, s miközben beszélt, az apostolok arca valami rég elfeledett reménységre derült. Az utóbbi napok reményvesztése után meggyőzte őket a jelenlét.

Öröm töltötte el őket, mert ráismertek a gondolatokra, szavakra. Új tűz gyúlt bennük, Új remény éledt. Ismét megteltek hittel: Most már képesek továbblépni a Mesterrel megkezdett úton. Nincsenek egyedül. Ha Jézus ki tudott jönni a sírboltból, akkor ígéretei a Mennyei Atya ígéretei. Akkor tanítása élhető, követhető.

Tamás viselkedésére vessünk egy pillantást. Nem tudjuk, hogy végigtapogatta-e Jézus kezeit és oldalát. Azt gondolom, hogy nem. Inkább nagyon szégyellte magát. (Most nem kell belemennünk abba, hogy milyen volt a feltámadt test...) Tamás kételkedését legyőzte a hit. Láthatjuk a minden hit mögött meghúzódó nagy kérdést: Mi a hit gyökere? Talán a „látás”, vagy a „tapasztalat”? Vajon csak akkor tudunk igazán hinni, ha saját tapasztalatunk igazolja, amit a hit követel?

„*Boldog, aki nem lát, mégis hisz.*” Az eleven hitnek az igazi sajátossága az, hogy nem követel csodát, és nem veszíti el erejét akkor sem, amikor nem tud tapasztalatokra támaszkodni. Úgy gondolom, hogy Jézus *csak a tanításával is* képes hitet ébreszteni...

Milyen az én hitem? Mit teszek azért, hogy egyre szilárdabb legyen?

Horváth József, Tata

Április 13., hétfő

Jn 3,1-8

A mára kijelölt evangéliumi rész az újjászületésről szól, illetve van egy furcsa, utolsó mondata.

Az újjászületés egyház-közeli értelmezésben jelentheti a keresztséget. Én azonban azt gondolom, hogy inkább változásról van szó, saját magunk megváltoztatásáról. Eszembe jut plébánosunk múltkori prédikációja a Karácsonyról. Azt mondta, a Karácsony az ő életébe idén semmilyen változást nem hozott. Belegondoltam – nekem se. És amikor ezt felismerte és ennek okán gondolkodott, arra jött rá, hogy fél elhinni azt, hogy az Isten szeretetből közénk született. Én ha ezt, vagy az egy hete történt Húsvétot teljesen el tudnám hinni, az életem nem maradhatna olyan, amilyen eddig volt. Egész életmódom megváltoztatására lenne szükség – akár a szentek tették.

Jn. 3,8: „*A szél ott fúj, ahol akar. Hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy. Ez áll mindarra, aki lélekből született.*” Ezen többet gondolkodtam. Ha a „szél” Isten akaratát jelenti, a vers jelentést nyer. Vagyis éljek úgy, hogy bár nem tudom, hogy a velem történő dolgokkal milyen célja van az Istennek, amikor meghallom, megsejtem a szándékát, azt tegyem meg anélkül, hogy tudnám, hogy ennek mi az értelme. Az életemben ismerjem fel, hogy mi az, amit „meg kell tennem”, bár nem tudom, hogy azzal Istennek milyen célja van.

Tanos András, Székesfehérvár

Április 14., kedd

Jn 3,7b-15

„*Újra kell születnetek.*”

Nikodémus éjszaka felkeresi Jézust, és megvallja neki azt a felismerését, hogy Istentől jött tanítónak tartja. Idős ember létére is kellően nyitott volt arra, hogy felismerje az Isten emberét Jézusban. Jézus a megvallás után tovább beszél neki Isten Országáról, arról az országról, amelyet a Lélek erejében újjászületettek láthatnak meg, ahová a Lélekből újjászületettek mehetnek be. Majd folytatja a beszélgetést a Lélek által újjászületettekről, amit Nikodémus megigézve hallgat, és önkéntelenül megkérdezi, hogy hogyan lehetséges mindez, hogyan történhetnek meg ezek? Jézus válasza: „*Bizony, bizony, azt mondom neked, hogy amit tudunk, azt beszéljük, és amit látunk, arról teszünk tanúságot ...*”

Mennyit tudunk és beszélünk Isten Országáról? Miről teszünk tanúbizonyságot?

Szkeptikus világunkban felismerem-e Isten emberét? Mennyire hallgatok rá?

Nikodémus megismerhette az Ember Fiát, megismerhette a tanítást az életről, az örök életről. Hiszek-e az Ember Fiának, hogy örök életem van?

Deli József, Székesfehérvár

Április 15., szerda

Jn 3,16-21

„Úgy szerette Isten a világot...”

Nagy szerencsénk van a mi szerető Istenünkkel!

Valahogy belénk ivódott és szinte természetesnek vesszük, hogy szeret minket az Isten. Nem azért, mert nincs más választása, nem azért mert nem tehetne másként, nem azért mert megérdemeljük, hanem azért mert így akarja.

Mi mit akarunk? Tényleg elhiszük, hogy van lehetőségünk és módunk képmássá válni? Hiszen Isten belénk lehelte lelkét. Miért ne lehetne? Nagyszerű dolog, hogy van kiből táplálkozunk, van olyan érték, amellyel érdemes megtölteni a szívünket. Mennyire élek - élünk a lehetőséggel?

Mindannyian tudjuk, hogy csak azt adhatjuk tovább, ami a mienk, ami bennünk van. Ám tapasztaljuk, tudjuk, nem könnyű az élet, találkozunk nehézségekkel, bizonytalankodunk, megtorpanunk, néha hátrafelé is megyünk és nem egyszerű meghozni döntéseinket.

De ahogy a közlekedést elősegítik a táblák, a mi életünk irányításában is vannak segítségék. Gondoljátok csak végig, titeket kik és mik segítettek életeitek során...!

Van miért ma is hálát adni Urunknak, aki úgy szeretett minket, hogy legdrágább „kincsét” is nekünk ajándékozta.

Pappné Márta – Mini, Székesfehérvár

Április 16., csütörtök

Jn 3,31-36

„Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott.”

Amikor még gyerekek vagyunk, szeretjük szüleink, nagyobb testvéreink kezét fogni, ha valahova küldenek minket. Ahogy gyarapodik éveink száma, egyre kevesebbet igényeljük segítő kezük biztonságát, mert hiszen mi már rengeteg tapasztalattal rendelkezünk.

„Kezdő” keresztény korunkban mindig Istennel akartunk lenni, de lassan úgy érezzük, hogy már eléggé fejlettek vagyunk a hitünkben, és el-elengedjük a kezét, hiszen mi már mindent tudunk, erősek vagyunk, meg ez nekünk egyedül is. Azonban sokszor rá kell ébrednünk arra, hogy nélküle, az Ő biztos keze nélkül sokkal nehezebb az utunkat járni. Nagyon nagy szerencsénk van, hiszen az Ő keze mindig nyújtva van felénk. Ez az a kéz, ami mindig biztos pont az életünkben. Ettől a kéztől nem kell félnünk, mert ez a kéz nem bánt minket, hanem felemel, óv, simogat, erősen tart és bőkezűen osztja ajándékait. A mindig váró kezét, nagyon nehéz szaladás közben elkapni. Forduljunk teljes lényünkkel az Isten felé, fogjuk meg a kezét, és érezzük magunkat olyan biztonságban, mint amikor gyermekkorunkban fogtuk szüleink kezét, és kételkedés nélkül megbíztunk bennük.

Papp Zoltán – Totya, Székesfehérvár

A csodálatos kenyérszaporítás a Szentírás egyik legismertebb képe, eseménye, amely mind a négy evangélistánál olvasható. Egy szép festményszerű kép, amit könnyen maga elé tud képzelni az ember. Amikor azonban jobban belegondolunk az eseménybe, már nem olyan könnyű emberi ésszel átgondolni a történeteket.

Amikor Jézus látta a sokaságot, akik őt követve közeledtek, feltett Fülöpnek egy igen gyakorlatias kérdést: „*Hol vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek*”. Fülöp emberi módon az anyagi oldalról közelített a probléma megoldásához, és nem tudta megoldani. András a konkrét, valóban meglévő 5 árpakenyérből és 2 halból indult ki, de ő sem tudta a választ. Nem is tudhatták, hiszen emberek voltak.

Jézus már a kérdése feltevése előtt tudta, mit fog cselekedni. Leültette a tömeget, megfogta a kenyereket HÁLÁT ADOTT és szétosztotta a letelepedett embereknek. Miután mindenki jóllakott, a maradékot gondosan összeszedette.

Itt Jézus Krisztus valóságosan jelen volt, mi irigyelhetjük a tömeget, mert mindenki a saját két szemével láthatta őt, vele lehetett és részesülhetett a csodálatos kenyérszaporításban.

Ne feledjük, hogy ez a csodálatos kenyérszaporítás-élmény velünk is megtörténik minden szentmisében, mert mi is láthatjuk az Oltáriszentségben a kenyér és a bor színe alatt valóságosan jelen lévő Jézus Krisztust. János szavait olvasva örülhetünk: „*Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, én meg benne.*” (Jn 6,56)

- Tudok hittel tekinteni a problémáim megoldására?
- Töreksem az oltáriszentség minél gyakoribb vételére?

Schindeléné Tiringer Gabriella, Székesfehérvár

„de a bárka abban a pillanatban partot ért, éppen ott, ahová tartottak.”

A tanítványok lementek a tóra, és bárkába szálltak. Az előzményeket ismerve, elképzelhetjük a lelkiállapotukat, gondolataikat, beszédüket. Éppen előtte ettek a Jézus által megáldott kenyérből, az egész történet a szemük előtt, sőt részint az ő szereplésükkel játszódott. Ezt az eseményt nevezzük hagyományosan „csodálatos kenyérszaporításnak”. És Jézus – akit királlyá akartak tenni – a karnyújtásnyira levő karrier helyett a magányos imádkozást választotta. Vajon nekem könnyen menne az előléptetés, kinevezés, hírnév, elismertség, jó fizetés helyett a fáradságos szolgálatot, alulértékeltiséget, nehéz megélhetést, és a sokszor nehezen érthető jutalmat választani, hogy a földi előrejutás helyett, az Ország építésére maradjon időm? Bizony igaza volt Jézusnak, ezt rendszeres és mélyen átélt imádkozás, élő Istenkapcsolat nélkül nem lehet választani.

A tanítványok elindultak hazafelé. Ha az ember meg van zavarodva, nem érti a körülötte levő világot akkor jó is hazamenni, hisz otthon minden sokkal egyértelműbb, természetesebb, megnyugtatóbb.

A következő sorok szinte a saját életemből valók: a Jézustalan idő igen nehéz: sötétség, viharok, talán még életveszély is van benne. Az örökéletem mindenképpen veszélybe kerülhet.

Az is jellemző, hogy Jézus közeledtére megijedhetünk, főleg ha célt tévesztett útjainkat, haszontalan-kodásainkat látjuk. Jól jön Jézus biztató szava: „*ne féljete*”.

Az egész történet lényege az utolsó mondat. Ha ezt értjük, mindent értünk. Mihelyt beengedjük, „beemeljük” Jézust az életünkbe, rögtön révbe érünk, az összes küszködésünk megszűnik. No, nem a nehézségek tűnnek el, hanem ezek értelmetlen küszködés jellege alakul át, az Isten országáért vállalt feladattá, nehézséggé. És persze ebben érezhetjük is Jézus segítségét.

Jézusom! Szeretnék veled egy bárkában evezni, mindig a Te utadon járni! Ámen.

Singer József, Székesfehérvár

Április 19. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,35-48 – Vissza a gyökerekhez!

Jézus akkor jelenik meg, amikor róla beszélgetnek. Azoknak jelenik meg, akiknek Ő fontos, és akik neki is fontosak. Érdemteleneknek nem jelenik meg, de akik problémáznak rajta, akik szenvedik a bizonytalanságot, és szeretnének tisztán látni, azoknak igen. Nem egyedül dolgozott, fontos volt számára a közösség, személy szerint választotta ki övét. „Ahol ketten-hárman együtt lesztek”...– mondotta. Ma vajon sikerülhet közösségi kötelék nélkül Jézushoz tartozni?

A hitetlenségbe belerögzült apostolok lassan megbizonyosodtak, s akkor az Írásokból kaptak eligazítást. Az eligazítás ma sem történhet másként! Nem elég azonban olvasni, érteni is kell.

És ehhez az értéshez kell „valami”, vagy inkább „Valaki”, a Lélek. A világ ideológiái közt összezavarodott ember itt átfogó látást kaphat. Összefüggéseiben értheti meg a dolgokat. Aki nem ilyen jézusi átlátással akarja érteni az Írásokat, annak nem érdemes kézbe vennie a Bibliát.

Ha Jézus meggyőzött, eligazított, akkor feladatot is ad. Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden embernek. Megtérés: ez az ember feladata: átalakítani az életet a szeretet útjára. Megbocsátás: az az Isten feladata: a megbánt bűnököt megbocsátani. Nem kell félnünk haragjától, csak szeretete van (ő a tékozló fiú atyja!).

Megtérés és megbocsátás, ez nem más, mint Isten és ember egymásra találása. Ez az egymásra találás pedig Jézus Krisztus által történik. Jézus követőinek feladata, hogy ezt az Isten és ember egymásra találását mindenki számára világossá tegyék.

Jézus 2000 éve a zsidó nép körében, sajátos helyzetben adta meg válaszát az akkor égető kérdésekre. A kereszténység Jézus „vallásának” továbbfejlesztése, olyan gyakorlatias emberek által, akik az „idők adta” problémákra találtak válaszokat.

Jézusunk a politikai nyugtalanság, a várakozás idején kínálta fel a választ: „*Eljött Isten Ország!*” Mély meggyőződése volt, hogy az Ország ügyének képviselője a számára kiszabott feladat. Tanítványaitól az Istenbe vetett korlátlan bizodalmat kérte. Nem tűrt halogatást, teljes odaadást kívánt, bármi áron. Követőibe egy gondviselő, szerető Atya képét véste.

A halála elbizonytalanította a követőit, de újbóli megjelenése helyreállította meggyőzésüket.

Jézus dinamikus életét alapul véve, úgy tűnik, hogy a kifejlődött kereszténység kicsit mást mutat. Az Isten Országá miatti öröm megkopott, a dinamizmus elhalt. Igaz, hogy az Örömhír már nem csupán a zsidóknak, hanem az „egész világnak” szóló üzenet. Büszkén valljuk, hogy a kereszténység alapítója Jézus. Sokszor érezhetjük azonban, hogy ami Jézus eredeti „vallása” lehetett, ma nagyban különbözik attól, amit a teológia – a dogmatika, a morális, az egyházjog (!) – mérceként állít a hívők elé, és mintha az igazi választ sem találná a mai égető kérdésekre! Talán a tömeges megtérés, talán a világegyházzá válás hígította fel és alakította szinte teljesen át Jézus örökségét? Természetesen mondhatjuk, hogy a Jézus által küldött Lélek a „teljes igazságra” vezet...

A mai evangélium biztat arra, hogy keressük az Írásokban, amit Jézus maga tanított, és nem érhetjük be azzal, amit Róla tanítanak.

Ha lenyűgöz Jézus alakja, élete és tanítása, akkor üzenetének valódi magját szeretném megismerni és követni. Akkor Mesterem lesz az én Jézusom!...

Horváth József, Tata

Április 20., hétfő

Jn 6,22-29

Akikről ez a mai történet szól, azok akartak valamit! Nem csak úgy voltak, vegetáltak, hanem keresték a módját, hogy az előzőleg tapasztaltakat hogyan lehetne folytatni. Lehet, hogy az újra-megéhezés hajtotta őket, de keresték a megoldást. Azzal lehet valamit kezdeni, akiben van valami hiány, aminek tudatában is van. Feszíti valami, van benne akarás. Lehet, hogy mellényúl, de akar tenni. Ez az egész lelki élet, elcsendesedés, elmélkedés semmi másról nem kellene hogy szóljon, mint az akarás szinten tartásáról, vagy

visszaszerzéséről. Ehhez a lendülethez kellene a hatalmas energiák, különösen akkor, ha valami miatt lelassult, vagy esetleg meg is állt a pörgés.

Nem szeretnék a mechanikai analógiába belebonyolódni, de kell az energia-utánpótlás, mert megállok! Amikor ezek a sorok tőlem – tőlünk születnek, akkor talán sikerül egy-egy gondolatot átadni, amire éppen valakinek szüksége van.

De hoppá! Valószínűleg ez a valaki éppen én magam vagyok. Az én nézőpontomból szemlélve. Testvérem, nem Neked van szükséged ezekre, hanem éppen nekem! Hányszor, de hányszor leírták már, hogy a változtatást magamon kell végrehajtani, majd aztán lesz annak eredménye is. Csak az a fránya akarás, az fogy vészesen. Köszönöm, hogy látom, milyen sokakban van ez az akarás. Sikerüljön feléleszteni magamban a mai erre szánt néhány percben. Adja meg az Isten, akinek kereshetem az éppen a mai napra szánt nekem szóló üzenetét. Amen.

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Április 21., kedd

Jn 6,30-33

De ők így folytatták: „Hadd lássuk, milyen csodajelel viszel végbe! Akkor majd hiszünk neked. Mit tudsz tenni? Atyáink mannat ettek a pusztában, amint az Írás mondja: Égi kenyeret adott nekik enni.” Jézus erre azt mondta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az az Isten kenyere, aki alá száll a mennyből és életet ad a világnak.”

Jelet! Jelet! Jelet!

Bizonyíts újra, hogy az vagy, akinek mondd magad!

Jóllakattál! Utánad megyünk, hogy megint jóllakass, de ez nem elég.

Hogy higgyünk neked, bizonyíts! ..... Újra és újra.

Tegnap bizonyítottál, de ma csak akkor hiszünk neked, ha most is bizonyítasz. Holnap pedig...

Jelet! Jelet! Jelet!

Ha nincs csodajel, nem hiszünk!

És ha megkapják (megkapjuk) a jelet, akkor mi lesz?

(A jelet követelő hinni akar? Vagy ha nincs jel, csak okot keres arra, hogy ne higgyen?)

A csodajel-kérés végigkísér a Biblián, a kereszténység történetén, a mai életeken.

Szentté is csak olyat avatnak, aki bizonyítottan csodát tett. (Pedig a csodát Isten teszi.) „A boldoggá avatáshoz szükséges egyetlen csoda melletti újabb csoda bizonyítását követően maga a pápa avatja szentté.”

Mi is nap- mint-nap kérjük, keressük a csodákat és nem vesszük észre, a szemünk előtt lejátszódó dolgokat. Amit mi nem vagyunk képesek megtenni azt Istentől várjuk.

Van, aki átesik a ló túlsó oldalára és már azt is Istentől várja, amit egy kis erőfeszítéssel képes lenne megtenni.

- Mennyire vagyunk jelet kérők?
- Hiszünk-e jelek nélkül is?
- Mennyire vagyunk csodát várók?
- Megtesszük-e azt, ami tőlünk telik?
- Istenre hagyjuk-e azt is, amit megtehetnénk, de erőfeszítésbe kerül?

Mennyei Atyánk, köszönöm, hogy szeretsz minket!

Horváth Péter, Érd

„Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhez többé, aki bennem hisz, nem szomjazik soha.”

Ezek a mondatok a kenyérszaporítás után, a nem kis zúgolódást kiváltó kafarnaumi beszéd mondatai. Az értetlen és kemény szívűek, az ingyen kenyérré ácsingózók számára botránys mondatok. Az igazság-keresők, a lelki-szellemi táplálékra vágyók számára viszont biztató mondatok. Nem kell tovább keresni, megtalálhatjuk Krisztusban az örök Élet kenyerét, a bennünk lévő szellemi életet tápláló és erősítő kenyeret. Miben nyilvánul meg mindennapjainkban ez az „égi kenyér”?

- Megnyilvánul az Igében, a Logoszban. Az Isten ajkáról való Ige megtestesült Krisztusban. A Krisztusi szó – valóságos eledel számunkra a mindennapokban – ha élünk vele, Vele!
- Megnyilvánul számunkra a Krisztusi Logosz, a Krisztusi tanítás lényegében – a szeretetben. Életünk legfontosabb tápláléka a szeretet. Táplálja azt is, aki szeret, és azt is, akit szeretnek.
- Megnyilvánul a Krisztussal való személyes együttlétben, a találkozásban, amikor az ember ténylegesen Hozzá megy – akár az Eucharishtiában, akár a kamrában...
- Megnyilvánul a Krisztusban való hitünk mások felé való megnyilatkozásában, amikor hitet teszünk arról, hogy Ki a mi erőforrásunk, Kiben hiszünk, és ez a hit milyen következményekkel jár az életünkre vonatkozóan. Ha tápláljuk a bennünk lévő hitet – tápláljuk a bennünk lévő Életet!

A biológiai életünk táplálásáról nem feledkezünk el, dübörgő erővel jelentkezik az ét-vágy formájában. Vajon van-e bennünk Krisztus-vágy? Vajon a „mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma” kérés leszűkül-e bennünk a fizikai táplálékra? Kérjük bátran a mindennapi kenyérünk mellé az aznapra szükséges lelki táplálékot (szeretetet, figyelmet, törődést, lelkünket emelő írást vagy művészi alkotást) és az aznapra szükséges szellemi táplálékot (szellemi igazságot, élő Igét, Logoszt) egyaránt.

Arról se feledkezzünk meg, hogy nekünk magunknak is másokat éltető és tápláló kenyérré kell válnunk, hogy a környezetünk megérezze, hogy az Isten rajtunk keresztül élteti, táplálja, segíti őket.

Drága Jézusom! Hálát adok az éltető Igéért, azért hogy ez az Ige testet öltött, és ez a test kenyérré lett a számunkra, éltető, Életet adó, élő Kenyérré. Kérünk segíts, hogy ennek az élő Kenyérnek az erejével járjunk az utunkat és váljunk mi magunk is élő Kenyérré a ránk bízottak számára.

Mikloviczné Panni, Nőtincs

Jézusom, egy kicsikét vitatkoznék veled. Hát mennyei Atyád nem vonz mindenkit? És akit nem vonz, annak semmi esélye sincs nálad?

Sajnálod-e azokat akiket-e hiány miatt nem tudsz feltámasztani?

Jó, tudom, az előbb elutasítottak és kicsit megsértődteél. Van ez így velem is. Nyugodj meg!

Van egy ötletem is: Mondd azt legközelebb, hogy Atyám mindenkit vonzz, de értelem kell ahhoz, hogy megértsük-e vonzás mibenlétét.

Az Atyánál beszerezhető értelem jó iga, és ha gondolkodunk, akkor könnyebb lesz az életünk.

Ezért tanfolyamot indítasz. Jelentkezési feltétel: a gyermeki kíváncsiság „miértjei”.

Olyanokra is rájöhetünk, amikre eddig nem volt esély. Persze ehhez be kell iratkozni erre a tanfolyamra. Ebbe a tanulásba úgy beleszeretünk, hogy abba se akarjuk hagyni. Csapot-papot otthagytunk érte. Bátran feszegetjük a mindenség dolgait. Annyira belemelegszünk, hogy még az ebédelését is elfelejtjük.

Egy jó tanítónak érdemes enni-inni az életét és a szavait!

Kérlek hívd fel a figyelmet, hogy érvelési technikáknál a megfélemlítés, a „fizikai erő” és a „fából vaskarika” alkalmazása téves következtetésekre vezet.

Töprengék, hogy milyen tantárgyakat és gyakorlati órákat kellene tartani???

..... ???

Ujvári Józsi

„Őt választottam eszközü!”

Saul megtérésének története tele van meseszerű mozzanatokkal. A lóról való leesés, a látomás, a látásának az elvesztése, majd a csodás gyógyulás... – vagy így történt, vagy nem, de egyáltalán nem ez a lényeg. Az sem biztos, hogy a vakság ideje három nap volt, és hogy ténylegesen szervileg volt vak.

Az biztos, hogy valami nagyon megrendítette és ettől összezavarodott, nevezhetjük ezt az állapotot lelki vakságnak.

„Vezetni kellett”, hát vezették = tanították, beszélgettek vele, miközben étlen, szomjan volt, böjtölt.

Ez egy megtérésnek, egy nagy „pálfordulásnak” a története. Az egyháztörténelem sok nagy szentjének az élete ment át hasonló megrázkódtatásokon.

Gondoljunk csak szent Ágoston, Loyolai szent Ignác, vagy Assisi szent Ferenc „pálfordulására”.

Megrendítő, ahogy Jézus az embereit kiválasztja, meghívja! Valami nagy erejű szeretet- és kegyelem-energia-kiáradás történhet ilyenkor, és a tenyeres-talpas, a bűnös, az ellenséges ember Jézus követője, ügyének megvalósítója lesz.

„Nálad akarok megszállni”, mondja Lévinek, és a vámos megrendülten követi. Majd belőle lesz Máté apostol.

Péter háromszor megtagadja – Jézus válasza: rábízta az egyháza vezetését.

Saul nagyon művelt, okos ember volt, de külsőleg alacsony, púpos, sánta és egyes források szerint rövidlátó is. Nem volt kedves a modora, kissé kategorikus, kemény stílusa volt. A keresztényeket megszállottan üldözte, nem csoda, hogy a tanítványok kételkedtek őszinte megtérésében.

Jézus csak annyit mond: „...Őt választottam eszközü!...” És Pál elindul az örömhírel a pogányok közé!

Uram! A bűneim, mulasztásaim okozta ködön át sokszor magam is távol kerülök Tőled. De Lévi megrendülésével, Péter őszinte sírásával kérlek, ne hagyd el, újra és újra hívjál, hogy eszköződ lehessen!

Kéthelyi Mária, Budapest

Hirdessétek...

Ismerjük Jézus módszerét: bejárta Galileát, Júdeát. Mindenütt jót tett és mondta-mondta az Örömhírt. – Tudjuk, hogy több-kevesebb sikerrel. Övéinek mégis ezt a módszert ajánlotta. Hogyan és miért (!?), de sikerrel jártak. Amikor azután sokan lettek, már nem kellett településről településre menni. Talán ekkortól indult az (el)ülő „tanítványság”. Mára mintha el is felejtettük volna a Mester missziós parancsát! Pedig nagyon időszerű lenne ismét nekilendülni! Jézus nem tett különbséget követői között. Nem mondta, hogy neked hirdetési parancsot adok, neked pedig leülési, hallgatói parancsot...

Másik gondolat, hogy a hirdetési, és nem megtérítési feladatot adott Jézus. A megtérés az egyes embertől és nem a hirdetőtől függ. A meghallás utáni a szabad döntés következménye a megtérés. A történelem során „sikerrel” értette félre ezt a gondolatot az Egyház. Bízunk kell abban, hogy a hiteles hirdetés, a szó és a tett harmóniája meg fogja hozni gyümölcsét, hatékonyan bizonyul, és ha nem is a „föld határáig”, de legszűkebb környezetünkben képesek leszünk hatékonyan teljesíteni Mesterünk tanúságtételre szólító parancsát.

Hirdetni akkor és azt tudom, amikor és amivel tele van a szívem! Nem csak gondolataimat, hanem egész érzelmvilágomat és törekvésem központját járja át Jézus üzenete.

Megragadott Jézus annyira, hogy nem hallgathatok Róla? Csak mondom, vagy élem is a Jézus-követés fontosságát? Tudom-e és érzem-e, hogy mikor és miként kell tanúskodnom a Mesterről? Van türelmem a

hirdetéshez a közönyös világban? Vannak-e ünnepi pillanatok életemben, amikor átélem a tanúságtétel, a hirdetés örömét?

Horváth József, Tata

Április 26 – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10, 11-18 – A jó pásztor nem terel, hanem vezet!

Jó Pásztor vasárnapján az egész világon a papi hivatásokról emlékezünk meg. Imádkozunk, hogy a Jézusban hívő népnek mindig legyenek alkalmas vezetői. Érdemes megnézni, hogy milyen a mi Jó Pásztorunk, Jézus! Így érthetjük meg azt, hogy milyennek kell lenniük az Ő egyházában a pásztoroknak.

A jó pásztor kedvenc képe volt az ősegyháznak. Ha azonban ennek a kifejezésnek a helyes értelmezését keressük, félre kell tennünk a romantikus, szentimentális képzeteket, amelyek ehhez a képhez az évszázadok folyamán hozzákapcsolódtak.

Az evangéliumi szöveg szerint Jézus az egyetlen, igazi Pásztor. Benne valósul meg mindaz, ami a pásztor a szó teljes értelmében pásztorrá teszi. Nem azt mondja az evangéliumi szakasz, hogy Jézus küldetése, magatartása hasonlít a jó pásztorhoz, hanem hogy Ő az igazi pásztor.

A pásztor nem önmagáért van, nem is juhok vannak a pásztorért, a pásztor van a juhokért. Életét is adja. Nem úgy, mint béres, aki önmagának él, életének értelmét önmagában, saját érdekében és hasznában keresi. Nem oltalmaz, hanem menekül, önmagát menti. Hiába jön pásztoröntösből. (Hiába jön Jézus nevében, ha nem a Tőle eredő „hangot” hallatja! Jézus juhait nem birkák – felnőttek! –, nem vezethetők félre).

A jó pásztor törődik a juhokkal, nevükön szólítja, mert ismeri őket, és a juhok is ismerik. A kölcsönös ismerés fontossága sokszor elkerüli figyelmünket. A személytől személyig érő – oda-vissza – kapcsolat! Az ismerés nem elméleti tudás, amikor az ember tudja, kicsoda Jézus Krisztus, és mit tett, hirdetett. Az ismerés egzisztenciális megragadottság. Ha ott élne egyházunkban a mélységes kapcsolat a tagok és Jézus, a közösségek tagjai és vezetőik között... de más lenne tanúságtévé erőnk!

Jézus a „más akolban lévő juhokról” is beszél. Isten Országában minden embernek helye van. Jézus elkezdte a munkát, amit a mindenkor tanítványoknak kell folytatniuk. Csak az elkötelezett, Jézus-mintájú közösségek és vezetőik lesznek képesek a művet tovább vinni.

„Életét adja juhaiért”. A rövidke szakaszban ötször fordul elő ez a kifejezés. Lemondás, áldozatvállalás nélkül – ha kell, a legnagyobb áldozat vállalása nélkül – nem megy! Jézus azért jött, hogy egy másfajta élettel ismertessen meg bennünket. Az egymásért vállalt áldozat, a szeretetkapcsolatok elevenen tartása, az odafigyeléstől a kisebb nagyobb segítő szolgálatokig – ezek fogják éltetni a jézusi közösségeket.

Ismerem, követem Mesteremet, Jézust? Biológiai életemből mennyit áldozok fel a szeretet életért? A tanúságtételt, az Ország szervezését másoktól, esetleg csak a papoktól várom?

Horváth József, Tata

Április 27., hétfő

Jn 10,1-10

„Aki az ajtón megy be, az a juhok pásztorja – Én vagyok az ajtó!”

Ebben a nehezen érthető példabeszédben Jézus képletesen a jó és rossz vezetőkről beszél, a pásztorokról, akikre a juhok rá vannak bízva. Az ókori Keleten szívesen használták ezt a hasonlatot még az uralkodók is. Hammurabi, Babilónia királya előszeretettel nevezte magát a nép élén járó pásztornak, akinek feladata a nyáj igazgatása, de Egyiptomban az ideális uralkodót is így hívták. A jelen szituációban a politikai és vallási vezetőkre egyaránt gondolhatunk.

A jó pásztor ismertetőjele az, hogy a karámba az „Ajtón” keresztül megy be. Azaz Jézus tanítása, értékszemlélete, példája a zsinórmérték. Számomra ez azt jelenti, hogy minden vezetőt, legyen az államférfi,

képviselő, egyházi vezető, eszerint kellene, hogy mérjek. Jézus nem félt azt mondani, hogy az előtte jöttek mind tolvajok és rablók voltak. Nekünk nem tisztünk az ítélkezés, de nem is lehetünk bégető, kezes bárányok az éppen aktuális pásztorok keze alatt, ha a maguk javát, hasznát keresik, s nem a nyájét, vagy ha nem az evangélium tiszta tanítása irányítja őket. S még kevésbé bálványozhatjuk őket, még akkor sem, ha keresztény jelzőket használnak.

Persze könnyű másokat kritizálni, de gondoljunk csak bele abba is, hogy pásztori feladatot lát el minden szülő a maga családjában, minden pedagógus a csoportjában, minden munkahelyi vezető, minden kisközösséget egybeszerető és egyben tartó testvér is. Rájuk, ránk is érvényesek a példabeszéd jó pásztorról szóló kritériumai:

- Számomra is Jézus legyen az „ajtó”, a mérce! Ne a különböző szellemi áramlatok befolyásoljanak, ne engedjem felhígulni tanítását, ne engedjek a hatalom vagy az önös érdek csábításának.
- Ismerjem a rámbízottakat, és ők is ismerjenek engem („nevükön szólítja őket – megismerik hangját”).
- Előttük járjak, követhető példát adjak, mutassam az utat.
- Éltető legyek a számukra, a javukat akarjam, ne belőlük, hanem értük akarjak élni, hogy életük legyen, és bőségben legyen.

Segíts Uram mindnyájunkat, akik valami felelősséget hordozunk másokért, hogy valóban Te légy számunkra az „Ajtó”, az iránymutató, életünk minden lépésében!

Csiky Lajcsi, Budapest

Április 28., kedd

Jn 10,22-30

A Templomszentelés ünnepén

A zsidó emberek a Hanuka ünnepét decemberben, Jézus idejében is annak az emlékére ünnepelték, hogy a görögök által megszenteltelenített jeruzsálemi Nagytemplom szentélyét Kr. e. 165-ben újra felszentelték. Ezen a zsidó ünnepen talán még hangsúlyosabb lehetett a nemzeti öntudat megélése, és ezzel összefüggésben a Messiás-kérdés, most Jézussal kapcsolatban.

Érezzük azt, hogy ahogy a zsidók most Jézusnak a kérdést nekiszegezik: *„Meddig tartasz még bennünket bizonytalanságban....!? Mondd meg nyíltan !!!”* – amögött rengeteg feszültség, indulat rejlik. Mi a bajuk a zsidóknak Jézussal? Az, hogy nem tudják, hogy ki ő! Azt azért a jószándékúbbak, nyitottabbak biztos érezték, hogy Jézus nem akárki, itt „van valami”. A gond az volt, hogy nagyon más dolgokat mondott és tett, mint amiben eddig hittek, mint amire az életüket feltették. Olaj volt a tűzre, hogy Jézus itt és most azt is kijelenti, hogy Ő és az Atya – EGYEK! Ki a hibás, ha ez már végképp több a soknál, ha nem hiszik el, hogy ő a Messiás? Ők nem akarnak hinni neki! Tehát – emberi logika szerint, sajnos – Jézus a hibás...! Ilyenkor szokott bekövetkezni a megbotránkozás, ami dühbe, szakításba, később agresszióba fordulhat...

De van itt még más kijelentés is, ami nekem, mint nem – bigott és elvakult zsidó vallású, ókori gondolkodású embernek... stb. –, hanem Jézus keresztény hívének szól: *„Az én juhaim hallgatnak szavamra, én ismerem őket, s ők követnek engem. Én örök életet adok nekik : nem vesznek el soha és senki nem ragadja el őket a kezemből.”*

Hogyan értelmezem e szavakat ?

- mik az ismérvei annak, hogy én az övé vagyok?
- predesztináció - kiválasztott vagyok, tehát különb másoknál?
- ha a kezében tart, van-e tennivalóm? kell-e kapaszkodnom a kezébe, kell-e keresnem, naponta utat bejárnom, bizonyítanom, hogy az ő „jószága” vagyok?
- nem úgy vagyok-e én „megtartott bárány”, ahogy az Atya és a Fiú egyek? – vagyis az Atya nem mentette ki a Fiút a Világ őt-megtagadásából, a keresztfeszítés fenyegetésétől, éppúgy nekem sem ígért evilági sértetlenséget, biztonságot.
- törekszem-e én is ilyen egységre Istennel - Atya és Fiú lényegbeli, akaratbeli, tettekbeli egységének mintájára?

Istenem! Nem azt kérem, hogy tarts szorosabban. Tudom, hogy helyet készítettél nekem, Te egy akarsz lenni velem. Azt kérem Tőled, hogy az eddigieknél még jobban törekedjem erre az egységre, dolgozzam a Hozzád tartozáson.

Magyar Ági, Székesfehérvár

Április 29., szerda

Mt 11,25-30

„Az én igám édes, és az én terhem könnyű.”

„Szeretni könnyű, és gyűlölni nehéz. Mindkettő emberi munka. Egyszerűen a szeretet könnyűvé teszi a szíved, a gyűlölet súlyossá, feketévé. Míg azt egyik fent él, a másik a mélyben fárad.” (Tatiosz)

Jeremiás próféta azt mondja: „Saját gonoszságod ver meg!” Mert bumeráng a bűn!

Ha így van, akkor miért van mégis gonoszság bennünk? Miért engedünk a Rossz kísértésének, ha ilyen egyértelmű a végeredmény? És hogyan lehet életünk élhető, éltető?

Válaszkísérletek:

- A zsidó népnek bizonyossága volt az, hogy Isten azért fordult el tőlük, azért kell a pusztában vándorolniuk, újra meg újra azért veszítettek csatát, azért kerültek fogságba... Vagyis minden rossz azért történik velük, mert elfelejtették, elhagyták a törvényt, mert bűnös életet éltek, *meg kell változniuk, hogy Isten újra szeresse őket és jó történjen velük.*

- A drogprevencióval foglalkozó szakemberek azt tanítják: ne mondjuk a fiataloknak, hogy rossz a kábítószer, mert ez nem igaz. Ugyanis a fogyasztók többségének a szer jó érzést okoz; és ezáltal (is) függőséget. A kábítószer *rossz következményeiről* kell beszélünk a rászakos elkerüléséért (na, és más, jó alternatívát nyújtani.). A megoldás igazi kulcsát az evangéliumban olvassuk: „*megtaláljátok lelketek nyugalmát.*”

Lukács evangéliumában ez a beszéd a 72 tanítvány visszaérkezésekor hangzik el. Ebben a környezetben még inkább indokolt Jézus hálaadása. „*áldalak téged, Atyám! ... hogy az okosak és a bölcsék elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad.*”

A bölcs, okos (inkább annak képzele magát) az, aki a saját feje után megy. A kicsiny, a kisdéd, aki nyitott, hallgat a „jó szóra”.

Van megoldás! – mondja Jézus: „*Vegyétek magatokra igámat ... s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.*”

Nem csak élvezed az életet, – várod, hogy csak történjen veled a jó? Terhet veszel fel, és mégis jó szívvel megy? Hogyan lehetséges?

Erre a választ, van már, aki érthetően, emészthetően leírta, idézem: „*Jézus realista, nem ígérget könnyelműen: a saját „iskoláját”, tanításának követését is igának (és tehernek) nevezi, de azt mondja, hogy ez az iga „kényelmes”, hordozójának nyakához-vállához igazított.*”

Természetesen föl lehet tenni a kérdést, hogy Jézus „terhe” valóban könnyű-e. Könnyű-e önmagunk megtagadása (Lk [13,24](#); [17,33](#)), az ellenségszeretet (Mt [5,44](#)) vagy a vértanúság készsége (Mt [10,38](#))? *De akit valóban megragadott Jézus üzenete Isten szeretetéről, annak talán tényleg nem olyan nehéz viszontszeretnie ezt az Istent, és ennek alapján szolgálnia embertársait.* „ (Gromon András) Úgy legyen!

Aczél Márti, Halásztelek

Jézus tanításából tudjuk, hogy az ő „úr”-fogalma tökéletesen ellentétes az evilági ország úr fogalmával szemben. Az Isten Országában az úr nem uralkodik, hanem szolgál. „... aki első akar lenni, legyen mindenkinek a cselédje.” (Mk 10, 44) Ha Jézus a mi urunk és mi a szolgálói vagyunk, akkor a szolgálatban kell őt követnünk. Hogyan tudunk szolgálni? Jézus számos útmutatást adott erre. Életre szóló feladat megtalálni a magam szolgálati területét és azon dolgozni, életre szóló feladat elnyerni a Jézus küldötte „rangot”, akiről így beszél ebben az evangéliumi részben: „*Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be...*”

Ki az ő küldötte? Nem jelzi jelvény, egyenruha, tisztség, nem jelzi bőrszín, nemzetiség, sőt megkockáztatom, talán még vallási hovatartozás sem feltétlenül. Ahogyan ő sem királyi, vagy egyházi méltóságként jött közénk, valószínűleg az ő küldötteit sem a világi és egyházi hatalmasságok között kell keresni. Viszont attól, hogy valaki kicsi, szegény, esetleg még üldözött is, nem biztos, hogy automatikusan Jézus küldötte. Talán még attól sem automatikusan, ha megkapta az egyházi rend szentségét. A küldött valószínűleg szelíd és alázatos, mint a mestere. Nem nézi le gögös megvetéssel a más úton járókat, de nem is áll be közéjük az „én nem ítélek meg senkit ...” kezdetű álszent hamisság mögé bújva, hanem megkülönbözteti a jót és a rosszat, azaz értékítéletet hoz.

A sort Te magad folytasd testvérem, milyen jellemzői lehetnek Jézus küldöttének? Ismersz-e olyan embert, akire ráillenek, tudsz-e tőle tanulni, példát venni?

Balogh Laci, Debrecen

Május 1., péntek**Mt 13,54-58**

Szent József, a munkás ünnepe; Munkálkodunk ...

Valami nagyon nincs rendjén a munka körül. A magasztosabb munkákat hivatásnak mondják (orvos, pedagógus...), az értelmiségi jellegű munkák túlértékelődnek, a kétkezi munkákra a máshová esélyteleneket terelgetik. Ez az életidegen szemlélet olyan, mintha lenézném a lábat, mely okos fejemet a számítógéphez elvitte... Elmélkedjünk, imádkozzunk...

Jézus Istenéhez, a szerető Atyához tartozunk, aki „szüntelenül munkálkodik”, amint ez Jézusra és igaz követőire is jellemző. A célra-rendezettség jellemzi. „Mindet adó” (mindenható helyett) – amint azt Gyurka bácsi miséiben szüntelenül hallottuk. „Szolgálva szeret” – amint azt könyörgései végén fogalmazta. (De jó lenne, ha ennek használata a Bokorban, papjainknál általános lenne...!) Szelíden munkálkodik, mert „az a véres isten nincsen” – idézte sűrűn a költőt prédikációiban. Az ember jó eszével tudja ezt. Önigazoló eszével azonban addig csúri-csavarja a maga munkálkodásait, míg azok idő-energia-ráfordítás tekintetében céllá lépnek elő. Sajnos a mi munkáink nagy százalékban megélhetést szolgáló tevékenységek. Hogyan is lehetne minél inkább áthatni ezt az életünk harmadát felhasználó területet Atyánk szándéka szerint? Gondolkodjak el...! Az én egyik szempontom: minél nehezebb áthatnom pénzkereső munkámat ezzel, annál rosszabbul sikerült elhelyezkednem. Hallottatok, legalább körünkben olyanokról, akik nem a nagyobb fizetésért és beosztásért, előnyökért, hanem a kovászosítás jobb megélésének lehetőségért változtattak állást? Ők a mi kortárs példaképeink.

Atyánk munkálkodásának gyümölcsei helyükön vannak. Már ameddig az ember közvetlenül, vagy közvetve ki nem szakítja onnan őket. Gimnazistaként hónapokig azzal minősítettük le egymást, hogy a biológia egyik állatának nevét mondtuk (nem egyházi iskolába jártam...): „te mélytengeri takonyállat”. Ettől a munkagyümölcstől hosszú az út a Szentgyörgyi Albertekig. Valahol a sorban ott vagyok én is. A helyemen levés dinamikus állapot. A bennem lévő isteni fény ott és akkor van a helyén, ha rendeltetésszerűen tud hatni. Ha a háztetőn vagyok (nyilvánosság, publikációk, reflektorfény), akkor megcsodálhatnak, mint tűzijátékot. Ez Jézusunknak kevés. Ha az ágy alá húzódok („bocsánat, hogy élek”), hamis alázatommal abba a brigádba tartozom, ahol a talentumok elásása a módi. Ez nem Jézus álma rólam. Igen, most jön a tartóhelyeztettség... oda álmodott az Atya, oda csalogattak jó testvérek, oda kapaszkodtam. Van miért hálát adnom...

Király Náczi, Érd

Jézus nyíltan beszél. Eljött az óra, és végetért a példabeszédek ideje. És bár isteni képességei birtokában a legalkalmasabbakat hívta el emberhalásznak, azért ők csak emberek, akikben felfordult a tanult világrend, és nem mernek teljesen szembenézni a tanítással.

„Uram mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk.” Mintha Jézus még nem nyilatkozta volna magát ki Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepekor, nem támasztotta volna fel Lázárt, nem mondta volna: *„Aki engem lát, azt látja, aki küldött engem.”* 2000 év után sem könnyű mindig elfogadnunk az Ő Isten-voltát, nem csodálkozhatunk hát Fülöp kérdésén. És a válasz egyszerre megterhelő, de egyúttal vigasztaló is.

Kérjük tehát Tőle az Ő nevében a teljes hit kegyelmét.

Demeczky Péter, Pilisborosjenő

Május 3. – Húsvét utáni 4. vasárnap – Jn 15,1-8 – Legyünk élő szőlővesszők!

Jézus a zsidók körében elterjedt szőlőtő hasonlatot használta, amikor magáról és az őt követő emberekről tanított Izraelben. A szőlőtő nagyon elterjedt szimbólum volt. A Makkabeusok idejében olyan pénzermét verettek, amelyen Izraelt a szőlőtő jelképezte. A Biblia többször beszél az ószövetségi népről, mint az Úr szőlőjéről – nem titkolva azt sem, hogy a szőlő sokszor terméketlen maradt, azaz a nép hűtlenné vált.

A profétákat, akiket a szőlő gazdája, Isten küld a néphez, a gonosz munkások megölik, mert azt gondolják, hogy övék lehet a szőlő. De az a remény is megvan, hogy Isten új szőlőt fog ültetni, amely megtermi majd gyümölcsét. Ez akkor teljeseedik be, amikor Isten elküldi Fiát a világba, aki az igazi szőlőtő. Életének feláldozásával termi meg a szeretet gyümölcsét. Jézus azt mondja: *„Az én Atyám a szőlősgazda, aki megmetszi a szőlőt, hogy több gyümölcsöt hozzon.”* Rámutat arra az Istenre, aki ismét kezelésbe veszi a szőlőt, nem hagyja magára, hanem azt mondja: megtisztítom, megmetszem: újból és újból gondviselője lesz a szőlőnek.

Jézus mondja: *„Én vagyok az igazi szőlőtő.”* Ha azt mondja: „igazi”, akkor valószínűleg van hamis is. Néha azt gondoljuk, hogy a szőlőtőn vagyunk. Úgy véljük, a szülői házból hozott vallásosság, a templomba járás, a napi ima elég ahhoz, hogy a szőlőtőn legyünk. Ezek hamis gondolatok. Jézus az igazi szőlőtő. Ha benne van az életünk, akkor fog csak feltörni az élet forrása. Akkor valóban ő lesz számunkra a világosság, az üdvösség, az élet. A szőlővessző csak akkor terem, ha a szőlőtőkén van, ha egységben van vele. A gyümölcsből derül ki, hogy megvan-e ez az egység. Ha osztozunk, szolgálunk, békességet tudunk teremteni, ha kezünk simogat, szavunk buzdít és vigasztal, akkor láthatóvá válnak Jézusban termő gyümölcsseink.

Jézus mondja: *„Maradjatok bennem, akkor én is bennetek maradok. Aki bennem marad, az bő termést hoz.”* Az legyen a célunk, hogy élő, napi kapcsolatban legyünk Krisztussal, igaz egységben a Szentlélek által.

Legyünk élő szőlővesszők, legyünk az Egyház élő tagjai!

Gyurgyóka közösség Pécs

Május 4., hétfő**Jn 14,21-26**

Ki szereti Jézust? Aki vele járt? Vele evett, hallgatta tanításait? Aki étellel, itallal kínálta, aki szállást adott neki? Aki azt mondta: „Uram, Uram?” Mindez fontos. De a legfontosabb: a parancsok megtartása. *„Aki parancsaimat ismeri és megtartja azokat, szeret engem.”*

Mi a legfőbb parancs? *„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”* (Mk 12,30-31) Minden tettünket a szeretet vezérelje!

Jó, ha enni adok az éhezőknek, inni adok a szomjazónak, befogadom az idegent, felruházom a ruhátlant, meglátogatom a betegeket és a fogságban lévőket. Ez viszonylag egyszerű dolog: elmegyek és „szeretek” egy-két órán keresztül, vagy még egyszerűbb: kitöltök egy csekket.

A legszorosabb kapcsolat családomhoz, rokonaimhoz, barátaimhoz fűz. A rászorulók segítése is fontos, de sokkal több időt és energiát kell szánnom szeretteimre. Nemcsak időt, de szeretetet, türelmet, megbocsátást, meghallgatást, megerősítést. Mert kitől várhatnák mindezt, ha nem tőlem, aki a legközelebb állok hozzájuk?

Honnan lesz mindehhez erőm, türelmem? Nagyon fontos, hogy jó legyen az Isten-kapcsolatom. Minden nap rá kell szánnom az időt, energiát a Vele való kapcsolat ápolására is. Ha szeretem Jézust, és vállalom ennek minden következményét, akkor Jézus is, és az Atya is szeretni fog engem, és kinyilatkoztatja magát nekem. Rádásként elküldi a Szentlelket, aki megtanít mindenre és eszembe juttat mindent, amit Jézus mondott.

Makai Ágnes, Pilisborosjenő

Május 5., kedd

Jn 14,27-31a

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja.”

Az életem ajándék. A Nap, a hegy, a víz, a virág, a fa, a felhő, az eső, a meleg, a hideg, ... mind-mind ajándék. Lélegzem, látok, hallok, járok, futok, gondolkodom, érzek, szeretnek, szeretek. Édesanyám, édesapám, feleségem, gyermekeim, unokáim, barátaim, buszvezető, koldus, eladó, rendőr, orvos, ... – ajándékok. Békesség, csönd, nyugalom, zene – ajándék.

De mi van most bennem? Félelem, nyugtalanság, szomorúság, fásultság, szorongás, düh? Hol van Jézus békéje? Azt mondta, hogy itt hagyja, hogy odaadja, hogy nekünk...

Hol van Uram a Te békéséged? Adj békét Uram! Adj békét! Add már azt a békét!!! Nem. Nem kapom. Nincs sehol. Pedig fizetnék érte, megvenném, kérem, megköszönném, de nincs, nem kapom. Mi van már? Békességet akarok! Nekem jár, én keresztény vagyok, nekem ígérted! NEKEM! Na jó, nekünk, de abban én is benne vagyok.

"Nem úgy adom ..., ahogyan a világ adja" – nem, nem úgy.

Az életem ajándék. A Nap, a hegy, a víz, a virág, a fa, a felhő, az eső, a meleg, a hideg, ... mind-mind ajándék. Lélegzem, látok, hallok, járok, futok, gondolkodom, érzek, szeretnek, szeretek. Édesanyám, édesapám, feleségem, gyermekeim, unokáim, barátaim, buszvezető, koldus, eladó, rendőr, orvos, ... – ajándékok. Békesség, csönd, nyugalom, zene – ajándék.

Hálás vagyok. Megajándékozott.

De hol a Nap, hetek óta nem látom; hol a virág, itt csak aszfalt van. Ja igen, Neked jó, te még szaladgálsz, de nekem fáj a térdem. Rendszerben, Neked jó, de nekem már régen meghalt az apám, a fiam ma megint undok volt, pedig mi mindent megtettem érte! Mi az, hogy csönd, mindenki kiabál, veszekszik. Amúgy meg már alig látok szemüveg nélkül és különben is, mi ez a csöpögős duma, hogy ajándék meg hála?

Vagyok. Emlékezem. Jó dolgokra és rosszakra. Érzek. Remélek. Számolom, hogy mit kaptam ma, mennyi jót és mennyi rosszat. Mindig több a jó. És a rosszból mennyit tudtam volna elkerülni, ha másképp cselekszem. Mindig akad ilyen. Legközelebb megtehetem. Nem a „minden jó békéjét” adod nekem, hanem a „vedd észre a jó dolgokat” és a „váltottass azon, amin tudsz” békéjét. A Te békédet, a Te békéségedet. Nem úgy, mint a világ. Nem vehetem meg, nem elég várnom, kérnem, követelnem. Meg kell találnom, mint az elrejtett kincset, az elveszett bárányt. Meg kell dolgoznom érte. De ez jó! Ettől értékes, ettől az anyám és a Tiéd, én Uram, én Istenem!

Botlik Bence, Budapest

„hiszen nélkülem semmit sem tehettek”

A szőlőtő és a szőlővessző valódi szimbiózis: a szőlővesszők nem élhetnek a szőlőtő nélkül, de a szőlőtőnek sincs értelme dúsan termő szőlővesszők nélkül. Ez a példabeszéd az egymásra utaltságot jelenti: létünk értelme Istenbe – Jézusba oltottságunktól függ, de bizonyos értelemben Jézus is ránk van utalva a világban, amennyiben gyümölcsstermő életünkkel Őt, az Ő örömhírét képviseljük az emberek között.

Ahogy az Atya és Jézus egyek voltak gondolatban, szóban és tettekben, úgy kell nekünk is szorosan kapcsolódnunk életünkkel Jézushoz. Napi Isten-kapcsolat nélkül nem remélhetjük, hogy hűségesek tudunk lenni és megmaradunk a világ ellenében a jézusi elvek mellett.

Hatékonyágunk szoros kapcsolatban van lelki életünkkel, napjaink végiggondolásával és a jézusi értékekhez való igazításával. A Jézusban való élés azt jelenti, hogy tetteinket, szavainkat családban, közösségben, munkahelyen, baráti társaságban összhangba hozzuk a jézusi tanítással. Nem élhetünk kettős életet, mert ez mindenképpen a gyümölcsstermés rovására menne.

Hogyan lehetek gyümölcsöt hozó, miként kerülhetem el, hogy gyümölcstelen, értelmetlen, tűzre dobható életet éljek?

A jézusi tanítást megismerve, fel merem-e vállalni a lét- és sorsközösséget Jézussal?

Kovácsné Kosztolányi Mari, Karancsalja

Május 7., csütörtök

Jn 15,9-11

„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait és szeretetében maradok. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen tibennetek és örömtök ezzel teljes legyen.”

A szöveg kulcs-üzenete: *Maradjatok meg szeretetemben*. Mit jelent ez? Hogyan lehet megmaradni Jézus szeretetében?

Az Atya nagyon szereti Jézust. Ezt csodák hitelesítik a környezet és a tanítványok számára. Jézus azt mondja, nagyon szereti övéit. Ez pedig kézzelfogható tapasztalat a tanítványok számára. Jézus egyenlőségjelet tesz az Atya Jézust-szeretése és az ő tanítványokat-szeretése közé. Azt kéri Jézus övéitől, hogy maradjanak meg abban a szeretetben, amit tőle tanultak.

Hogyan tudnak a tanítványok megmaradni a Jézustól tanult szeretetben? Úgy, hogy megtartják „parancsait”. Mik lehettek ezek a parancsok? Egyébként is: önérzeteskedő világunk számára sértően hangzik a „parancs” szó. Valószínűleg akkor más árnyalattal bírt, mint ma. Megpróbálom műfordítani: **Ha azt teszitek, amire tanítottalak titeket, ha olyan lelkülettel éltek, mint én.**

Mik voltak ezek? Például, hogy nem hívjuk le az Isten haragját a bennünket-nem-befogadókra, ha bűnöst Istenhez visszaszeretni – nem pedig megkövezni – akarjuk. Ha a szükségben is megosztjuk másokkal amink van, a keveset is. Ha elmondjuk, hogy a szerető Atya visszavárja, mindig várja még a tékozló fiát is. Jézus és a tanítványok közötti, jó másfél évnyi megélt gyakorlat, átélte tanítás.

Mit ígért mindezért cserébe? Gazdagságot, hatalmat, dicsőséget? Nem, ennél sokkal értékesebbet: az ő örömét, a tanítványok által megtapasztalt, a környezetére is kisugárzó teljes értékű örömet.

Bajnok László, Budapest

„...én választottalak titeket és arra rendelvelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. ... Ez az én parancsom: Szeressétek egymást!”

A János által lejegyzett mondatok az Evangélium legismertebb idézetei közé tartoznak. A keresztény kultúrkörhöz tartozók többsége valószínűleg minden szavát hibátlanul tudja idézni. Ki ezt, ki azt hangsúlyozza, mégis talán a legnépszerűbb, a leggyakrabban hallott mondat ez: „*Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle*”. Gyakran hajlamosak vagyunk elfeledkezni arról, hogy ez a jézusi ígéret súlyos feltételekhez kötött.

Jézus minden mondatával az Atyától hallottakat akarja átadni tanítványainak. **Mélyen átélt tapasztalata alapján a szeretet megélését tartja az Atya legfontosabb üzenetének.** Elmélkedési szakaszunk nyitó és záró mondata egyaránt ezt hangsúlyozza. A többi állítás ezt magyarázza, méghozzá igen kemény, mondhatni szokatlanul parancsoló stílusban: úgy **kell** szeretnünk egymást, ahogyan Jézus szeretett bennünket, akár életünket is föláldozva, de nem szolgaként, tudatlanul, hanem az Atya igazságaiba barátként kiválasztva és beavatva, **munkálkodásra és gyümölcstermeszre rendelve.** Mindezek feltételei annak, hogy mi is átéljük a Teremtő Atya lényegét, és ne tudjunk, ne akarjunk mást kérni Tőle, mint amit Ő adni képes: szeretetének Lélkét. Ez a Lélek tud bennünket megerősíteni, hogy legyőzzük magunkban a rosszat és a gyengeséget.

Mit teszek azért, hogy ne a világ hazugságai, hanem a szerető Isten Lelke erősödjék bennem? Gyümölcstermő az életem, vagy csak élősködője vagyok a környezetemnek?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

„*Ha a világból valók volnátok, mint övéit szeretne benneteket a világ. De mert nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak benneteket a világból, gyűlöl benneteket a világ.*”

„... *kiválasztottalak benneteket ...*” – aligha akad ennél örömtelibb üzenet, ha olyantól hallja az ember, akit szeret, akit tisztel, akiben bízunk. Gondoljunk csak a diákra, akit a szeretve tisztelt tanára megbíz valami apró feladattal – hogy dagad a keble a büszkeségtől! Vagy eszünkbe juthat a kicsi gyerek, aki bizony néha megkérdezi az anyukájától, hogy ’hogyan választottál ki éppen engem, hogy én legyek a te gyereked?’ Vagy a szerelmes, aki a föld fölött lebeg a boldogságtól, ha választottja viszont-választja őt... Kiválasztottnak lenni ilyenkor nagyon jó! Visszaigazolást kap az ember arról, hogy személy szerint ő a fontos.

De Jézus mondatából az is kiderül, hogy ez a kiválasztás egyben elválasztás is: „... *kiválasztottalak benneteket a világból ...*”. Van, amit el kell hagyni, van, amitől el kell szakadni; vannak utak, amelyeken nem lehet tovább járni. Átsuhanhat az emberen némi veszteség-érzés, némi lemondás-tudat, de azért még ez is egész jó hír. Bekerülni az „elit-csapatba” – ki ne vágyrna erre?

Az majd csak második (vagy többedik) gondolatként merül fel, hogy ez bizony egyrészt többlet-feladatokkal, megnövekedett elvárásokkal jár: magammal szemben is, de mások felől nézve is. Másrészt aki kiemelkedik a tömegeből, az a figyelem középpontjába kerül: hogy gyűlölik-e, vagy „csak” irigyek rá, netán a nyelvüket köszörülük rajta, vagy esetleg megmosolyogják, kihasználják ... – helyzete válogatja. De az biztos, hogy a kiválasztott – kiemelt – bizony mások céltablájává válik.

És csak az tud egészséges lélekkel továbbhaladni a kiválasztottak keskeny, buktatókkal nehezített útján, aki biztos abban, hogy az út a célhoz visz. Jézus is csak ezzel a tudattal volt képes hűségesen kitartani mindhalálig: tisztában volt a maga kiválasztottságával – hogy ő a Szeretett Fiú –, és meg akart maradni ebben a „szeretett fiú”-ságban, nem akart csalódást okozni a Szeretett Atyának. Ugyanerre választotta ki övéit: akkor és azóta. Ő többlet nem tud tenni – a folytatás már rajtam-rajtunk múlik!

Schanda Bea, Budapest

Május 10. – Húsvét utáni 5. vasárnap – Jn 15,9-17 – Szeretet és öröm

Jézus ebben a szakaszban a legfontosabb dologról, a szeretetről beszél – Isten belső életének törvényéről. Saját példáját hozza tanítványai elé, s élénk.

Jézus nem azért szeretné, hogy hallgassunk rá, mert ő akar lenni a „kapitány”, hanem mert csak így lehet „teljes örömben” részünk. Ez pedig valami lényegileg más, mint a jókedv, a vidámság, a pillanatnyi elégedettség... A „teljes öröm” az Igaz Úton járás biztonsága; az Istenhez tartozás boldogsága; a bizalom, a remény és a szeretettség naponkénti megtapasztalása. Ezt a fajta örömet nem befolyásolják a napi gondok, kudarcok sem.

Jézus barátaiért adott életét durván kioltották a kereszten. Nekünk többnyire nem egyszerre, de ugyanazzal a kitartó hűséggel kell odaadnunk a magunkét. A szeretet tettekben nyilvánul meg. És itt nem kell feltétlenül nagy dolgokra gondolnunk. Veronika kendőnyújtása sem volt valami eget verő cselekedet, de ott és akkor ez a kis mozdulat a lehető legtöbb volt. Néha egy-egy tanúságtevő mondat, simogató–vigasztaló–biztató szó, meghallgatott bánat, egy apró fizikai segítség csodákat tehet.

Az Atyában megbízhatunk! Ő tudja, hogy mi válik hasznunkra, és mi okozhat bajt. Ha hozzá tartozunk, életünk gyümölcsstermő lesz. Minden kicsi jótett számít, de miért ne lehetnénk nagylelkűbbek? Miért ne oszthatnánk mosolyt, időt, pénzt túlcserélve mértékben? A mai világban olyan sok pofon éri a szerető Istent, legalább nekünk örülhessen minél gyakrabban.

A Jézus nevében kért dolgok teljesítésére ígéretet kaptunk. De csak akkor, ha ez nemcsak kegyes szófordulat, hanem Istenünk szándékaival egyező gondolat is. Adj, Uram, bölcsességet, hogy túl tudjunk emelkedni földhöz ragadt gondolkodásunkon, s mind jobban közelítsünk ahhoz az isteni látásmódhoz, amely megoldást képes nyújtani a világ összes bajára.

Gyurgyóka közösség Pécs

Május 11., hétfő

Jn 15,26-16,4

„Ha eljő...”

Kit ígér az apostoloknak, kit ígér nekünk Jézus ebben a szentírási részben?

Sokféleképpen ismerjük, sokféleképpen nevezzük:

Isten Szentlelke, Szentlélek, Igazság Szelleme, Igazság Lelke, Lélek, Bátorító, Vigasztaló, Segítő, Atya és Fiú Lelke.

Ugye tudnád még folytatni Te is testvérem?

Ő a Kapocs köztem és Mennyei Atyám, Jézusom között.

Ő a Kapcsolat lélektől lélekig.

A lelkiismeretem, a belső érzéseim, melyek Hozzá vezetnek.

Egy biztos: a testhez, testi érzékeléshez nincs köze, a szellemhez, gondolkodáshoz annál több.

Őt várjuk, aki által „ti is tanúskodni fogtok”.

Hogyan tanúskodhatok?

Magatartásommal, szavaimmal, tetteim által.

Ha mindezek Jézusi szeretetből fakadnak, ha Mennyei Atyám Országát építik.

De könnyű volt leírni...bezzeg a mindennapok teperésében annál nehezebb a megélése...de:

Örülök a Bizonyosságnak és várom, hiszen a Lélek ERŐT ad, BÁTORSÁGOT ad, VIGASZT nyújt, FIGYELMEZTET, MEGVILÁGOSÍTja gondolataimat, MÉRLEGre teszi tetteimet.

Tóth Andrea, Salgótarján

„Jobb, ha elmegyek...”

A búcsúzó Jézus azt mondja tanítványainak, hogy jobb nekik, ha ő elmegy. Különben sosem nőnének fel, sosem állnának saját lábukra. Ezen kívül sosem értenék meg igazán a tanítását, nem gondolkodnának el komolyan rajta. Azon kívül, sosem gondolnának bele, hogy hová ment, mi van a halál után.

Szerénytelenül magamra gondolok és gyermekeimre, tanítványaimra: Jobb lesz nekik, ha meghaltam? Segít nekik abban, hogy igazán felnőtté váljanak? Belegondolnának-e jobban abba, amit rögeszmésen nekik mondogattam, vagy falra hányt borsó maradna minden? És erősödne-e a hitük abban, hogy van tovább? Hogy vár az igazi atyai ház? Hogy a halál után is találkozunk?

Egyszóval, eljönne-e hozzájuk a Vigasztaló?!

Istenem, amíg még élek, add, hogy erősödjön az én hitem, reményem és főleg a szeretetem, mert e nélkül színjáték lenne csupán az életem...

Kovács László, Budapest

Kamaszkoromban nagyon vágytam arra, hogy legyen egy Abszolút Igazság, aki/ami megmondja nekem, hogy mi az igazi igazság. Kavartak bennem az érzelmek, indulatok, a kétségek, a kíváncsiság, a félelem minden újtól. Jó lett volna, ha ott és akkor egy láthatatlan ujj rámutat nekem az útra vagy csak egyszerűen sugall nekem egy gondolatot, hogy „Ez az igazság!”. De nem volt ujj, sem isteni sugallat nem jött. És én csak vártam, és vergődtem két part között, és nem tudtam mi az igazság.

Aztán teltek-múltak az évek, és tovább kerestem az igazságot. Lassan sejteni kezdtem, hogy (számomra) nincs fekete és fehér, hanem a szürkének árnyalatai vannak, és hogy minden rosszban van valami jó, és hogy minden éremnek két oldala van. Úgy gondolom, hogy mindenben meg lehet találni a pozitívát, a jót, amitől többek leszünk, amivel adni/segíteni/jobbá tenni tudunk, és az igazság valahol ezen az oldalon állhat.

Amíg nem jön el az Igazságnak Lelke, csak annyit tudunk tenni, hogy hisszük és követjük azt amit a mi igazságunknak gondolunk, de én éppen ennyire fontosnak tartom azt is, hogy tiszteletben tartsuk mások igazságát!

Kovács Flóra, Budapest

Az emberi szeretet-kapcsolatok legnehezebb próbatétele a testi közelség megszűnése, a halál tapasztalata. A halálára készülő Jézus vigasztalja tanítványait. Két ténnyel is:

1. Halála után hamarosan újra meglátják élve Őt.
2. Ahhoz az Atyjához jut el halálában, akinek van hatalma a halottak feltámasztására.

Jézus ellenségei örülnek majd halálának, követői pedig szomorkodnak emiatt. Megvigasztalja övéit azzal, hogy rövidesen viszontlátják, és újra közöttük lesz.

Mennybemenetele után – 10 nap múlva – a Vigasztaló SZENTLÉLEK által beléjük költözik. Így közelebb kerül hozzájuk, mert ilyen fokú együttlét a testeknek nem lehetséges.

Az Isten Országa, vagyis Isten uralma Jézus ígérete szerint bennünk és közöttünk megélhető valóság. Ez nem pusztán elhívés kérdése, hanem mély meggyőződése Krisztus követőjének. Ebből források elvehetetlen örömeink. Az Isten-és emberszeretben leélt életű testvéreinkről valljuk, hogy a mennyei Atya házában végleges lakóiként örökös örömben léteznek és példájukkal, tanításukkal segítenek hozzájuk jutni, és véglegesülni a Szeretemben.

- Hol tartasz ezen az úton?
- Szomorkodsz, gyötrődés még a mulandóság miatt?
- Mennyire él benned Isten Lelke?
- Elvehetetlen már örömed?

Várnai László, Balatonboglár

Május 15., péntek

Jn 16,20-23a

Mint sok minden más, ez az evangéliumi rész is példaértékű. Mégpedig Jézus bátorító, megértő szavai tanítványaihoz. Segít nekik elfogadni ezt a torokszorító jelenetet, ami az elválás miatt van bennük.

Jézus, szokása szerint életből vett példával próbálja oldani a jelent.

Számunkra mi az, ami eltanulható, életünkbe beemelhető Mesterünktől? Pl.: próbáljuk meg elfogadni életünk érthetetlen eseményeit, a nem éppen magasba repkedő érzelmi magatartásunkat. Próbáljunk meg hinni a változásban, ami nem enged beleragadni a jelen lehúzó állapotába.

Aztán, mások életét látva, panaszait hallva, amikor a tanítványokhoz hasonló lelkiállapotba kerül, legyünk segítségére a felállásban, továbblépésben! Legyek fogékony a testvérbarát szükségleteire! Legyek érző, értő, bátorító, továbblendítő!

Kívánom, hogy mindannyiunk segítője legyen a Lélek, és ne csak emlék legyen a kiáradásának ünnepe, hanem valóságának megélésévé válhasson!

Tölösi Magdolna, Bánya

Május 16., szombat

Jn 16,23b-28

Valószínű, hogy volt a tanítványoknak addig is kérése az Atyához. Bizonyára meghallgatásra is talált. Nincs földre hullt ima, mondotta volt egy kedves testvérünk, aki iskolázatlan volt ugyan, de sokan jártunk hozzá, Istentől kapott bölcsessége miatt, tanulni, tanácsot kérni.

Jézus nevében kérni azonban más. Jézus nevében csak az tud kérni, akinek ez a név az életet jelenti. Az utat, az igazságot és az életet. Az úton járást, az igazság keresést, Jézus szerinti élet utáni vágyakozást. Ha kedvessé lett nekünk Jézus, ha életünk értelmévé, mozgató rugójává vált, akkor az Atyánknak – kicsit furcsa szóhasználattal – érdeke, hogy támogasson bennünket e törekvésünkben.

Jézus azt szerette volna, ha fellobban a láng, amit közénk hozott.

Az Atyánk szeretné, ha fellobbanna a láng, amit Jézus közénk hozott.

Mi is szeretnénk? Ha igen, megkapjuk a támogatást, ha Jézus nevében kérjük.

S ezzel kapcsolatban bármit megkapunk, mert Jézus nevében maradva, csak ezzel kapcsolatos kérés ötlik fel bennünk.

Isten Szent Lelke lobbantsa fel ezt a vágyat, ezt a lángot!

Dombi Zsuzsa, Bánya

Május 17. – Jézus mennybemenetele – Mk 16,15-20 – Egyetemes küldetés

Jézus feltámadása után 40 napig még együtt volt tanítványaival. Végül elment velük Jeruzsálem határához, egészen Betánia közelébe, s miközben beszélt hozzájuk, egyszer csak látták, hogy felemelkedik, és egy pillanat alatt felhő takarta el őt.

Jézus visszalépett eredeti létformájába, már nem kötötték többé a tér és idő korlátai, egyidejűleg újra mindenütt jelen lehetett. A Mennybemenetel napját az ősegyház a 4. századig a Szentlélek eljövételével együtt, pünkösdkor ünnepelte. Ezután került át ez az ünnep a húsvét utáni 40. napra. A katolikus egyházban 1918-ig ez volt a húsvéti szentáldozás határnapja, ebből ered az egyedülálló magyar név: áldozócsütörtök.

Jézus a világ látható részéből visszalépett a láthatatlan részébe. Az Isten jobbán lenni az ókori kifejezések értelmében azt jelenti, hogy azonos hatalommal rendelkezni, mint az Isten. Jézus a feltámadását követő utolsó megjelenésekor beszédet intézett a tanítványokhoz a rájuk váró küldetésről. Megbízta őket az evangélium hirdetésével. Az apostolok úgy értelmezték ezt a parancsot, hogy mindenhol, mindenkit meg kell nyerniük az Isten Országá ügyének. Ha pedig csak néhányakat is sikerült hitre vezetniük, akkor máris megsokszorozódott a hirdetők száma.

Mindannyiunknak szól Jézus felhívása: *„Menjete el az egész világra, és tegyetek tanítványommá minden nemzetet!”* Ehhez meg kell ismernünk, megértenünk és életre váltanunk az Örömhírt! Gyakran keresünk kibúvókat a küldetéseljesítés alól. „Uram, még nem ismerlek eléggé, nem élem igazán Igédet, még nem vagyok alkalmas arra, hogy tanúságot tegyek Rólad!” De Isten sosem vár tőlünk lehetetlent! Annyit kell továbbadnunk a Jó Hírből, amennyit megértettünk. Természetesen egyre inkább úgy kell élnünk, hogy meglássák rajtunk az élet értelmét és célját. Ha derűvel tudjuk megélni mindennapjainkat egészen életünk alkonyáig, ha szavaink és tetteink – legalább nagyjából – szinkronban vannak egymással, akkor Isten szeretetének megtapasztalható, kézzel fogható jeleivé válunk a világban. Egyben hitet tehetünk a mellett is, hogy életünknek van folytatása a halál után is, Isten csodálatos jelenlétében.

Gyurgyóka közösség Pécs

Május 18., hétfő

Jn 16,29-33

„Így szóltak hozzá tanítványai: Íme most nyíltan beszélsz, és semmi példázatot nem mondasz. Most tudjuk, hogy tudsz mindent, és nincs szükséged arra, hogy valaki kérdezzen téged: ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél. Jézus így válaszolt nekik: Most hiszitek? Íme, eljön az óra, és el is jött, amikor elszéledtek, mindenki az otthonába, és engem egyedül hagytok: és mégsem vagyok egyedül, mert az Atya énvelem van. Ezeket mondom nektek, hogy én bennem békességetek legyen. A világon nyomorúságtok van, de bízzatok, én legyőztem a világot.”

Az ezelőtti részben arról beszél Jézus tanítványainak, hogy már nem példázatokban fog beszélni nekik az Atyáról, hanem nyíltan, és nem Ő fogja kérni az Atyát értük, hanem ezután egyenesen az Atyához fordulhatnak kéréseikkel, mert bármit kérnek az Ő nevében az Atyától, megadja nekik, és az örömük teljes lesz. Ez azért lehetséges, és azért lesz így, mert az Atya szereti őket, amiért ők szeretik Jézust, és hiszik, hogy az Istentől jött. Ő az Atyától jött ebbe a világba, és ismét elhagyja ezt a világot, és visszamegy az Atyához.

Az ezutáni részben hangzik el Jézus főpapi imádsága, melyben kéri az Atyát, hogy tanítványait őrizze meg. Ne vegye ki a világból őket, csak őrizze meg a gonosztól, és egyek legyenek úgy, ahogy Ők – az Atya és a Fiú – egyek.

Tehát Jézus életének a legutolsó szakaszában, az utolsó vacsora után, és az elfogatás előtti időszakban jutnak el odáig a tanítványok, hogy már nem kell kérdezniük semmit Jézustól, már nem kell példázatokban beszélnie Jézusnak, és már a tanítványok is egyenesen az Atyához fordulhatnak. Mi a záloga ennek az „egyenes beszédnek”? A TUDÁS, hogy tudják, hogy Jézus mindent tud, a HIT, hogy hiszik, hogy Jézus az Atyától jött, a SZERETET, amellyel szeretik Jézust, és ennek következtében az Atya is szereti őket (ezért fordulhatnak egyenesen az Atyához).

Következmények:

Bár a világban NYOMORÚSÁGUK van, mégis BÉKESSÉGET, ÖRÖMÖT, EGYSÉGET élnek meg (olyant, mint Jézus és az Atya egysége), mert Jézus így vigasztalja őket: BÍZZATOK, ÉN LEGYŐZTEM A VILÁGOT. Törekedjünk a TUDÁSRA, a HITRE, a SZERETETRE, hogy elnyerjük Jézus BÉKÉJÉT, ÖRÖMÉT, az EGYSÉGET és a BIZALMAT, hogy Mesterünk legyőzte a világot!

Debreczeni Zsuzsa, Budapest

Mit jelent megismerni az igaz Istent?

„Az örök élet az, hogy megismerjük az egy, igaz Istent” (Jn 17,3) – olvashatjuk az evangéliumban.

Jézus mindent megtett, hogy elvállalt küldetését teljesítse. Ezzel dicsőítette meg az Atyát, hiszen bemutatta övéinek, hogy milyen is valójában az igaz Isten. Az Isten életét akarta elénk tárni, elénk élni. Elindított tehát a Földön egy olyan folyamatot, amely az önzéssel, erőszakkal teljesen ellentétes. Azt az életet fogalmazta meg, és erősítette föl, amit az Atyánál tapasztalt, s amit itt is el akart terjeszteni közöttünk.

Úgy tűnik azonban, hogy az örök élet elnyerése nem magától értetődő minden ember számára, hiszen a megismert igazságot el is lehet utasítani. Vagy mégsem? János evangéliumának analizéséből kiderül, hogy Isten világában az ismeret = szeretet. Vajon érvényes-e ez, és milyen körülmények között immanens életünkben?

Egy ismeretre lehet igen-t, és nem-et is mondani. De lehet-e egy egész testünket-lelkünket megrázó szeretet-élményt elutasítani? Csak akkor mondhatom, hogy megismertem Istent, ha cselekedeteim közben – különböző intenzitással, de – mindig igyekszem átélni ezt az egész lényemet megrázó szeretet-élményt is.

Igyekszem-e úgy adni, hogy a másik örülni tudjon, másrészt törekszem-e együtt örülni azzal, akit megajándékozok? Képes vagyok-e úgy elfogadni, hogy közben próbálom kimutatni egyrészt azt, hogy valóban szükségem van a másik segítségére, másrészt azt is, hogy örülök és hálás vagyok a másik segítségéért. (Ehhez persze a szakfandert el kell dobni, és vállalnom kell a szeretet kiszolgáltatottságát.) Mindezt miért?

Hadd fordítsam meg a kezdő mondatot. Ha megismerjük az egy, igaz Istent, az az örök élet, azaz Isten élete bennem. Él-e bennem Isten, meglátszik-e ez cselekedeteim tartalmában és hogyanjában? Képes vagyok-e én is – Isten életét mások elé élve – teljesíteni küldetésemet.

Bóta Tibor, Budapest

Milyen időszerű olvasmány a „Kapcsolat” évében azt olvasni, amit Jézus mond az Atyának: megőriztem őket, megtartottam őket. S ennek ellenére aggódik övéiért. Az Atya oltalmára bízta őket, mert ez a legtöbb, amit tehet.

Jézus nem a világból való, tanítványai sem, de Jézus ismeri a világot. Tudja, hogy hatásaitól nem tudjuk, vagy nem akarjuk teljes mértékben függetleníteni magunkat. Miért is kell, hogy ez így legyen? Az Isten-teremtett világban miért idegen az Isten világa?

Jézus a veszteségéről is beszél. Júdás az, s ez biztatás is lehet számunkra. Mindent megtéve, nyugodt lelkiismerettel el kell tudnunk fogadni a másik ember szabad akaratából fakadó döntést.

Jézust boldoggá tette az Atyával való egység. Ezt a boldogságot szeretné tanítványainak és minden embernek. Azonban sokszor gondoljuk, hogy nem ez az egyetlen boldogság. Más felé kacsingatunk. Futjuk köreinket és még jó, ha időben észrevesszük, hogy mi adja a valódi boldogságot.

Több kérdés is felmerül bennem:

- Sikerül-e vagy sikerült-e megőriznem a rám bízottakat?
- Veszteségeimet elfogadom, tanulok belőlük és ösztönöznek-e, vagy kijelentem, hogy nem vagyok alkalmas tanítványgyűjtésre?
- Célom-e napról-napra szorosabb kapcsolatot építeni Istennel, társammal, gyermekemmel, unokáimmal, barátaimmal?
- Aggódásaimban az Atya oltalmát keresem-e?

Benéné F. Éva - Budapest

Május 21., csütörtök

Jn 17,20-26

Jézus az egységért könyörög, ahogy ő az Atyával, úgy mi Vele és egymással egységet alkossunk. Sajnos ezt az elmúlt évezredekben kevés sikerrel valósítottunk meg. Pedig ez lenne az emberiség végső célja. Túl nagy szavak ezek, talán nem is gondolunk bele, mégis, mégis...

Hogyan kezdhethetnénk neki? Egy XVI. században élt taoista bölcsele szavait idézném: „A régiek, akik tiszta erkölcsi összhangot akartak a világban, először a nemzeti életüket rendezték el; akik el akarták rendezni nemzeti életüket, először otthoni életüket szabályozták; akik otthoni életüket akarták szabályozni, először egyéni életüket művelték; akik egyéni életüket akarták művelni, először a szívüket hozták rendbe; akik szívüket akarták rendbe hozni, először akaratukat tették őszintévé; akik akaratukat akarták őszintévé tenni, először eljutottak a megértéshez; a megértés a dolgok ismeretének felkutatásából származik. Ha a dolgok ismeretét elnyertük, akkor elértük a megértést; ha a megértést elértük, akkor az akarat őszinte, ha az akarat őszinte, akkor a szív rendben van; ha a szív rendben van, akkor műveljük egyéni életünket; ha egyéni életünket műveljük, akkor az otthoni élet szabályozva van; ha az otthoni élet szabályozva van, akkor a nemzeti élet művelése az alapja mindennek. Lehetetlenség, hogyha az alap rendetlen, fölötte rendes legyen az épület. Sohasem volt olyan fa a világon, amelynek törzse karcsú, s felső ágai nehezek és erősek. A dolgoknak oka és következménye van, az emberi ügyeknek kezdete és vége. Ha az egymásra következés rendjét ismerjük: ez a bölcsesség kezdete.”

Tehát az egység megteremtését önmagunkkal kell kezdeni. Nap, mint nap, kitartóan. „Táncolni kell, Uram! A zene majd csak megjön valahonnan...”

Mészárosné Somogyi Beáta, Zirc

Május 22., péntek

Jn 21,15-19

Jézus háromszor kérdezi Pétertől, hogy szereti-e. Legeltesd juhaimat! – ezekkel a szavakkal bizza rá a tanítványokat.

Mit érezhetett Péter? Nagyon szerette az Urat, biztos nem esett neki jól, és szomorú volt, hogy újra és újra bizonygatnia kellett az iránta érzett szeretetét. Jézus csak azért kérdezte Pétert, hogy meggyőződjön minderről, hogy valóban Péter az, akire rábízhatja a barátait. Jézus nagyon szerette a tizenkettőt, és tudta, hogy kire bízhatja őket. Péter kapta ezt a feladatot, ami persze felelősséggel is járt. Péter később megtagadta Jézust háromszor is, amit talán ezzel a hármas szeretet kinyilvánítással tesz jóvá.

Tudom-e, hogy mit kaptam feladatomnak az Úrtól?

Teszem-e a dolgomat? Imádkozok-e eleget, hogy sikerüljön?

Istenem, segíts, hogy mindennap tudjak újra és újra tiszta lappal indulni, és jóvátenni a mulasztásaimat, a tagadásaimat.

Dénes Zoltánné Zsuzsa

Május 23., szombat

Jn 21,20-25

Jézus mennybemenetele előtt elbúcsúzott tanítványaitól és Péternek kiemelten is meghagyta végső üzenetét, hogy „Legeltesd juhaimat!” És akkor meglátja Péter Jánost, a szeretett tanítványt és megkérdezi Jézust: „vele mi lesz?” Csak nem felejtette ki Jézus Jánost, kire az édesanyját is bízta, őhózzá miért nincsen semmi személyes szava. Ő miért marad ki a nagy búcsúzásból és szerepkiosztásból? Jézus talán kicsit keményen válaszol: „Te kövess engem!” Ne foglalkozzál azzal, hogy mással mi lesz, máshoz milyen a viszonyom, másnak mit ígérek, mástól mit kérek. Te azzal foglalkozzál, amit neked szánok, amit tőled kérek.

Mi is gyakran vagyunk így. A másinak szánunk feladatot, a másikat toljuk előtérbe, azt akarjuk, hogy a másik is kapjon valamit – könnyűt, de inkább nehezet. Ha már ránk nagy teher hárul, jusson másnak is. Senki ne maradjon ki az nagy össznépi feladatvállalásból. Jézus arra figyelmeztet itt bennünket, hogy ne a másik terhére nézzük, hanem a magunkét fogadjuk el. Ne méricskéljük, hogy kinek könnyebb, vagy nehezebb, hanem bizzuk abban, hogy Isten mindenkinek azt a feladatot szánja, ami őt előviszi, ami őt

teljesebbé teszi. Péternek az első egyház vezetése jutott, majd Rómában a keresztthalál. János – fiatalemberként – Máriával élt távol hazájától, nem lett saját családja, az öregkort megélve próbált eligazodni a fiatalkorában megismert Jézus gondolkodásán. Kinek volt nehezebb? Vagy könnyebb? Nem méricskélés kérdése ez, hanem, hogy megtette-e a dolgát. Megélte-e az „emberi nagyságát”. És mi késői olvasói ennek a részletnek mikor mutatjuk meg az emberi nagyságunkat, a valódi nagyságunkat? Azt, hogy hol tartunk a szeretet és az áldozathozatal útján. Felismerni és tenni a dolgot, ez a keresztény élet feladata.

Felismerni azt, hogy itt és most, 2015-ben hogyan élem meg a saját emberi nagyságomat, hogyan lesz ott a mennyország, ahol én vagyok? Hogyan lesz ott béke, egyetértés, munka, feladatvállalás, okos és gyógyító szó, simogató és ölelő kéz, gondolat és tett? Rend a fejben és bőség a szívben. És van-e merszünk felővezni magunkat nagy feladatokra, Istennek tetsző életre? János és Péter teljesítette a felvállalt és rábízott dolgait. Most mai Jánosoknak és Pétereknek – tehát nekünk – jutott tér és feladat. És ha Jézusra figyelünk, Ő adja is. Tehát a mai feladat kettős: felismerni és – lehet, ez a nehezebb – megtenni, valósággá tenni az Isten Országát.

Garay Bandi, Dunakeszi

Május 24. – Pünkösd vasárnap – Jn 20,19-23 – Milyen lenne, ha...?

A Lélek kétféle módon szokott érkezni: hirtelen, szinte váratlanul, nagy erővel, komoly érzelmi hullámzást indukálva – de talán gyakrabban az Ószövetségben leírt szellő fuvallatában, fokozatosan, tapintatosan; a Jakab-levél bölcsessége szerint: „*Közeledjetek Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok*” (Jak 4,8).

Bizonyos, hogy a Lélek érkezésének az igazi kiváltó oka mindkét esetben az ember őszinte vágyakozása. Nem hisszük, hogy a mi szerető Istenünk spórolná, tartogatná a Lelket, ha bárhol is fogadókézséget lát. Gyakran ez a vágy nem is kimondott, inkább tudat alatti, nem konkrétan Istenre irányuló, de az bizonyos, hogy hiányt betölteni akaró.

Nagyon tetszik a jakabi mondat. Kicsit olyan, mint amikor idegen kisgyerekhez közelít az ember. Épp ésszel nem fogjuk fölkapni és agyonpuszilgatni – bár jólesne –, mert tudjuk, hogy neki ez most sok lenne. Megpróbálunk vele barátkozni, lassan közeledni, óvatosan megérinteni, és csak sok odaadott idő után ölelhetjük magunkhoz. Leggyakrabban így tesz velünk az Isten Lelke is! Legszívesebben berontana, betöltene, hogy teljesen átlényegíthessen, de ő sohasem erőszakos, annyit ad magából, amennyivel együtt tudunk működni. S az idők folyamán – jó esetben – egyre jobban értjük ötleteit, s támaszkodunk bölcsességére.

Milyen is lenne, ha csordultig lennénk Szentlélekkel? Jó lenne a közelünkben élni. Mindig. Nem félnénk senkitől és semmitől. Nem lehetne felbosszantani, elkéséríteni annyira, hogy olyat mondjunk-tegyünk, amit nem is gondolunk igazán. Úgy tudnánk szeretni az embereket, ahogyan szükségük van rá. Vigyáznánk a testünkre minden szempontból – mert az ugyebár a Lélek temploma. Nem válna ketté az „istenes” életünk a mindennapoktól, mert minden percünk-tettünk imádság lenne. Intenzíven élnénk át a nagy forgatagos napokat, de a csend szavát is. Igaz lenne ránk a mondás: „Akkor beszélj, ha kérdeznek, de úgy élj, hogy kérdezzenek”.

Ha hitünkről kérdeznének, sikeredne olyan mondatokat mondanunk, amelyek Isten felé vonzanak, és semmiképpen sem taszítanak. Olyan érdeklődéssel és tapintatos szeretettel fordulnánk mindenki, de különösen a kicsinyek, peremre szorítottak felé, ahogyan Jézus tenné, ha itt járna köztünk.

Add, Uram, hogy egyre jobban így lehessen!

Gyurgyóka közösség Pécs

A gazdag ifjú története

Az ebben a bibliai részben szereplő fiatalember a zsidó nagytanács tagja lehetett, vagy valamelyik tag közvetlen hozzátartozója.

Érdekes számomra, hogy egy olyan férfi, akinek majdnem minden megadatott – pénz, vagyon, hatalom, megbecsülés, elismerés, a nők versenyezhetek kegyeiért –, egyszer csak felfedezi, hogy valami még hiányzik az életéből. Régóta kínozhatta őt egy belső bizonytalanság, hogy még azt is kockáztatja, hogy kinevetik, mikor egy vándortanító után fut és olyat tesz, ami nem illő az ő rangjához: letérdel előtte. Ez az esemény is Pascalt igazolja, aki azt állítja: hogy mindenkiben van egy Isten alakú úr, amit semmi és senki más nem tud betölteni, csak Ő.

Valószínűleg udvariasságból szólította Jézust jó Mesternek, és nem azért, mert hitbéli megtapasztalása volt ez.

A fiú nem akart reagálni Jézus mondatára, mert nem akart bonyodalmat. (Se magában, sem maga körül.)

A gazdag ifjú nagyon csodálkozik Jézus mondatán, amiben a parancsolatok betartására szólítja fel, hiszen ő arra kérdezett rá, hogy mit tegyen ezen felül ahhoz, hogy az örök életet elnyerhesse. De még jobban csodálkozik, amikor azzal szembesül, hogy valamiben hiányossága van, és el kellene adnia a vagyonát ahhoz, hogy örök élete lehessen.

Nem erre számított. Elszomorodott, mert egyáltalán nem erre gondolt, másra számított. Meg volt győződve, hogy az anyagi életében minden rendben van. Bizonyára szépen gyarapította az örökölt vagyont, jól gazdálkodott. Ez elismerést is kelthetett a nagytanácsban. Nem értette.... Lehet, hogy arra gondolt, hogy vesz az egyháznak egy birtokot, vagy jótékonykodásból odaad valamit egy rászorulóknak, esetleg elvégez egy iskolát, áttanulmányoz egy tekercset? Nem tudom.

Jó lenne, ha nem moralizálva értelmeznénk ezt a történetet. Nem ítélkezve a gazdag ifjú, a gazdagok, a bűnösök, a világ és bárki fölött, hanem szeretném, ha magunkat látnánk ennek az ifjúnak a helyében. Úgy alkotnánk róla véleményt, mintha magunkról alkotnánk azt. Ezt a történetet nem lehet moralizálva olvasni és értelmezni. Azért nem, mert kifejezhetetlen mély érzelmek jelennek meg az eseményekben. A mi feladatunk pedig nem az, hogy tipizáljuk a gazdagokat, istentelenekeket, bűnösöket előítéleteink alapján, hanem átéljük mi is a történeten átsugárzó érzelmeket, és meglássuk magunkat a végén: hogyan is tekintünk Jézusra.

A gazdag ifjúval együtt mi is egy-egy, Isten felé tartó lépcsőfokon állunk. Ki-ki a fejlődésének megfelelően errébb vagy már arrébb. Ha fejlődni akarunk, meg kell másznunk a következő lépcsőfokot. És ez, mindenkinek másfajta lépcső. Ha merünk mi is Jézus elé állni, önvizsgálatban, imádságban, testvéri-, közösségi kontroll által mi is szembesülni fogunk fogyatkozásainkkal, hiányosságainkkal. Merünk szembesülni? Nem muszáj, hogy nekünk is szomorú legyen Istennel való találkozásunk végkifejlete. Egyes egyedül rajtunk múlik.

Döntéseink segíthetnek előrébb lépni, de sokszor nem közelebb, hanem messzebbre visznek bennünket Jézustól.

Mi történt ezzel az ifjú emberrel? Nem tudjuk. A Biblia nem ír róla többet. Nem kell a kárhozatba küldenünk, mert van itt egy vers, ami azt mutatja meg, hogy ami most lehetetlen volt e gazdag ember számára, bizonytalán nem lehetetlen az Isten számára. Itt egy epizódot láttunk. Bízhatunk benne, hogy az Isten kegyeleme nagyobb a mi képzelőerőnkénél, s egyszer ennek a gazdag ifjúnak is lehetővé vált az itt lehetetlen. Nem akarok kényszerű happy endet, csupán jó, ha tudjuk, hogy nem mi döntünk emberek élete felől.

Kálmán Márta és Kiss József, Budapest

Belehallgathatunk Péter és Jézus beszélgetésébe:

Péter: Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged.

Jézus: Bizony mondom néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fiútestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én érettem és az evangéliumért, aki száz annyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fiútestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövőendő világon pedig örök életet. Sokan lesznek elsőből utolsók, és utolsókból első.

Márk, sem a beszélgetés előzményéről, sem az esetleges következményéről nem szól. Magunkra vagyunk hagyva a töredék értelmezésében.

Megosztom veletek az én változatomat. Most nem keresem a párhuzamos helyeket, és nem nézek utána az okosok fejtegetéseinek, és az eredeti szöveget sem teszem nagyító alá. (Eléggé megkérdőjelezhető a módszerem.) Íme, az eredmény:

Péter kijelentéséből úgy tűnik, hogy egy kicsit elfáradt az ide-oda gyaloglásoktól, az eredménytelen próbálkozásoktól, a rendszertelen életmódtól. A mai viszonyokra vetítve: nem hallgathatjuk meg a híreket, nem nézhetjük meg a kedvenc sorozatunk aktuális epizódját, az aktuális sportműsort... Szóval kezd savanyúvá válni a szőlő. Oda a kezdeti lelkesedés. Hiányoznak az otthoniak, mind a személyek, mind a környezet és adottságai, a TV a maga 30 csatornájával, a számítógép, a megszokott ágy és fürdőszoba, az étel stb...

Jézus nem magyarázza túl az aktuális helyzetet, igaz, próbálja megnyugtatni Pétert és minket is, akik követésének nagyszerűségében esetleg hajlandók voltunk lemondani valamikről – no, nem a családukról, a vagyonuokról... Miről is mondtunk le? – hogy mindent, amit feladtunk az evangéliumért, az Ő követéséért, annak százszorosát kapja/kapjuk vissza már itt a földi életünkben. Igaz az üldözés, a megszegényítés is benne van a csomagban. Bónuszként pedig halálunk után megkaphatjuk az örök életet. Ez utóbbi is nagyon jó és megnyugtató.

Hogyan állunk az e világi száz annyival? Vannak-e mindent pótló és semmivel nem helyettesíthető igazi testvérbarátaink? Hogyan érezzük magunkat testvéreinknél az együtt töltött többedik nap után? Mennyire vagyunk befogadók, meg tudjuk-e osztani otthonunkat testvéreinkkel? És az igazán rászorulókkal? Mennyire tudjuk függetleníteni magunkat körülményektől, programoktól, műsoroktól? Ráérezünk-e már valamikor a százannyi nagyszerűségére?

Van-e már kipróbált módszerünk, hogyan kell felállnunk a padlóra kerülésünkből? Segít-e a testreszabott elcsendesülés? Tudjuk-e, hogy ilyen esetben melyik testvérbarátunktól kell segítséget kérni? Átéltük-e már, hogy érdemes a szégyenérzet gátját lebontani ilyen esetekben? Vagyunk-e már olyan erősek, hogy a megszegényítést is el tudnánk viselni a jó, a jézusi melletti kiállás miatt?

Észrevesszük-e testvéreink, felebarátaink nehéz helyzetét, padlóra kerülését? Meg tudjuk-e teremteni a megnyíláshoz szükséges körülményeket? Tudunk-e befogadók lenni, akár az otthonunkat is megosztani, hogy a befogadott érezze a százannyit?

Mielőtt nagyon meg lennénk elégedve magunkkal, vagy túlságosan lógnánk az orrunkat, ne feledjük a figyelmeztetést: Sokan lesznek elsőből utolsók, és utolsókból első.

Kaszap István, Pécel

Ülésrend

A világban szigorú protokolláris rend van. „Mindenki annyit ér, amije van!” – hallottuk a politikusi okoskodást is. János is, Jakab is valahogy így képzelte. Hiszen ők voltak ott először, ők tartoztak Jézus legbelsőbb köréhez. Ők voltak a Tábor hegyen, ők és csakis ők ülnek majd a földi Isten Országá királyi trónja két oldalán. Mint Jézus jobb és bal keze. És mi is úgy tartjuk, bennünket is illetnek méltó helyek, asztalfőn vagy rendezvényen, előreléptetésen, fizetési listán, kiküldetésben, cafetéria osztáskor, jutalmakkor. Valahova mi

is kalibráljuk magunkat. Igen, én jobb vagyok, ebben és abban. Nekem ez jár, mert megoldoztam érte, mert hű voltam, mert ott voltam, mert igyekeztem.

Jézus nem mond ennek a természetes emberi vágnak ellent, és nem is töri le az emberi ambíciót. Csak végrehajt egy értékrendbeli cserét. És fel is kínál egy cserét. Igen, ülhetsz ott, ha az erre való méltóvá válást, az ő – tehát Jézus – értelmében érted. A csere pedig egyszerű. Cseréd le az uralkodás-vágyadat a szolgálat vágyára. Cseréd le az erőszakot a szelídségre, az individumot a közösségre, a kapást az adásra. Ahogy Gyurka bácsi mondta gyakran: „ne kapzsi, hanem adzsi ember legyél!”

És ekkor rájössz magad is, hogy az ülésrend nem fontos. Mert ez nem az az ország, ahol ülésrendeken, protokollokon, bértáblázatokon múlik az ember élete, hanem ez egy másik ország. Éppoly valóságos, éppúgy itt van a földön, de a szeretetbe van ágyazva, nem az uralkodásba. Abba a létbe, mely mindenki számára élhető világot jelent. A teremtett világ mindannyiunknak elég, ha gondosan vigyázunk rá, ha nem terheljük túl, ha nem élünk vissza vele, ha nem akarunk uralkodni rajta – valami félreértett Isten nevében.

Lehet a Földön boldogan élni. De ez rossz hír az ideológia-gyártóknak, akik az isteni egységet szétbontani, diabolizálni akarják. És övük az eszközök, a pénz, a média, a fegyver, de főleg az ideológia, hogy ezt megtegyék. Hogy ne legyen béke. Hogy mindig lehessen valaki ellenség, akár rajta van a sapka, akár nincs. Hogy az emberek vágyjanak a főhelyekre ülni, és tapossák le a másikat politikában, vállalkozásban és magánéletben. Hogyan legyen gazdag és szegény. Legyen esélyeket kapó, és legyenek, akiknek nincs esélye.

No ez, bármennyire is ebben élünk, dolgozunk, követjük a vallási ideológiákat és a politikai retorikát, Jézus nekünk is üzen. „*Nem tudjátok...*”, hogy mit is tesztel, hogy így romboljátok szét Isten álmát az emberről, a hazáról, a Földről. És elhangzik a talán legfontosabb jézusi mondat: „*köztetek azonban ne így legyen!*” Éljetek a szeretet törvényei szerint! Lépjetek ki saját rossz sorsotokból! Mert lehet.

Garay Bandi, Dunakeszi

Május 28., csütörtök

Mk 10,46-52

A jerikói vak meggyógyítása

Mindig úgy olvasom, hallgatom az evangéliumot, mint Isten Szavát. Mit mond Isten ezzel a történettel ma nekem?

Tudok-e azonosulni ezzel a vak koldussal? Elégedett vagyok-e a helyzetemmel, életemmel vagy szükségem van Jézus segítségére? Vak vagyok, vagy jó a szemem? Látom-e az életem értelmét? Nem csak elviekben, hanem a hétköznapokban is? Amikor reggel föl kell kelni, amikor a munka nem szerez örömet, amikor a körülöttem levők érzéketlenek vagy durvák? Észreveszem-e, hogy bár értelmemmel tudom, hogy a szeretet ad értelmet az életemnek, sokszor mégis képtelen vagyok rá, hogy másokat szeressek? Hogy inkább azt keresem, hogy én hol kaphatok egy kis elismerést, egy kis meghallgatást, egy kis kedvességet? Tapasztalom-e, hogy bár ezt koldulom az emberektől, de ez mégsem elégít ki? Belátom-e hogy olyan vagyok, mint ez a vak koldus, aki az út szélén kéreget?

De most erre jön Jézus! Ő, akiről megjövendölték, hogy a vakoknak visszaadja a látását! Ő biztos tud rajtam segíteni!

Fölismerem-e Jézusban azt, aki tud rajtam segíteni? Aki visszaadja a látásomat? Aki értelmet ad az életemnek? Aki átalakít kéregetőből adakozóvá? Ha fölismertem, tudok-e hozzá kiáltani? Kitartóan, hittel? Még az se zavar, ha bolondnak néznek? Elfogadom-e, hogy mások vezessenek hozzám? Vagy megyek a saját fejem után? Ott tudom-e hagyni mindazt, ami akadályoz? Képes vagyok arra, hogy elismerjem a gyengeségemet, a vakságomat? Azt, hogy nem boldogulok egyedül? Vágyom-e egyáltalán a változásra, a gyógyulásra? IGEN!

„Menj, a hited meggyógyított.”

Biró Gézáné Livia

Ma is. Ha bemegyek egy templomba, ott vannak a könyvek, folyóiratok, naptárak. Többnyire léleképítő olvasmányok. Becsületkassza, esetleg egy halk szavú eladó. És az áhítat, a csend. Az utcáról belépve először ez a nyugalom érint meg. Nem zavaró a könyvtár jelenléte. Az eladó nem tolaikodó, a vásár nem áll útjában a találkozásnak, nem választ szét. Elcsendesedhetek. A fejemben kavargó gondolatok felsorakozhatnak, lecsillapodnak. Közeledem az Úrhoz, találkozhatok vele, magamra találhatok.

Jézus első útja Jeruzsálemben a templomba vezetett. Régen járt itt, tizenkét éves ifjúként. Akkor másképp élte meg ezt a forgatagot. Most belép az előcsarnokba; jobbról, balról száz vagy több száz méteren át oszlopok tartotta fedél alatt kínálja portékáját a sok árus. És a pénzváltók. Itt csak a szent pénzt szabad használni, váltani kell. A váltásból négy-hét százalék hasznuk a papoknak is volt.

El tudom képzelni a nagy kereskedést, az üzletelést. Azt is, hogy valakit fölháborít, hogy imádkozásra érkezik, ám tolaikodó, hangos zsbvásár fogadja, ami lehetetlenné teszi az isteni jelenlét megézését. Nem tudom elképzelni, hogy Jézus örültként hadonászott volna. Valószínűleg megkérte őket; ugyan, menjenek már! A templomórség nem lépett fel a rendbontás láttán. Hihető, hisz Jézusnak már tekintélye volt a jeruzsálemi bevonulás után. Az emberek örültek a békességhezó királynak.

Szétválaszt, vagy összeköt? Odavezet, vagy eltávolít? Talán a gazdag ifjú esete is erről szól? Igaz lelkületű, hamis lelkületű órák, tettek, szavak, vagonocska... Mitől váljak meg, mi az, ami szétválaszt? Mi közelít, mi távolít? Mely gondolat, szó tett? Mely megtartás, mely lemondás? Hol mondják meg? Ki mondja meg?

Marlok Borbála, Pilisszentiván

Kitől származik Jézus hatalma?

Sétált a templomban – ahogy szokott –, feltehetőleg tanítványai és a hívők körében. Odamentek hozzá az írástudók és a vének, mert látták, hogy hat a környezetére és nem tudták, honnan való ez a hatalom, hiszen nem tőlük tanulta. Tudnának róla. Akkor Jézus megpróbálta felnyitni a szemüket. Nem hagyhatta ki, hiszen ők voltak a nép tanítói. Rajtuk keresztül sokakra lehetett volna hatni, ha látóvá válnak. Mondjatok egy józan indokot (logoszt) – teszi hozzá a hivatalos verzióhoz a korábbi hiteles források alapján Gromon András –, feleljetek meg nekem, János keresztsége embertől van, vagy a mennyből? Ezt tudniuk kell, hiszen ők a vallási vezetők, a vének, az írástudók.

Nem tudjuk – válaszolták. És ez igaz volt. Istentől, vágta volna rá a jó tanuló. Az ügyeskedő ész – és a józan is –, hátha még sokan is vannak, mérlegel, számít, erősítgeti önmagát: hátha kiböki és akkor..., hátha megtudjuk a titkát és akkor..., hátha leleplezi magát és akkor..., ezért azt mondja: nem tudom. Az önmagát ismerő ész, amely lemondott saját korlátosnak ismert nézőpontjáról, csak széttárja a karját, felnéz az égre és ugyanazt mondja: nem tudom – és mégis, micsoda különbség.

Mit tehetek értük... – kérdezhette Jézus ettől a látó önmagától, ettől a benne megszólaló logosztól?

És akkor azt mondja: Akkor az Én magam sem mondja meg nektek milyen hatalommal teszi ezeket. Én magam, aki van, aki a világ világossága, aki az élő kenyér, aki itt van bennetek, köztetek is és rajtatok fordul, megnyilvánul-e vagy sem. Hogy mondja el nekik? Vakok, pedig az igazság kulcsa náluk van, csak nem nyitnak ki vele semmilyen ajtót.

Mindig ez a kérdés: a hatás honnan van? És a másik, amit mindig összekeverünk az elsővel: kin keresztül nyilvánul meg – ki teszi a jót-rosszat? Nem látjuk önmagunkat és nem érzékeljük a hatást, csak az eredményt látjuk, és ez azt mutatja: én tettem a jót, a rosszat, bármit, vagyis én hatottam, nálam a hatalom. De megtehetem-e, hogy ne tanúskodjak róla, ha ott a helyzet a megszólalásra – ahogy Jézussal is történt. És mondta, amit hallott. El sem tudjuk képzelni, mennyi jó hatás árad, áradt ránk másokon keresztül, akik készek, készek voltak annak tiszta közvetítésére. Tiszta, ahogy egy kéz egy őszinte gesztust tesz, ahogy egy arc meglepődve elkomolyodik, vagy, ahogy egy csavarhúzó közvetíti a nyomást és a csavarást.

Farkas István, Budapest

Május 31. – Szentháromság ünnepe – Mt 28,16-20 – A hegyre rendelte őket

A hegy fontos hely Jézus életében:

- a hegyre megy imádkozni,
- a hegyi beszédet ott mondja el,
- a színeváltozás is hegyen történik
- utolsó estéjét az Olajfák hegyén tölti.

A hegyről más a perspektíva, kicsit talán hasonlít ahhoz, ahogyan Istenünk lát minket. Szétválnak a fontos és a jelentéktelen dolgok. A napi bosszúságok, amelyek teljesen felzaklatnak, de amelyekre egy hét múlva már nem is emlékszünk, apróvá törpülnek. De egy tréfásnak gondolt, bántó szó, egy elmaradt látogatás súlyosan nehezédket a szívünkre.

Keressük meg mi is a magunk hegyét, ahol elcsendesedhetünk, megtapasztalhatjuk Isten jelenlétét, leborul-hatunk, mint a tanítványok! A hegyen világos látást és erőt kaphatunk, hogy lejöve jobban tudjunk élni.

„... tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek!”

A „parancsoltam” valószínűleg másolási vagy fordítási hiba. Egyáltalán nem illik Jézus szájába, hiszen ő soha sem parancsol. Nem szolgálakat akar, hanem barátokat, testvéreket. Szavával és életével tanított.

Vajon ismerjük-e teljes mélységében tanítását? Foglalkozunk-e vele eleget? Igyekszünk-e életre váltani? Ez életünk legfontosabb tananyaga, amelyből naponta vizsgálunk, hiszen a legjobban azzal tudunk tanítani, ahogyan élünk. Hajlamosak vagyunk magunkat a világ fiaikhoz hasonlítani, s ilyenkor elégedetten paskoljuk meg saját vállunkat: rendes emberek vagyunk. Ez, reméljük, igaz is, de ez még nem kereszténység, nem istengyermekség. Aki többet kapott, attól többet is kérnek számon. Mi tudjuk, hogy csak az Istennek és mások szolgálatának átadott élet tesz igazán boldoggá, s csak ez által növekedhet az Isten Országá.

„Íme, én veletek vagyok minden nap...”

Csodálatos ígérete ez Jézusnak! Az öröm népe lehetünk, ha komolyan vesszük! Gandhi azt mondta, azért nem hisz a keresztényeknek, mert nem látja az örömeiket.

A Bethesda tavánál lévő ember azért nem gyógyult, mert „nem volt embere”. A mai világban is rengetegen vannak, akik nem nagyon számíthatnak senkire. Milyen csodálatos, hogy Jézus mindenki számára, mindenkor jelen van. Nem megy szabadságra, nem néz félre, nem alszik. Minden percünk fontos neki, jelenlétével betölt, ha hagyjuk.

Beengedjük-e őt a mindennapjainkba? Vonzó-e az örömünk?

És miránk számíthatnak-e mások? Ki(k)nek vagyunk ugrásra kész „embere”?

Gyurgyóka közösség Pécs